ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਮੱਧ ਸੇ

ਪ੍ਰਜਾਇ ਫਾਰਸੀ ਪਦਾਂ ਦੇ

ਜੋ ਅਤ ਕਠਿਨ ਥੇ

ਸ੍ਰੀਯੁਤ ਭਾਈ ਚੰਦਾ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿਆਨੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰਦੀਏ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਪੜਨੇ ਸੇ ਫਾਰਸੀ ਪਦੋਂ ਕੇ ਅਰਥ ਸਮਝ ਮੇਂ ਆ ਜਾਤੇ ਹੈਂ

ਜਿਸਕੋ

ਲਾਲਾ ਨਰਸਿੰਘ ਦਾਸ ਨੇ ਆਪਨੇ

ਮਤਬਾ "ਚਸ਼ਮਾ ਨੂਰ" ਪ੍ਰੈਸ

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਛਾਪਿਆ ॥

ਸੰਮਤ ਬਿ: ੧੯੫੯

ਅਰਥਕਾ॥ ਸਿਰੀਰਾਗ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ੧ ਕੇ ਸਬਦ॥ ਸਬਦ੧ ਸੁਲਤਾਨ ਬਲਵਾਨ ਰਾਜਾ ਖਾਨਉਮਰਾਉ ਕਹੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਬਾਿਰਕ ਭੀ॥ ੨੧॥ ਸਬਦਮੈ ਅਮਲ, ਕਰਣੀ। ਆਬਜਲ- ਆਬਦਾਰੀ ਈਮਾਨ ਧਰਮ ਅਰਨਿਜਮਤ ਕਾ ਨਿਸਚਾ॥ ਭਿਸਤ, ਸੁਰਗ। ਦੋਜਕ, ਨਰਕ॥ ੨॥ ਪੌੜੀ ਮੈ ਐਬ, ਅਵ ਗੁਣ। ਆਸੁਰੀ, ਸੰਪਦਾ। ਉਸਤਾਦਿ, ਗੁਰੂ। ੩ ਪੌੜੀ ਮੈਂ ਦਿਲਹਿ ਪਸਿੰਦ, ਮਨ ਕੋ ਜੋ ਭੁਲਾ ਲਗੈ। ਸੈਤਾਨ, ਆਸੁਰ ਸੰਪਦਾ ਕਾ ਅਧਜਖ। ਸਬਦ ੨੮ ਮੈਂ ਮਉਲਾ,ਸ੍ਵਾਮੀ। ਆਬ ਜਲ। ਖਾਕ, ਧਰਤੀ ਮਾਟੀ। ਮੁਲਾ, ਪਾਧਾ। ਨਮਾਜ,ਸੰਧਜਾ ੨੯ ਸਬਦ ਮੈਂ ਪੰਦਿ, ਸਿਖਜਾ। ਸਬਦ ੩੧ ਮੈਂ ਦਾਨਾ, ਗਿ ਯਾਤਾ। ਬੀਨਾ, ਦ੍ਰਿਸਟਾ। ਸਬਦ ੩੩ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ, ਦੁਵੈਤਾ ਸਬਦ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੇ॥ ਸਬਦ ੨ ਤਮਾਇ, ਲੋਭ। ਸਬਦਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪੰਜਵੀਕੇਸਬਦ੧ ਮੈਂ ਨਾਪਾਕ,ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਬਦ ਦੁਆ,ਇਦੁਰਾਸੀਸ। ਸਬਦ ੨ ਮੈਂ ਗਿਰੰਬਾਰੀ, ਗੰਭੀਰ ਤਾ। ਸਬਦ ੧੯ ਮੈਂ ਪਰਵਦਗਾਰ, ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ। ਅਸਟਪਦੀ ਆ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਹਿਲੀ ਮੈਂ ਅਲਹੁ, ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ। ਪਾਕੀ ਨਾ ਈ ਪਾਕ, ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਪਵਿਤ੍ਰ। ਪੀਰ, ਗੁਰੂ। ਪੈਕਾਮਰ, ਸੰਪ੍ਰਦਾ ਪ੍ਰਬਰਕਤ। ਸਾਕਲ ਜਗਿਆਸੀ ਸਾਦਕ ਸਚਿਆਰ ਨਿਸਚੈ ਵਾਨ। ਸੁਹਦੇ, ਸ਼ਹੀਦ ਕਾ ਬਹੁ ਬਚਨ ਅਰੁ ਸ਼ਹੀਦ ਸੋ ਜੋ ਧਰਮੁ ਹੇਤੁ ਜੁਧ ਮੈਂ ਸਨਮੁਖ ਜੂਝੈ। ਸ਼ਹੀਦ ਇਹਾ ਇਤਨਾ ਭੇਦ ਕਰਨਾ ਜੋ ਸੁਹਦੇ ਸਹੀਦ ਕੀ ਠੌਰ ਆਦਿਰ ਮੈਂ ਏਕ ਕਉ ਬਹੁ ਬਚਨ ਜੁਧ ਮੈ ਧਰਮ ਹੇਤੁ ਸਨਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆ

ਗੀ ਜਾਨਣੇ। ਸ਼ਹੀਦ ਏਕ ਬਰਨ ਸਾਮਾਨ ਜੁਧ ਮੈਂ ਸਨਮੁਖ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗੀ ਜਾਨਣੇ ਅਰ ਸ਼ਹੀਦ ਏਕਬਰਨ। ਸੇਖ,ਬ੍ਰਿਧ ਗੁਰੂ ਮਹੰਤ। ਮਸਾਇਕ, ਸੇਖ ਕਾ ਬਹੁਬਰਨ ਮਹੰਤੋਂ ਕਾ ਮਹੰਤ ਕਾਜੀ ਬਿਰਵਸਥਾ। ਗਜ਼ਾਤਾ ਮੁਲਾ ਪਾਧੇ। ਦਰਦਰਵੇਸ਼ ਰ ਸੀਦ। ਦਰ,ਦ੍ਵਾਰਾ। ਦਰਵੇਸ਼ ਨਿਹਕੰਚਨ। ਰਸੀਦ, ਪਹੁਚਾ ਹੂਆ। ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੋ ਦਰਵੇਸ਼ੋਂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ। ਅਥਵਾ ਜੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈਂ ਅਰ ਰਸੀਦ ਤਾਲੀਸਕਾਰ ਸਾਬ ਭਾਗਵਾਨ ਵਾਨ ਬਾਰਕ ਹੈ। ਸੋ ਅਪੀ ਈਹਾਂ ਬਣਿਤਾ ਹੈ। ਕੈਸੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਜੋ ਰਸੀਦ ਹੈ ਬਰ ਕਤ ਸਮ੍ਰਿਧਿ ਦਰੂਦ ਇਸ਼ਟ ਮੰਤ੍ਰ। ਅਸਟਪਦੀ ੫ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੨ ਫਾਦਿਲ ਅਧਕ। ਅਸ੍ਰਪਦੀ ੧੯ ਪੌੜੀ ੬ ਤੁਕ ੧ ਵਜਹੁ ਨੌਕਰ ਕੋ ਜੋ ਮਹੀਨਾ ਰੋਜੀਨਾ ਦੇਈਏ ਰਜਾਇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਸ੍ਰਪਦੀ ਮਹਲਾ ੩ ਛੇਵੀ ੬ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੩ ਬਦਫੈਲੀ ਪਾਪੀ ਪੌੜੀ ੬ ਤੁਕ ੧ ਮਲੂਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਖਾਨ ਸਰਦਾਰ। ਅਸਟਪਦੀ੧੧ਪੌੜੀ੧ਤੁਕ੧ਮੁਕਾਮ ਇਸਥਿਤ੧ਸਬੰਧ ਤੇ ਅਸਥਾਨਭੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ਤੁਕ੨ ਸਿਦਕ, ਨਿਸਚਾ। ਆਸ ਤਕ, ਭਾਵਨਾ। ਪੌੜੀ ੧ਤੁਕ ੧ਕਾਦਰ,ਸਮਰਥਵਾਨ।ਕਰੀਮ, ਦਾਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤੁਕ੨ਰਹੀਮ,ਦਇਆਲ। ਪੌੜੀ ੮ ਤੁਕ੨ ਬਗੋਇ,ਕਹੁਅਸ੍ਰਪਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀਪਪਹਲੀਪੌੜੀਕੇ ਆਗੈ੩ ਤਰਕਸ਼ਬੰਧਧਨਖਧਾਰੀਸੂਰਮੈ। ਵਾਰ ਬਿਖੈਪਹਲੀਪੌੜੀਕੈ ਆਗੈ ਦੂਸਰਾ ਸਲੋਕ। ਸਿਦਕ,ਨਿਸਚਾ। ਆਸਕਤ, ਭਾਵ ਨਾ ਸਬੂਰੀ, ਸੰਤੋਖ ਕਰਨਾ। ਸਾਦਕ,ਸਿਦਕ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ

ਸਬਰ, ਸੰਤੋਖ । ਤੋਸਾ ਸੰਬਲ ਅਰੁਭੋਜਨ ਜੋ ਮਾਰਗ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਵਾਸਤੇ ਬਣਾਕਰ ਸਾਥ ਲੇ ਜਾਵੈ ਮਲਾਇਕ ਦੇਵਤੇ। ਦੀਦਾਰ, ਦਰਸ਼ਨ। ਤੀਸਰੀ ਪਉੜੀ ਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕ ਪਹਲਾ ਮਹਲੇ ਪਹਲੇ ਕਾ ਬੰਦਾ, ਦਾਸ। ਕੀਮਤ, ਮੋਲ ਇਹਾ ਗਜਾਤ ਸਰੈਸਰੀਯਤਸਰੈ ਅਰ ਸਰੀਯਤ ਦੋਨੋ ਪ੍ਰਜਾਯ ਹੈ ਪਰ ਇਹਾ ਅਰਥ ਕਰਨੇ ਸਰੀਯਤ ਜੋ ਧਰਮ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਦੀ |ਸਰੈ ਕਹੀਐ ਰੀਤ ਜਿਸਦਾ ਮਸਕਤ ਧਰਤੀ ਪਰ ਰਖਕੈ ਬੰਧਨਾ ਕਰਨੀ ਮਖਸੂਦ ਬਾਛਤ ਮਉਜੁਦੂ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਛ ਪੌੜੀ ਸਪਤਮੀ ਮੈ ਤੁਕ੪ ਖਿਜਾਲ ਧਜਾਨ॥ ਪੌੜੀ ਗਿਆਰਵੀ ਮੈ ਤੁਕ ੨ ਸੁਰਖਰੂ ਲਾਲ ਮੁਖ ਅਰਥ ਇਹੁ ਨਿਸਪਾਪ ਪਤਿਵੰਤ। ਪੌੜੀ ਉਨੀਸਵੀ ਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕ ਪਹਲਾ ਮ:੧ ਕਾ ਪੰਦ ਸਿਖਜਾ॥

੧ੴਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਸਬਦ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀਕੇ ਸਬਦ੭ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਖਾਕਧੁਰ ਸਬਦ ਅਠਾਰਵਾਂ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੭ ਸਿਲਕ ਬੇੜੀ ਜੰਜੀਰ ਬੰਧਨ। ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੩ ਜਾਹਰਿ ਬਿਖਜਾਤ ਨਾਮਵਰ। ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੩ ਬਦਫੈਲੀ ਪਾਪੀ। ਅਸ੍ਰਪਦੀਆਂ ਤੀਸਰੀ ਪਾਦਸਾਹੀ ਦੀਆਂ ਚੌਥੀ ਅਸ੍ਰਪਦੀਪੌੜੀ੮ ਤੁਕ ੨ ਰਿਜਕ ਜੀਵਕਾ ਅਸ੍ਰਪਦੀ ਚੌਦਵੀਂ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੨ ਤਕੀਏ ਆਸਰੇ ਤੁਕ ੩ ਜੋਰ ਬਲ ਅਸ੍ਰਪਦੀ ਪੰਧਰਵੀਂ ਪੌੜੀ ਪੰਜਵੀਂ ਤੁਕ ੧ ਅਜਬ ਅਸਚਰਜ। ਅਸ੍ਰਪਦੀ ੨੬

ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੩ ਫਰਕ ਭਿੰਨਤਾ। ਅਸ੍ਰਪਦੀ ਮਹਲੇ ਪੰਜਵੇਂ
ਕੀ ਤੀਸਰੀ ਪੌੜੀ ੮ ਤੁਕ ੩ ਮੀਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਬਾਰਾਂਮਾਹ ਬਿਖੈ
ਪੌੜੀ ਪਹਲੀ ਮੈ ਤੁਕ ੭ ਖਾਮ ਕਚਾ ਪੌੜੀ ੫ ਮੈਂ ਤੁਕ ੬
ਖਲਾਸ ਨਿਰਬੰਧ। ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ ਪੰਜਵੀਂ ਪੌੜੀਤੇ ਅਗੈ
ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ਜਾਮਾ ਬਸਤ੍ਰ ਪਲੀਤ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਤੁਕ ੪ ਅਮ
ਲ ਕਰਣੀ ਛਠੀ ਪੌੜੀ ਕੇ ਅਗੈ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ਮਿਹਰ
ਪ੍ਰੀਤ ਅਰ ਦੂਜਾ ਸਿਦਕ ਨਿਸਚਾ ਆਸਤਕ ਭਾਵਨਾ ਸੋਈ
ਮੁਸਲਾ ਜਿਥੇ ਬਛਾਇਕੈ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸਾ ਪੂਜਾ ਕਰ
ਨੇ ਕਾ ਆਸਨ ਹਕੁ ਹਲਾਲ ਕੁਰਾਨ ਅਪਨਾ ਹਕ ਜੋ ਹੈ ਜਥਾ
ਰਥ ਗ੍ਰਹਣਜੋਗਾਜ ਅਰ ਹਲਾਲਜੋ ਬਿਧੇਜਵਸਤੁ ਅਰ ਵਜ
ਵਹਾਰ ਸੋਈ ਕੁਰਾਨ ਕਰੈ। ਅਰਥ ਇਨਕਾ ਕੁਰਾਨਵਤ ਆ
ਦਰਕਰੈ ਵਾ ਕੁਰਾਨ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਤੁਲਜ ਜਾਣੈ। ਸਰਮ ਸੁੰਨਤ
ਸਰਮ ਜੋ ਲਜਾ ਹੈ ਪਾਪੋ ਤੇ ਅਥਵਾ ਪਰਮਾਰਥ ਸਿਧੀ ਮੈਂ ਜੋ
ਧਰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ॥ ਸੋਈ ਸੁੰਨਤ ਸੁੰਨਤ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਤੋ ਤੁਰਕਜੋ
ਉਪਸਥ ਖੰਡਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਲੋਕ ਜਾਣਤੇਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੈ ਐਸੇ
ਜੋ ਮਹੰਮਦ ਨੈ ਬਜਹਾਰਕ ਮਰਜਾਦਾ ਆਪਵਰਤੀਹੈ ਸੋ ਵਰ
ਤਣੀ ਜੈਸੇ ਸਾਰੇਸਿਰ ਪਰ ਕੇਸ ਰਖਣੇ ਆਦਿਕ ਰੋਜਾ ਰਮ
ਜਾਨਾਦਿਕ ਮਹੀਨੋ ਬਿਖੈ ਜੋ ਦਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਉਪਵਾਸਕਰਤੇ ਹੈ
ਸੋ ਕਹੀਏ ਰੋਜਾ ਸੋਸੀਲ ਕਰੈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੈ ਵਲ ਮੁਹੰਮਦ
ਮਤਾਨੁਸਾਰੀ ਕੀ ਸੰਗਯਾ ਹੈ ਕਾਬਾ ਪਸਚਮਦਿਸਾ ਜੋ ਪ੍ਰਸਿਦ੍ਰ
ਕੋ ਮਥਾ ਟੇਕਣੇ ਕਾ ਸੰਕੇਤਕ ਅਸਥਾਨ ਕਲਪਿਆ ਹੈ। ਸੋ
ਹੈ ਸਚੁ ਪੀਰੁਸਚੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਐਸੈ ਨਿਸਚਾ ਸੋਈ ਕਲਮਾ ਜੋ

ਮੁਖ ਮੰਤ੍ਰ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਕਾ ਹੈ ਸੋ ਹੈ ਕਰਮ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕਾ ਜੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਹੈ ਸੋ ਅਥਵਾ ਆਪਸਰਬੋ ਪਰ ਕਰਮ ਕਿਰਪਾ ਰਖਣੀ ਸੋਈ ਨਿਮਾਜ ਹੈ ਤਸਬੀ ਮਾਲਾ ਅਥਵਾ ਏਕ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਸੁਬਹਾਨ ਅਲਾਹ ਕਹਣਾ ਸੋ ਤਸਬੀ ਕਹੀਏ ਹੈ ਸੋ ਇਹਾਸਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵੈ ॥ ਮ: ੧ ਹਕ ਪਰਾਇਆ ਪਰਾ ਇਆ ਅੰਸੁ ਧਨਾਦਿਕ ਤੁਕ ੨ ਮੁਰਦਾਰ ਨਿਖੇਦ ਤੁਕ ੪ ਹਰਾਮ ਨਿਖੇਧ ਹਲਾਲ ਬੰਧੇਯ॥ ਮ: ੧ ਪੰਜ ਨਿਮਾਜਾ ਏਕ ਪ੍ਰਾਤਸ ਕਾਲ ਕੀ ਸੋ ਫਜਰ ਕੀ ਕਹਾਵੈ ॥ ਦੂਸਰੀ ਡੇਢ ਪਹ ਰ ਦਿਨ ਰਹੇ ਸੋ ਜੁਹਰਕੀ ਅਰ ਪੇਸੀਨ ਕੀ ਨਿਮਾਜ ਕਹਾ ਵੈ ਤੀਸਰੀ ਚਾਰ ਘੜੀ ਦਿਨ ਰਹੇ ਕੀ ਸੋ ਅਸਰ ਕੀ ਕਹਾਵੈ ॥ ਨਿਮਾਜ ਚੌਥੀ ਸਾਯੰਕਾਲ ਕੀ ਜੋ ਮਗਰਬ ਕੀ ਨਿਮਾਜ ਕਹਾਵੈ ॥ ਪੰਜਵੀ ਚਾਰ ਘੜੀ ਰਾਤ੍ਰ ਗਈ ਕੀ ਸੋ ਇਸਾ ਕੀ ਕਹਾਵੈ ॥ ਸੋ ਇਹਾਂ ਉਨਾ ਕੀ ਠੌਰ ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾਲ ਦੁਇ ਹਲਾਲ ਕਹੀਐ ਬਿਧੇਯ ਖੈਰ ਖੁਦਾਇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਨਿਮਿਤਿ ਦਾਨਾਦਿ ਕਰਨਾ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸ ਭਾਵਨਾ ਸਚੀ ਸਿਫਤ ਸਨਾਇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ ਕਰਨੀ ਕਮਲਾ ਕਮਲਾ ਮੁਖ ਮੰਤ੍ਰ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਕਾ ॥ ਪੌੜੀ ੭ ਤੁਕ ੬ ਭੁਜਾਰਾਤੁਜਾਰੀ ਸੌਦਾਗਰੀ ਕਹਾਵੈ ਤਿਸਸਨਬੰਧੀ ਇਹਾ ਸੰਦੂਕ ਲੈਣੇ ਹੈ ਊਠ ਆਦਿਕ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਤਵੀ ਪੌੜੀ ਕੇ ਆਗੇ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਮੁਤਾਨ ਸਾਰੀ ਮੁਸਕਲ ਕਰਣ ਅਵਲ ਅਉਲਦੀਨ ਪ੍ਰਥ ਮ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮ ਅਰ ਸਰਬ ਤੇ ਪਹਲੇ ਅਥਵਾ ਅਵਲ ਪ੍ਰਥਮਸੋ

ਅਉਲਦੀਨ ਉਤਮ ਜੋ ਦੀਨ ਹੈ ਪਰਮਾਰਥ ਮਾਰਗ ਸੋ ਮਿਠਾ ਕਰੈ ਸੋ ਮਸਕਲ ਸਿਕਲ ਕਰਨੀ ਅਰਥਮਾਨ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੈ॥ ਜੈਸੇ ਸਿਕਲ ਸਾਥ ਜੰਗ ਦੂਰ ਕਰੀਏ ਹੈ॥ ੩॥ ਤੁਕ ੩ ਮੁਸਲਮ ਦ੍ਰਿੜ ਤੁਕ ੫ ਮਿਹਰੰਮਤ ਦਯਾ ਬੁਧੀ ਪੌੜੀ ੮ ਤੁਕ ਅੰਤਕੀ ਸਿਨਾਖਤ ਪਛਾਨਨਾ ਕੁਦਰਤ ਮਾਯਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪੌੜੀ ੯ ਤੁਕ ੧ ਬਦਫੈਲੀ ਪਾਪੀ ਗੈਬਾਨ ਪ੍ਰੇਤ ਤੁਕ ੬ ਕੁਫਰ ਗੋਇ, ਮਨ ਮਤਵਾਲੇ ਬਚਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ। ਕੁਫ ਰਾਣ, ਮਨਮਤੀਓਂ ਕੀ ਠੌਰ ਅਰਥ ਨਰਕ ਤੁਕ ੭ ਸੁਬਹਾਨ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਵਿਤ੍ਰ । ਨੌਮੀ ਪੌੜੀ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ਤੁਕ ੪ ਹਰਾਮ ਨਿਖਿਧਿ ਪੌੜੀ ੧੦ ਫੁਰਮਾਨੀ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਬਲ ਨਗਾਰਾ ਬਡਾ। ਤੁਕ ੭ ਸਾਖਤੀ ਤਿਆਰੀ ਤੁਕ ੮ ਤਾਖਤੀ ਮਾਰਧਾੜ। ਬਾਰਵੀਂ ਪੌੜੀ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ਹਮਜੇਰ ਜਿਮੀ ਦੁਨੀਆ ਪੀਰਾ ਮਸਾਇਕਾ ਰਾਇਆ ਮੇਰਵਦ ਬਾਦਸਾਹਾ ਅਫਜੂ ਖੁਦਾਇ। ਏਕ ਤੁਹੀ ਏਕਤੁਹੀ ੧॥ ਹਮ ਕਹੀਏ ਭੀ ਜ਼ੇਰ ਨੀਚੇ ਜਿਮੀ ਧਰਤੀ ਕੇ ਦੁਨੀਆ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਲੋਕ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਹੈ ਅਰੁਪੀਰਾ ਜੋ ਵਡੇ ਅਰੁ ਗੁਰੂਹੈਂ ਅਰੁ ਮਸਾਇਕ ਜੋ ਮਹੰਤਹੈਂ ਅਰ ਰਾਇ ਆ ਰਾਜੇ ਮੇਰਵਦ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਬਾਦਸਾਹਾ ਅਫਜੂ ਖੁਦਾਇ ਕਹੀ ਏ ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰੁ ਏਕ ਤੁਹੀ ਨਿਸਚਿਤਾਰਥਮੈਂ ਥੀ ਪਸਾਇਨ ਧਰਤੀ ਕੇ ਤਲੇ ਜਾਣੇ ਵਾਲੋਂ ਤੇ ਅਧਿਕ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਨਦੇਵ ਦਾਨਵਾਨਰਾ। ਨਸਿਧ ਸਾਧਿਕਾ ਧਰਾ। ਅਸਤ ਏਕ ਦਿਗਰ ਕੁਈ। ਏਕ ਤੁਈ । ਅਸਤ ਹੈ ਦਿਗਰ ਦੂਸਰਾ ਅਰੁ ਅਵਰ

ਏਕ ਕੋਈ ਊਨ ਧਰਤੀ ਕੇ ਤਲੇ ਜਾਣੇ ਵਾਲੋਂ ਤੇ ਅਫਜੂ ਅ
ਧਿਕ ਸੋ ਨਹੀਂ ਦੇਵਦਾਨਵਾਦਿਕ । ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ
ਏਕ ਤੁਈ ਉਨਤੇ ਅਧਿਕ ਹੈ ਏਹ ਅਰਥ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੧ ॥
ਨਦਾਦੇ ਦਿਹੰਦ ਆਦਮੀ ਨ ਅਫਜੂ ਦਾਦੇ ਦਿਹੰਦ ਨਿਆਉ
ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਜੋ ਬਡੇ ਬਡੇ ਰਾਜੇ ਅਉਤਾਰ ਭਏ ਹੈਂ ।
ਨ ਸਪਤ ਜੇਰ ਜਿਮੀ ਜੇਰ ਤਲੇ ਜੋ ਜਿਮੀ ਧਰਤੀ ਹੈ ਸਪਤ
ਸਾਤੋ ਪਾਤਾਲ । ਅਸਤ ਏਕ ਦਿਗਰ ਕੁਈ ਹੈ ਏਕ ਅਵਰ ਕੋ
ਈ ਏਕ ਤੁਈ ਤੁਈ ॥ ੩ ॥ ਮਃ ੧ ਨ ਸੂਰ ਸਸ ਮੰਡਲੋ ਨਸ
ਪਤ ਦੀਪ ਨਹ ਜਲੋ । ਅੰਨ ਪਉਣ ਥਿਰੁ ਨ ਕੁਈ ਏਕਤੁਈ
ਏਕ ਤੁਈ ॥ ੪ ॥ ਮਃ ੧ ਨਰਿਜਕ ਦਸਤ ਆਕਸੇ । ਨਰਿਜਕ
ਜੀਵਕਾ ਦਸਤ ਹਾਥ ਆਉਨਕਸੇ ਕਿਸੀਕੇ ਜੋ ਊਪਰ ਕਹੇਹੈ
ਤਿਨਕੀ ਜੀਵਕਾ ਤਿਨਕੇ ਹਾਥ ਮੈ ਕਹੀਏ ਬਸ ਮੈਂ ਨਹੀਂ
ਹਮਾਰਾ ਏਕ ਆਸ ਵਸੇਹਮਾਰਾ ਸਭਕੇ ਤਾਈ ਏਕ ਛ਼ੀ ਆਸ
ਬਸੇ ਬਹੁਤ ਹੈ ਅਸਤ ਏਕ ਦਿਗਰ ਕੁਈ ਹੈ ਏਕ ਅਵਰ
ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਅਵਰ ਕੋਈ ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ॥ ੫ ॥ ਮਃ੧
ਪਰੰਦ ਏਨਗਿਰਾਹਜਰ ਪਰੰਦੇ ਜੋ ਪਖੀ ਹੈ ਸੋ ਨਹੀਂ ਗਿ
ਰਾਹ ਕਹੀਏ ਗਾਠ ਮੈ ਤਿਨਕੀ ਜਰ ਧਨ ਜੋ ਉਸ ਸਾਥ ਜੀ
ਵਕਾ ਕਰੇ ਦਰਖਤ ਆਬ ਆਸਕਰ । ਦਰਖਤ ਜੋ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਅਰ
ਆਬ ਜੋ ਜਲ ਹੈ ਸੋਭੀ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੇ ਆਸ ਕਰਹੈ ਅਥਵਾ
ਦਰਖਤ ਆਬ ਜਲ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਦਿਹੰਦਸੁਈ
ਦੇਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਸੁਈ॥ ਸੋ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸੂਰ । ਅਥਵਾ ਦਰਖਤਜਲੋ
ਕੀ ਆਸਕਰਤੇਹੈ ਉਨਾ ਕੋ ਸੁਈ ਸੋ ਜਲਹੀ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਹੋਤਾ

ਹੈ ਕੌਣ ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ॥੬॥ ਮਃ ੧ ਨਾਨਕ ਲਿਲਾਰ ਲਿਖਿਆ ਸੋਇ। ਇਤ ਆਦਕ ਸਪਸਟ ਹੈ ॥੭॥ ਪੌੜੀਅਗੈ ੧੪ ਸਲੋਕ ਮਃ੧ ਤੁਕ ੩ ਮੁਲਾਂ ਸੇਖ ਪਾਂਧੇ ਗੁਰੂ। ਸੋਲਵੀ ਪੌੜੀ ਅਗੈ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ੧ ਸਾਬਾਹੀ ਪ੍ਰਾਤਸਕਾਲ ਤੁਕ ੬ ਦੋਸਤੀ ਪ੍ਰੀਤ। ਤੁਕ ੬ ਵਖਤ ਸਮਾ। ਪੌੜੀ ੧੭ ਤੁਕ ੭ ਬੀਨਾਈਐ ਪਰਖਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਰਵੀ ਪੌੜੀ ਅਗੈ। ਸਲੋਕੁ ਮਃ੨ ਤੁਕ ੪ ਸਬਾਹ ਪ੍ਰਾਤਸਕਾਲ ਕੇ ਸਮੇ ਤੁਕ ੫ ਦਰੀਆਉ ਹਮੁੰਦਰ ਅਥਵਾ ਬਡੇ ਸਰ ਦੋਸਤੀ ਪ੍ਰੀਤਿ। ਤੁਕ ੧੧ ਭੋਗਕੀ ਫਾਦਲ ਅਧਿਕ ਬਿਅਰਥ। ਮਃ੨ ਸਲੋਕ ਦੂਆ ਤੁਕ ੫ ਮਸਕਤਿ ਪ੍ਰਸੂਮ ਯਤਨ ਮਿਹਨਤ ਪੌੜੀ ੨੧ ਤੁਕ ੭ ਖਾਲਕ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ੨੩ ਪੌੜੀ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ਖਤੇ ਪਾਪ ਅਵਗਣ ੨੫ ਪੌੜੀ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕੁਮਃ ੧ ਤੁਕ ੨ ਫਦੀਹਤਿ ਖ੍ਵਾਰੀ ਤੁਕ੧੦ਕਾਜੀ ਮੁਲਾ ਕਾਜੀ ਬਿਵਸਥਾ ਗਿਆਤਾਮੁਲਾਂ ਪਾਂਧੇ ਤੁਕ ੧੯ ਸੈਤਾਨੀ ਸੈਤਾਨ ਜੋ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸੁਨਬੰਧੀ ਪੌੜੀ ੨੬ ਤੁਕ ੧ ਸੁਬਹਾਨ ਸਰਬਕਾਲ ਸਰਬਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੁਕ ੪ ਫੁਰਮਾਨ ਹੁਕਮ ਬਚਨ ਪੌੜੀ ੨੭ ਮੈ ਤੁਕ ੪ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ ਗੁਣੋ ਕੀ ਸਲਾਘ੍ਯਾ ਕਰਣੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀਮਃ੧ਸਬਦ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ੧ ॥ ਸਬਦ ੧੦ਪੌੜੀ ੩ਤੁਕ ੩ ਦਾਨਾ ਗਜਾਤਾ ਬੀਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਸਬਦ ੧੩ ਪੌੜੀ

੨ਤੁਕ ੨ ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਚੁਗਲੀ ਪੌੜੀ ੧੪ ਤੁਕ ੧ ਤਾਜੀ ਤੁਰਕੀ ਘੋੜੇਂ ਕੀ ਜਾਤਿ ਤਾਜੀ ਅਰਬ ਦੇਸਕੇ ਤੁਰਕੀ ਤੁਰ ਕਸਤਾਨ ਕੇ ਸਬਦ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੩ ਕੇ ਸਬਦ ਪੰਚ ਮ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਮਿਕਦਾਰ ਬਰਾਬਰ ਭਾਵਸਬਦਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੫ ਕੇ ਸਬਦ ੧ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਨੇਬਖਵਾਸ ਨੇਬ ਚੋਬਦਾਰ ਅਥਵਾ ਨਾਇਬਖਵਾਸ ਨਿਕਟੀ ਮੁਖੀ ਸੇਵ ਕ ਸਬਦ ੪੦ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ਅਸਨਾਹਾ ਸਿਆਣੂ ਸਬਦ ੯੯ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਮਹਜਰ ਪੰਚਾਯਤ ਕੀ ਸਹੀਓ ਸੰਯੁ ਕਤਿ ਲਿਖਤਿ ਆਪਣਾ ਦਾਵਾ ਸਾਬਤ ਕਰਣੇ ਕੇ ਨਮਿਤ ਜੋ ਕੋਈ ਕਾਗਜ ਪਰ ਕਰਾਵੈ ਹੈ ਤਿਸ ਲਿਖਤ ਕੋ ਇਸਨਾਮ ਕਰਕੇ ਕਹੇਂਹੈ॥ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੨ ਅਦਲੀਨਿਆਉ ਕਰਤਾ ਸਬਦ ੧੦੫ ਰਹਾਉਕੀ ਤੁਕ ੧ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਲੋਕ ਪਰ ਲੋਕ ਸਬਦ ੧੪੧ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੭ ਬਖਸੀਸ ਜੋ ਨਿਤ ਕੀ ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਕਰ ਸੇਵਕ ਕਉ ਬਖਸੇ ਵਜਹੁ ਜੋ ਰੋਜੀਨਾ ਮਹੀਨਾ ਬਾਧਾ ਨਿਤਦੇਵੇ। ਸਬਦ ੧੪੩ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ੨ਤਕੀਆ ਆਸਰਾ॥ਅਸ਼ਟਪਦੀਆ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿ ਸ਼ਾਹੀ ਕੀਆ॥ ਅਸ਼੍ਰਪਦੀ੧੦ ਪੌੜੀ ੬ਤੁਕ ੨ ਤਾਜ ਮੁਕਟ ਕੁਲਹ ਟੋਪੀਇਹਾਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੇਮਰਤਬੇ ਕਾ ਭੇਦ ਜਾਨਣਾ ਪੌੜੀ ੭ਤੁਕ ੧ ਖਾਨ ਮੰਡਲੇਸ੍ਰੁ ਮਲੂਕ ਪਾਤਿਸਾਹਤੁਕ ੨ ਅਬੇਤਬੇਅਭਿਮਾਨੀਲੋਕ ਜੋਅਪਨੇਚਾਕਰੋਂਆਦਿਕੋਂ ਕੇਪ੍ਰਤਿ ਨਿਰਾਦਰੀ ਸਹਤ ਸੰਬੋਧਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂਸੋ ਆਪਨੀਰ ਅਰੁਝੁਛ ਹੈ ਸੰਸਾਰੀ ਲੋਕ ਤਿਨਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕੂਜਪਾਜ ਹੈ। ਅਸ੍ਰਪ

ਦੀਆ ਪੰਜਵੀਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੀਆਂ। ਅਸ੍ਰਪਦੀ ੧ ਰਹਾਉ
ਕੀ ਤੁਕ ਮਸਕੀਨੀ ਗਰੀਬੀਨਿਰਮਾਣਤਾ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ
ਮੈ ਪੌੜੀ ੮ ਗਨੀਵ ਧਨਵਾਨ ੨੩ ਪੌੜੀਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕ
ਜੋਰ ਜੁਲਮ ਜੋਰ ਬਲ ਜੁਲਮ ਅਨਿਆਉਂ। ੪੨ ਪੌੜੀ ਕੇ
ਅਗੈ ਸਲੋਕ ਯਾਰ ਸਹਾਕਿ ਬੇਲੀ ੪੮ ਪੌੜੀ ਅਗੈ ਸਲੋਕ
ਖੁਦੀ ਅਹੰਕਾਰ ਪੌੜੀ ੪੯ ਤੁਕ ੭ ਖਤੇ ਪਾਪ ਅਵਗਣ
ਪੌੜੀ ੫੦ ਹਿਕਮਤਿ ਪਰਮ ਬੁਧਮਤਾ ਸੁਖਮਨੀਮੈ ਅਸਟ
ਪਦੀ੧ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੬ ਰਾਮਨਾਮ ਇਕ ਅਖਰਜੋ ਆਖਰ
ਕਾ ਅਖਰ ਅਰਥ ਕਰੀਏ ਤੋ ਇਸ ਦੀਪਕਾਮੈਂ ਸੰਗਤਨਹੀ
ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਆਖਰ ਓੜਕ ਅਰ ਅੰਤ ਅਰਥਕ ਰਾਖੀਏ। ਤੌ
ਫਾਰਸੀ ਸਬਦ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਸੰਗਤਿਵਾਨ ਹੈ। ਅਸਟਪਦੀ
੫ ਪੌੜੀ੧ ਤੁਕ ੫ ਚਾਰਾ ਜੋਰੁ ਬਸੁ।ਗਿਆਰਵੀਂ ਅਸਟਪ
ਦੀ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮਸਕੀਨੀ ਗਰੀਬ ਨਿਰਭਿ
ਮਾਨ ਅਸ੍ਰਪਦੀ ੧੯ ਮੈਂ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਬਿਖਫੈਲ ਬਿਖ
ਫੈਲਨੇ ਵਾਲੀ ਅਰਥ ਕਰੀਏ ਤੋ ਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤੁ ਜੋ
ਬਿਕਵਤ ਫੇਲ ਕਹੀਏਕਰਤੂਤ ਹੋਵੈ ਜਿਸਕੀ ਸੋ ਬਿਖਫੈਲ
ਕਹਾਵੈ ਐਸੇ ਅਰਥ ਕਰੀਏ ਤੌਂ ਫੈਲ ਕਰਤੂਤ ਬਾਚਕ ਅਰ
ਬੀ ਹੈ ਇਹਾ ਸੰਗਤਿਵਾਨ ਹੈ॥ਅਸ਼ਟਪਦੀ ਇਕੀ ੨੧ ਪੌੜੀ
੮ ਤੁਕ ੬ ਬੇਸੁਮਾਰ ਗਿਣਤੀ ਜੋ ਸੰਖ੍ਯਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਰਹਤ
॥ ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਃ੪ ਪੌੜੀ ਸਾਤਵੀ ਕੈ ਆਗੈ ਸਲੋਕੁ
ਮਃ੪ ਤੁਕ ੩ ਗਲ ਫਰੋਸੀ ਫਰੋਸੀਪਦ ਫਾਰਸੀ ਹੈ ਬੇਚਣੇ
ਅਰਥਕ ਜੈਸੇ ਮੇਵੇ ਫਰੋਸੀ ਮੇਵਾ ਬੇਚਣਾ ਪਾਰਚੇ ਫਰੋਸੀ

ਕਪੜਾ ਬੇਚਣਾ ਇਹਾ ਗਲ ਫਰੋਸੀ ਬਾਤਾ ਬੇਚਣੀਆ ਅ
ਰਥ ਝੂਠੀਆਂਗਲਾਂ ਬਣਾਇਕੈਅਪਣਾਪ੍ਰਯੋਜਨ ਬਣਾਉਣਾ
ਲੋਕਾਂ ਕੀ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੀਂ ॥ ਪੌੜੀ ੧੧ ਤੁਕ ੨ ਬ੍ਰਕਤ
ਸਮ੍ਰਧ ਪੌੜੀ ੭ ਤੁਕ੫ ਅਜਰਾਈਲ ਫਰੇਸਤਾ ਜਮਦੇਵਤਾ
ਅਠਾਈਸਵੀ ਪੌੜੀ ਅਗੈ ਸਲੋਕੁ ਮ:੫ ਤੁਕ ੨ ਹੋਇ ਹੋਇ
ਮੁਏਹਰਾਮ ਹਰਾਮ ਨਿਖੇਧ ਹੋਇਕੈ ਅਰਥ ਪਾਪੀ ਹੋਇਕੈ ॥
ਵਾਰ ਦੂਸਰੀ ਮਹਲੇ ਪੰਜਵੇਂਕੀ ਪੌੜੀ ੧੭ ਕੇ ਅਗੈ ਦੂਜਾ
ਸਲੋਕ ਸਲੋਕਮ:੫ ਤੁਕ੨ ਰਸੂਲ ਨਵੀਨ ਮਰਯਾਦੇਸਹਤ
ਜੋ ਨਵਾ ਪੰਥ ਚਲਾਵੈ ਜੈਸੇ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮਹੰਮਦ ਅਪਣੇ
ਮਤ ਮੇਂ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂਆਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿ
ਸਾਹੀ ॥ ਪੌੜੀ ੧੯ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕੁ ਮ:੫॥ ਤੁਕ੨ਮਉਜੂਦ
ਪ੍ਰਤਛ ॥ ਭਗਤਬਾਣੀ ਕਬੀਰਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸਬਦੋਂ ਮੈਂ ਸਬਦੁ
੬੯ ਫੁਰਮਾਨ ਹੁਕਮ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਇਕਤੀਆਰ
ਅੰਗੀਕਾਰ ॥ ਕਬੀਰਕੀ ਬਾਵਨਅਖਰੀ ਮੈ ਪੌੜੀ੫ ਤਰੀਕ
ਤ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੇ ਚਾਰ ਕਾਂਡ ਹੈ ਸਰੀਯਤ ਕਰਮ ਕਾਂਡ
ਤਰੀਕਤ ਉਪਾਸਨ ਕਾਂਡ ਮਾਰਫਤ ਗਿਯਾਨਕਾਂਡ ਹਕੀਕਤ
ਅਨਭਵ ਵਾਕਯ ਸੋਇਹਾਂ ਤਰੀਕਤਾਦਿਕ ਪਤਿਪਾਦਿਕ
ਕਿਤਾਬੋਂ ਬਿਬਛਤ ਹੈ ॥ ਸਬਦ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਕਾ ੨ ਬੇਗਮ
ਪੁਰਾ ਗਮ ਨਾਮ ਸ਼ੋਕਕਾ। ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋਕਜਹਾਂਸੋ ਬੇਗਮ ਪੁਰਾ
ਅੰਦੋਹ ਨਾਮ ਖੁਸ਼ੀ ਤਸਵੀਸ ਚਿੰਤਾ ਖਿਰਾਜ ਰਾਜੇ ਜੋ ਰਾਜੇ
ਡੰਡ ਦੇਵੈ ਖੌਫ ਭੈਖਤਾ ਪਾਪ ਪ੍ਰਮਾਦ ਤਰਸ ਭੈ ਪਰੰਤ ਖੌਫ
ਆਗੈ ਆਗਿਆ ਹੈ ਯਾਤੇ ਪੁਨਰੁਕਤ ਜਿਣਾਣੇ ਕਉ ਸੰਕਾ

ਅਰਥ ਕਰਣਾ ਜਵਾਲ ਘਾਟਾ ਤੇਜਕਾ ਘਟਣਾ ਹਾਣ ਹੋਣੀ ਖੂਬ ਉਤਮ ਖਰਾ ਖੈਰ ਭਲਿਆਈ ਸੁਖਕਾਯਮ ਅਟਲ ਦਾ ਯਮ ਨਿਤ ਦੋਮ ਦ੍ਵੈਤ ਸੇਮ ਤ੍ਰਿਯਗੁਣਬਿਕਾਰ ਆਬਾਦਾਨ ਵਸਣ ਸੰਯੁਕਤ ਮਸਹੂਰ ਬਿਖਜਾਤ ਗਨੀ ਸੰਪਦਾਵਾਨ ਮਾ ਮੂਰਮੰਦਰੋਂ ਕੀ ਰਚਨਾ ਸਹਤ ਅਰ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਪਰਾਯੁਰ ਭਰ ਪੂਟ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਸੈਲ ਇਛਾ ਪੂਰਬਕ ਬਿਚਰਨਾ ਤੁਕ ੨ ਮਹਰਮ ਅਭਿਵਿ ਪ੍ਰਾਯਕੇ ਗਜਾਤੇ ਭੇਦਕੇ ਗਜਾਤੇ ਤੁਕ੩ ਖਲਾਸ ਨਿਰਬੰਧ ਤੁਕ ੪ ਹਮਸਹਰੀ ਏਕ ਸਹਰਮੇ ਇਕ ਤ੍ਰ ਬਸਨ ਵਾਲੇ॥

ੴਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਸਬਦ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ੧ ਸ਼ਬਦ ੨ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੩ ਕਮਜਾਤਿ ਨੀਚ ਸਬਦ ੩ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੪ ਮੁਹ ਤਾਜੀ ਅਧੀਨਤਾ ਸਬਦ ੪ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਤਾਮਿ ਭੋਜਨ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੩ ਮਿਹਮਾਨ ਪਰਾਹੁਣਾ ਸਬਦ ੧੩ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਹੁਜਤ ਹਠ ਅਰ ਤਕਕੋ ਸੰਯੁਕਤ ਸਿਧੇ ਅਰਥ ਮੈ ਸੰਦੇਹ ਉਠਾਵਣੇ ਸੰਕਾ ਕਰਣੀ ਜਥਾਰਥਬਾਤਨਾ ਮਾਨਣੇ ਮੈ ਜੁਕਤਿ ਲਿਆਵਣੀ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ੧ ਹਜੂਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਤਾਮੈ ਬੇਨਤੀ ਨਮਨਤਾ ਪੂਰਬਕ ਇਸ ਥਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੀ ਹਾਜਰ ਨਿਕਟ ਪਹੁਚਣਾ ਸਬਦ ੧੮ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੪ ਖਰਾਬ ਬਿਗੜ ਜਾਵਣਾ ਸਬਦ ੧੯ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਸਲਾਮ ਬੰਦਨਾ ਸਬਦ ੨੧ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਅ ਰਜ ਬੇਨਤੀ ਕਰਣੀ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਸੁਆਮੀਅਗੈ ਕਹ

ਣਾ ਸਬਦ ੩੧ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਲਸਕਰਸੈਨਾ ਨੇਜੇ ਬਰਛੇ ਸੁਵਾਰੀ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਵਾਸਤੇ ਆਗੈਲੀਏ ਚਲੈ ਸੋ ਫੁਰਮਾਇਸ ਹੁਕਮ। ਸਬਦ ੩੩ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ਵਿਲਾਇਤ ਜਨਮਭੂਮੀ ਤੁਕ ੨ ਪੀਰ ਗੁਰੂ ਪੈਕਾਂਬਰ ਨਵੀਨ ਪੰਥਕੀ ਮਿਰਜਾਦਾ ਉ ਪਦੇਸ ਜੋ ਕਹੈ ਮੇਰੇ ਕਉ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਨੇ ਭੇਜਾ ਹੈ ਸਾਲਕ ਜ ਗਜਾਸੀਸਾਦਿਕਨਿਸਚੈਵਾਨਨਿਜਧਰਮ ਮੇਂ ਦ੍ਰਿੜ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੨ ਦਰਵੇਸ ਸਾਧ ਤਜਾਗਵਾਨ ਸਬਦ ੩੯ ਵਾ ਖੁਰਾਸਾ ਨ ਮਲੇਛ ਪਾਯਕ ਦੇਸ ਹੈ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਤੁਕ ੨ ਮੁਗਲ ਬਾਬਰ ਜਿਸਨੇ ਖੁਰਾਸਾਨ ਤੇ ਆਨਕਰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਜੈ ਕਰੀ ਅਕਬਰਕਾਦਾਦਾ ਚੌਗਤੇਕੀ ਉਲਾਦਮੈਂ, ਅਤੇ ਮੁਗ ਲ ਇਨਕੀ ਜਾਤ ਸ੍ਰੰਗਜਾਹੈ॥ ਸਬਦ ਤੀਸਰੀਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਸਬਦ ੨ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਤਮਾਇ ਲੋਭ॥ ਸਬਦ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ॥ ਸਬਦ ੪ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਆਮਰ ਅਮਰ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੈ ਸੋ ਕਰਣੇਵਾਲੀ ਜਗਤੇ ਕੇ ਊਪਰ ਸਬਦ ੧੪ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਪਾਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੁਕ ੨ ਨਾਪਾਕ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਸਬਦ ੧੬ ਪੌੜੀ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਮਉਜੂਦ ਨਿਕਟੀ ਸਬਦ ੨੧ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਸਲਾਮਤਿ ਅਬਨਾਸੀ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਮੀਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਅਜਾਤ ਸ੍ਵਤੰਤ੍ਰ ਨਿ ਰਬੰਧ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਬੇਮੁਹਤਾਜ ਅਧੀਨਤਾ ਰਹਤ ਬੇਪਰ ਵਾਹ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਅਚਾਹ ਸਬਦ ੨੨ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਵਜ ਹੁ ਮਹੀਨਾ ਰੋਜੀਨਾ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸੇਵਕੋ ਕੋ ਦੇਵੇ ਸਬਦ ੨੯ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਸਰੰਜਾਮ ਉਦਮ ਪਰਾਰੰਭ ਸੰਪਾਦਨ

ਕਰਨਾ ਅਰ ਇਸ ਯਾਰੀ ਬਿਖੈ ਅਰਥਕ ਸਬਦ ੩੯ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਬੈਆਨੀ ਮੋਲ ਸਬਦ੪੨ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ਦਾਦੀ ਫ਼ਰਆਦਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਨਿਆਉ ਚਾਹੁਣੇ ਵਾਲਾ ਦਾਦ ਨਿਆਉ ਸਬਦ ਪ੩ ਪੌੜੀ੧ ਤੁਕ ੨ ਹਜੂਰ ਨਿਕਟਿ ਰੋਬ ਰੋ ਸਬਦ ੯੫ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਬੰਦੀ ਦਾਸੀ ਖਿਜਮਤਦਾਰ ਟਹਿਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਸਬਦ ੧੦੩ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਬੰਦਾ ਦਾਸ ਬੈਖਰੀਦ ਮੋਲ ਲੀਆ ਹੋਆ ਸਬਦ ੧੦੫ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਖਿਜਾਲ ਧਿਜਾਨ ਸਬਦ ੧੧੦ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਗਾਫਲ ਅਚੇਤ ਪ੍ਰਮਾਦੀ ਸਬਦ ੧੧੬ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੨ ਵਜਹੁ ਨੌਕਰੀ ਜੋ ਮਹੀਨੇ ਅਥਵਾ ਰੋਜੀਨੇ ਕੀ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇਈਏ ਸਬਦ ੧੨੧ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ੧ ਅਮਾਨਾਥਾਤੀ ਅਮਾ ਨਤ ਅਲਗ ਧਰੀ ਭਈ ਸਬਦ ੧੩੨ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਮਾਰਗੁਦਾਰੇ ਮਾਰਗਵਾਏ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਮੁਹਕਮ ਫੌਜ ਦ੍ਰਿੜਸੈਨਾ ਸਬਦ ੧੩੪ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਹਰਦਮ ਸਾਸ ਸਾਸ ੧੫੨ ਪੜਤਾਲ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਗੈਰਵਜਹਿਦੂਸਰੀ ਰੀਤਿ ਦੀਵਾਨ ਦਫਤਰ। ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਿਲੇ ਪਹਲੇ ਕੀਆ ਅਸ੍ਰਪਦੀ ੧੧ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਹਜੂਰ ਸਨਮੁਖਿ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੩ ਸਜਾਇ ਸਾਸਨਾ ਤਾੜਨਾ ਪੌੜੀ ੬ ਤੁਕ ੧ ਖੇਲ ਸੂਰਮੇ ਅਰੁ ਟਹਿਲੀਏ ਆਦਿਕਾਂ ਕੇ ਸਮਦਾ ਯ ਸਹਨਾਈ ਨਰਸਿੰਘੇ ਜੈਸਾ ਬਡਾ ਬਾਜਾ ਮੂੰਹ ਤੇ ਬਜਾਣੇ ਕਾ ਤੁਕ ੨ ਤੇਗ ਬੰਦ ਸੂਰਮੇ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਜਰ ਧਨ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੩ ਹਰਮ ਇਸਤ੍ਰੀਯਾ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਪੀਰ

ਇਹਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਕੇ ਮਤ ਮੈ ਜੋ ਕਰਾਮਾਤੀ ਸੰਤ ਹੋਏ ਹੈ ਸੋ ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਤੁਕ ੨ ਮੁਕਾਮ ਤੁਰਕਾਂ ਕੇ ਪੂਜਅਸ ਥਾਨ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੭ ਮੁਗਲ ਬਾਬਰ ਕੇ ਲੋਕ ਪਠਾਨ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਕੇ ਲੋਕ ਪਠਾਣ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਕੇ ਬਿਖੈ ਜੋ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਥੇ ਉਸ ਸਮੇ ਏਹ ਭੀ ਤੁਰਕਾਂ ਕਾ ਵਰਣ ਹੈ॥ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ੧੩ ਪੌੜੀ ੭ ਤੁਕ ੧ ਮਖਸੂਦ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਇਹ ਨਵਾ ਬਿਬਛਤ ਹੈ ਅਸਟਪਦੀ ੧੬ ਪੌੜੀ੮ ਤੁਕ ੨ ਗੁਨਹਾ ਅਵਗਿਯਾ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ੧੭ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਅਬੇਤਬੇ ਸੰਸਾਰੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਲੋਕ ਅਸਟਪਦੀਆ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੀਆਂ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ੧੪ ਪੌੜੀ ੬ ਤੁਕ ੧ ਅਲਾਹਦੀ ਆਸਾਧਾਰਣ ਅਰੁ ਨਿਰਾਲੀ ਭੀ ਅਸਾਧਾਰਣ ਅਰਥਕ ਹੈ ਯਾਤੇ ਪੁਨਰੁਕ੍ਤ ਆਵੈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਅਰਥ ਕਰਣੇ ਭਗਤਿ ਜੋ ਨਿਰਾਲੀ ਕਹੀਏ ਸੁਧ ਹੈ ਅਲਾਂਹਦੀਹੈ ਇਹ ਸਮਾਨ ਲੋਕ ਜੋ ਭਗਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈ ਇਨ ਤੇ ਭਿੰਨਹੈ ਐਸੇ ਕਰੇ ਪੁਨਰੁਕਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਅਸ਼ਟਪਦੀਆ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੀਆ॥ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ੧ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੧ ਜੇਜੀਆ ਤੁਰਕ ਜੋ ਹਿੰਦੂਓਂ ਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੀਛੈ ਕਰਕੀ ਨਿਆਈ ਲੇਵਤੇ ਥੇ ਹਿੰਦੂ ਰਹਣੇ ਕੇ ਕਾਰਣ ॥ ਪਟੀ ਮਹਲੇ ਪਹਲੇ ਕੀ॥ ਪੌੜੀ ੬ ਤੁਕ ੧ ਖੁੰਦਕਾਰ ਬੜੇ ਭਾਰੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕੋ ਕਹਤੇ ਸੋ ਇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਬਛਿਤ ਹੈ ਸਾਹਆਲਮ ਆਲਮ ਜੋ ਬਿਸ੍ਵ ਹੈ ਤਿਸਕਾਸਾਹ ਕਹੀਏ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੈ ਪੌੜੀ ੯ ਤਈਨਾਤ ਕਰਨਾ ਅਰਥ ਕਿਸੀਕਾਮ

ਪਰ ਖੜਾ ਕਰਨਾ॥ ਪੌੜੀ ੧੦ ਕਰਮ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪੌੜੀ ੧੩ ਸਾਇਰ ਕਵਿ॥ ਪਟੀ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ਪੌੜੀ੭ ਮੁਹਤ੍ਰਾਜ ਅਧੀਨ ਪੌੜੀ ੧੫ ਗੁਨਹ ਅਵਗਣ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਸਲੋਕ ੧ ਸਲੋਕੁ ਮਃ੧ ਸਦਵਾਰ ਸਉ ਵਾਰੀ ਸਦ ਨਾਮ ਸੌ ਕਾ ਪਰੰਤੂ ਇਹਾਂ ਅਨੰਤਵਾਰ ਕਾ ਉਪਲਛਕ ਹੈ ਪਹਿਲੀ ਪੌੜੀ ਕੇ ਅਗੇ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਇਤਯਾਦਿਤੁਕ ੪ ਅਮਰ ਹੁਕਮ ਪਰ ਇਤਨਾ ਭੇਦ ਹੈ ਅਮਰ ਮੈ ਅਰਹੁਕਮ ਮੈ ਕਿ ਅਮਰ ਉਸ ਹੁਕਮ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਸੰਯੁਕਤ ਜਰੂਰ ਕਰਨੇ ਹੀ ਕਉ ਹੋਵੇ ਟਲੇ ਨਹੀਂ ਅਰ ਹੁਕਮ ਸਾਧਾਰਣ ਆਗਿਆ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤੁਕ ੫ ਫੁਰਮਾਨ ਇਹਭੀ ਆਗਿਆ ਬਾਚਕ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਅਮਰ ਅਥਵਾ ਹੁਕਮ ਲਿਖਕੇ ਭੇਜੀਏ ਸੋ ਕਾਗਜ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਫੁਰਮਾਨ ਕਹਾਵੈ ਅਰ ਸਾਧਾਰਨ ਜੋ ਬਚਨ ਕਰੈ ਤਿਸਕੀ ਸੰਗਯਾ ਭੀ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ ਤੁਕ ੯ ਸਿਫਤ ਉਸਤਤ ਸਲਾਹ ਜਸ ਸਿਫਤ ਜੋ ਗੁਣਸਦੀਵ ਰਹੇ ਤਿਸਕੀ ਸਲਾਘਾ ਨਾਮ ਸਲਾਹ ਜੋ ਨਵੀਨ ਕਿਸੀ ਕਰਕੈ ਕੋਈ ਉਤਮ ਚੇਸਟਾ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰਣੀ ਇਤਨਾ ਭੇਦ ਤੁਕ ੧੦ ਕੁਦਰਤਿ ਸਮਰਥ ਦੂਸਰੀ ਪੌੜੀਕੇ ਆਗੈ ਕਾ ੨ ਸਲੋਕ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਯਾ ਸਕ੍ਤਿ ਤੁਕ ੫ ਜਹਾਨ ਸੰਸਾਰ ਤੁਕ ੮ ਨੇਕੀ ਭਲਿਆਈ ਪੁੰਨ ਬਦੀ ਖੋਟਾਈ ਪਾਪ ਤੁਕ ੭ ਖਾਕ ਧੂਰ ਧਰਤੀ ਕੇ ਭਿੰਨਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨੇ ਕਾ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਇਹੁ ਜੋ ਧੂਰਮੈ ਕਛ ਬਲ ਨਹੀਂ ਤਿਸਕੋ ਧਰਤੀ ਜੋ ਸਭ ਕੋ ਧਾਰਣੇ ਕੀ ਸਮਰਥ ਹੈ ਸੰਯੁਕਤ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਕੀ ਸਕਤ ਕਰਕੇ ਭਈ ਹੈ ਆਦਿ ਮੈ ਧੂਰ ਰੂਪ ਹੈ ਤੁਕ ੮ ਕਾਦਰ ਸਮਰਥਵਾਨ ਸਕ੍ਰਿ ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੁਕ ੯ ਤਾਕੋ ਤਾਕੋ ਅਸੰਗਤਾ ਤੇ ਭੀ ਅਸੰਗਤ ਪੌੜੀ ਆਗੈ ੨ ਸਲੋਕ ਕੀ ਅੰਤ ਕੀ ਤੁਕ ਹਿਕਮਤ ਚਤੁਰਾਈ ਪੰਜਵੀ ਪੌੜੀ ਕੇ ਅਗੈ ਕਾ ਸਲੋਕ ਤੁਕ ੧ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਹੰਮਦ ਦੀ ਮਤਾਨੁ ਸਾਰੀ ਸਿਫਤ ਸਰੀਯਤ ਸੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਿਫਤ ਉਸਤਤ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਰੀਜ਼ਤ ਜੋ ਮਹੰਮਦ ਦੀ ਮਰਜਾਦ ਉਸਹਤਿ ਮਾਰਗ ਹੈ ਤਿਸ ਦ੍ਵਾਰਾ ਤੁਕ ੨ ਬੰਦੇ ਦਾਸ ਬੰਦੀ ਕੈਦ ਸਖਤੀਦੀਦਾਰ ਦਰਸਨ ਤੁਕ ੯ ਖਰਾਬ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ੭ ਪੌੜੀ ਅਗੈ ਦੂਸਰੇ ਸਲੋਕ ਕੀ ਅੰਤ ਕੀ ਤੁਕ ਕਰਮ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਨੌਮੀ ਪੌੜੀ ਕੇ ਅਗੈ ਕਾ ਸਲੋਕ ਤੁਕ ੪ ਮੀਆ ਪੁਰਸ ਬੀਬੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੌੜੀ੧੦ ਕੇ ਅਗੇ ਸਲੋਕ ੨ ਤੁਕ ੩ ਮੁਰਦਾਰ ਮੁਰਦੇ ਤੁਕ ੧ ਹਿਕਮਤ ਚਤਰਾਈ ਹੁਜਤ ਬਿਤੰਡਾ ਜਲਪਾ ਪੌੜੀ ੧੧ ਕੇ ਅਗੇ ਕਾ ਸਲੋਕ ਤੁਕ ੧ ਤਾਮ ਭੋਜਨ ਬਣੇ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ਤਾਮਕਾ ਲੋਭ ਸੋ ਇਹਾ ਬਾਂਛਤ ਹੈ ਪੌੜੀ ੧੨ ਤੁਕ ੧ ਓੁਮੀ ਅਨਪੜ ਪੌੜੀ ੧੨ ਕੇ ਅਗੇ ਸਲੋਕ ੨ ਤੁਕ ੯ ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ ਪਠਾਣ ਏਕ ਤੁਰਕੋਂ ਕਾ ਭੇਦ ਹੈ॥ ਅਮਲਰਾਜ ਪੌੜੀ ੧੬ ਤੁਕ ੩ ਮੇਦਨੀ ਬਿਸ੍ਵ ਪੌੜੀ ਸੋਲਵੀ ਕੇ ਅਗੇ ੨ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ ੩ ਮੁਸਫੀ ਨਿਆਉ॥ ਪੌੜੀ ਸਤਾਰਵੀ ਤੁਕ ੧ ਹਰਮ ਮਹਲ ਉਨੀਸਵੀ ਪੌੜੀ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ਦੂਸਰਾ ਤੁਕ ੧ ਫੈਲ ਬਨਾਵਟ ਕੇ ਕਰਮ ਪੌੜੀ ਬੀਸਵੀ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨

ਤੁਕ ੨ ਆਸਕੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤੁਕ ੨ ਆਸਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ॥ ਮਃ ੨ ॥ ਸਲਾਮ ਜਬਾਬ ਦੋਵੈ ਕਰੈ ਸਲਾਮ ਕਹੀਏ । ਪਹਿਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਵਣੇ ਕਾ ਨਾਮ ॥ ਜਬਾਬ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ ਉਪਰੰਤ ਦੂਏ ਨੇ ਉਸਕੇ ਉਤਰ ਮੈ ਫਤੇ ਬੁਲਾਵਣੇ ਕਾ ਨਾਮ ॥ ਪੌੜੀ ੨੨ ਤੁਕ ਹੁਰਮਤਿਪਤਿ ਵਜਹੁ ਚਾਕਰੀ ਕੇ ਬਦਲੇ ਕਾ ਧਨ ਤੁਕ ੩ ਗੈਰਤ ਲਜਾ ਸਰਮਿੰਦਗੀ ਤੁਕ ੫ ਸਬਾਸ ਧੰਨ੍ਹ ਧੰਨ ਕਹਣਾ ਪੌੜੀ ੨੨ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ ੨ ਕਰਾਮਾਤਿ ਦਾਤਿ ਬਖਸਸਿ ਪੌੜੀ ੨੩ ਤੁਕ ੨ ਸਾਖਤੀ ਬਣਾਵਣਾ ਸੁਧਾਰਣਾ ਤੁਕ ੩ ਬਿਸੀਆਰ ਬਹੁਤ ਪੌੜੀ ੨੪ ਤੁਕ ੨ ਕਾਦਰ ਸਕਤਵਾਨ ਕਰੀਮ ਦਾਤਾ ਉਦਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਸਬਦ ਕਬੀਰ ਜੀਕੇ ॥ ਸਬਦ ੬ ਫੀਲ ਹਾਥੀ ਸਬਦ ੮ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਔਰਤ ਨਾਰੀ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਜੁਲਮ ਅਨਿਆਉ ਅਨੀਤਿ ॥ ਸਬਦ ੯ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੨ ਜੁਲਮ ਸਖਤੀ ਸਬਦ ੧੩ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਹਜ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਪਰ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮੈ ਇਕ ਵਾਰੀ ਮਕੇ ਕੀ ਜਿਯਾਰਤ ਕਰਨੀ ਮਹਮਦ ਕੀ ਮਤ ਮੈਂ ਬੰਧੇਯ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਹਜ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਖਵਾਸੀ ਚਵਰ ਕਰਨਾ ਟਹਲ ਕਰਨੀ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੨ ਸਲਾਮ ਬੰਦਨਾ ਸਬਦ ੫ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੨ ਤਲਬ ਬੁਲਾਵਣੀ ਜੋਰ ਸਾਥ ਸਬਦ ੭ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਮਸਕੀਨ ਗਰੀਬ ਖੁਦਾਈਬੰਦੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਦਾਸਤੁਕ੨ ਅਲਹ ਵਾਹਗੁਰੂ ਅਵਲ ਆਦਿ ਦੀਨ ਪਰਮਾਰਥ ਪੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਰੋਜਾ ਨਿਵਾਜ ਪ੍ਰਸਿਧ

ਅਰ ਉਪਰ ਅਰਥ ਕਰ ਭੀ ਆਏ ਹੈ ਕਲਮਾ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਕਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਭਿਸਤ ਸ੍ਵਰਗ ਤੁਕ ੨ ਕਾਬਾ ਜਿਸਕੈ ਮਸਤਕ ਧਰਤੀ ਪਰ ਧਰਕੈ ਬੰਦਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਸਚਮ ਦਿਸਾ ਤਿਸ ਅਸਾਧਾਰਣ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਾਮ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੨ ਮੁਸੱਲਾ ਨਿਮਾਜ ਪੜਨੇ ਕਾ ਆਸਨ॥ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਤਰਸ ਭੈ ਅਰੁ ਦਯਾ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੨ ਦੋਜਕ ਨਰਕ ਸਬਦ ੨੯ ਪੌੜੀ ਤੁਕ ੧ ਗੈਬ ਗੁਪਤ ਸਬਦ ੩੬ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਕਾਰਗਾਹ ਜੁਲਾਹੇ ਕਾ ਕਾਰਖਾਨਾ ਵੋਹ ਅਸਥਾਨ ਜਹਾਂ ਕਪੜਾ ਬੁਨਤੇ ਹੈ॥ ਸਬਦ ਫਰੀਦ ਜੀਕਾ॥ ਦਿਲਹੁ ਮਨਤੇ ਮੁਹਬਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ਕੀ ਇਸ਼ਕ ਖੁਦਾਇ ਪ੍ਰੇਮਭਗਵੰਤ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਦਰਸਨ ਕਰਨਾ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਦਰਦਰਵੇਸ ਜੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਤਿਸਕੇ ਦਰਵੇਸ ਸੰਤ ਅਨਨਯ ਭਗਤ ਪੌੜੀ ੩ਤੁਕ ੧ ਪ੍ਰਵਦਗਾਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਪਨਹ ਸਰਣ ਓਟ ਆਸਰਾ ਬਖਸਿੰਦਗੀ ਬਖਸਨੇ ਵਾਲਾ ਤੁਕ ੨ ਖੈਰ ਸੁਖ ਕੁਸਲ ਬੰਦਗੀ ਭਗਤਦਾਸਭਾਵ ਸਬਦ੨ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਖਾਕ ਧੂਰ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੨ ਮੁਰੀਦ ਸਿਖ ਜਗਯਾਸੀ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੧ ਸੇਖ ਹੇਸੇਖ ਅਪਣੇ ਕਉ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੇ ਕਉ ਸੰਬੋਧਨ ਹੈ ਹਯਾਤੀ ਅਮਰ ਰਹਣਾ ਪੌੜੀ ੮ ਤੁਕ ੧ ਜਿਮੀ ਧਰਤੀ ਆਸਮਾਨ ਅਕਾਸ਼॥

੧ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ ਜਬਦ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੇ ॥ ਸਬਦ ੬ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਖਵਾਸ ਨਿਕਟੀ ਸੇਵਕ ਸਬਦ ੧੨ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਮਸੂਰਤਮਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਭੀ ਅਰ ਗੁਪਤਭੀ ਜੋਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਵਾਸਤੇ ਸਲਾਹ ਕਰੈ ਸੋ ਕਹਾਵੈਅਰ ਮਸੂਰਤ ਜੋ ਮਸ ਵਰਤ ਠੌਰ ਰਾਖਾ ਭਯਾ ਹੈ ਸੋ ਕੇਵਲ ਗੁਹਯਾ ਸਲਾਹ ਕਰਨੇ ਕਉ ਕਹੇ ਹੈ ਇਤਨਾ ਭੇਦ ॥ ਸਬਦ ੧੪ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਹੈਰਤ ਹੈਰਤ ਕੇ ਅਰਥ ਭੈ ਹੈਰਾਨ ਔਰ ਹਕੇ ਬਕੇ ਰਹ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਰ ਅਸਚਰਜਤਾ ਕੋਭੀ ਕਹੇ ਹੈ ਸੋਈ ਇਹਾ ਬਣਤੀ ਹੈ। ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੋ ਉਨਕੀ ਅਸਚਰਜਤਾ ਕਛੁ ਭੀ ਨਾ ਰਹੀ ਪਰ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਆਗੇ ਤੁਛ ਹੋ ਗਏ ॥ ਅਸ਼ਟਪਦੀਆਂ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੀਆਂ ॥ ਅਸ਼ਟਪਦੀ੧ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਕੌਮ ਕੁਲ ਸਧਾਰਣ ਬੰਸਕਾ ਨਾਮ ॥ ਗੂਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹ ਲਾ ੩ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਮਸੂਰਤ ਊਪਰ ਅਰਥ ਕਰ ਆਏ ਹੈ ਪੌੜੀ ੧ ਕੇ ਅਗੈ ਮਹਲੇ ੧ ਕੀ ਸਲੋਕ ਕੀ ਅੰਤਕੀ ਤੁਕ ੭ ਸਜਾਇ ਸਾਸਨਾ ਤਾੜਨਾ ॥ ਗੂਜਰੀ ਕੀਵਾਰ ਦੂਸਰੀ ਪੌੜੀ ੧ ਕੇ ਆਗੇ ਕਾ ਸਲੋਕ ਮਃ੫ ਤੁਕ ੧ ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਯਾਲ ਪਉੜੀ ੨ ਤੁਕ ੫ ਪੀਰ ਪੈਕਾਂਬਰ ਸ਼ੇਖ ਮਸ਼ਾਇਕ ਇਨਕਾ ਅਰਥ ਉਪਰ ਕਰ ਆਏ ਹੈ ॥ ਅਉਲੀਏ ਸੰਤਜਨ ਤੁਕ ੬ ਮੌਲੀਏ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈ ਰੰਗੇ ਭਏ ਅਰਗਦ ਗਦ ਹੂਏ ਭਏ ਪੌੜੀ ੨ ਕੇ ਆਗੇ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ਗਾਫਲ

ਅਚੇਤ ਪ੍ਰਮਾਦੀ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੨ ਰਹਮ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ॥ ਪੌੜੀ ੮ ਕੇ ਆਗੇ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ ੧ ਮੁਹਬਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮਃ੩ ॥ ਤੀਸਰੀ ਪੌੜੀ ਕੇ ਆਗੈ ੨ ਸਲੋਕਮਃ੩ ਤੁਕ ੨ ਖਸਲਤਿ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਸ੍ਰਭਾਵ ਪੌੜੀਪੰਜਵੀ ਕੇ ਆਗੈ ੧ ਸਲੋਕ ਮਃ੩ ਤੁਕ ੧ ਦਰਵੇਸ਼ੀ ਸਾਧਗੀ ਬਿਰੁਕਤ ਦਰਵੇਸ ਸਾਧ ਬਿਰਕਤ ਤੁਕ ੩ ਅੰਦੇਸਾ ਚਿੰਤਾ ਪੌੜੀ ੮ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕਮਃ੩ ਸੇਖਾ ਹੇ ਸੇਖ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕਾ ਭੇਦੀਹੈ ਇਹਾ ਗੋਇੰਦ ਵਾਲਾ ਵਾਸੀ ਸੇਖ ਪ੍ਰਤਿ ਸੰਬੋਧਨ ਹੈ ਪੌੜੀ ੧੧ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ਮਰਦਾਨਾ ੧ ਤੁਕ ੩ ਮਜਲਸ ਸਭਾ ਤੁਕ ੫ ਸਰਮ ਪਾਪ ਕਰਨਤੇ ਲਜਾ ਕਰਨੀ ਪੌੜੀ ੧੮ ਤੁਕ ਤੁਕ ੨ ਜਾਹਰ ਪ੍ਰਗਟ ਤੁਕ ੬ ਗਉਹਰ ਰਤਨ ਮੋਤੀ ਇਹਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੰਯੁਕਤ ਸਰਬ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਵਸਤ ਬਿਬਛਤ ਹੈ ਪੌੜੀ ੧੯ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਮਃ੩ ਤੁਕ੨ ਦਮਿਦਮਿ ਸਾਸਸਾਸ ਮਿਸਜਾਰੀਆ ਬਿਖੈ ਅਰਥ ਕਹੈ ਤੁਕ ੫ ਮਰਤਬਾ ਅਧਕਾਰ ੧੯ ਪੌੜੀ ਆਗੈ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕਮਃ੧ਜਿਨ ਜਖ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗ ਵਡਹੰਸ ਸਬਦ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੇ ॥ ਸਬਦ ੨ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਨਜਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਫਰਕ ਅਸਾਧਾਰਣ ਤਾ ਸਬਦ ੩ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਗੁਬਾਰ ਧੁੰਧ ਸਬਦ ੫ ਪੌੜੀ ੫

ਤੁਕ ੨ ਦੀਵਾਨ ਪਰਜਾ ਕਾ ਆਸਰਾ ਭਲਿਆਈ ਬੁਰਿਆ ਈ ਕੇ ਨਿਆਉ ਕੀ ਠੌਰ ॥ ਰਾਗ ਵਡਹੰਸ ਮਹਲਾ ੩ ਕੀ ਅਸ਼ਟਪਦੀਆ ॥ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ੧ ਪਹਿਲੀ ਪੌੜੀ ੬ ਤੁਕ ੭ ਸਿਫਤ ਉਪਰ ਕੇਈ ਬਾਰ ਅਰਥ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ਸਨਾਇ ਸਲਾਘਾ ॥ ਵਡਹੰਸ ਕੇ ਛੰਤੁ ਮ:੧ ਛੰਤੁ ੨ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਵਖਤ ਸਮਾ ਇਹਾ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨਾਦਿ ਜਿਸ ਬਿਖੈ ਹੋਵੇ ਸੋ ਬਾਛਤ ॥ ਘੋੜੀ ੧ ਮ:੪ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਜੀਨ ਕਾਠੀ ਅ ਲਾਹਣੀਆ ਮ:੧ ਅਲਾਹਣੀ ੨ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਹਕ ਧਰ ਮ ਅਵਸ ਕਰਤਬਜ ॥ ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ॥ ਪੌੜੀ ੪ ਕੇ ਆਗੈ ੧ ਸਲੋਕ ਮ:੩ ਤੁਕ ੭ ਦੋਸਤੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੌੜੀ ੧੪ ਤੁਕ ੧ ਦੀਵਾਨ ਦਰਬਾਰ ਤੁਕ ੨ ਤਲਕੀ ਅਧੀਨਤਾ ਪੌੜੀ ੧੭ ਤੁਕ ੩ ਕਾਰਕੁਨੀ ਕਾਮਦਾਰੀ ਉਨੀਸਵੀ ਪੌੜੀ ਕੇ ਅਗੈ ੧ ਸਲੋਕ ਮ:੧ ਤੁਕ ੨ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸ ਭਾਵਨਾ ਸਚੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗ ਸੋਰਠਿ ਮ:੧ ॥ ਸਬਦ ੧ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਜੰਜੀਰ ਬੰਧਨ ਤੁਕ ੩ ਬੇਪੀਰ ਨਿਗੁਰਾ। ਸਬਦ ੨ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਸ਼ਰਮ ਲਜਾ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੨ ਬਦੀਆ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ॥ ਸੋਰਠਿ ਮ:੫ ਸਬਦ ੩੮ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਸੁਮਾਰ ਗਿਣਨਾ ਇਹਾ ਅੰਤ ਬਿਬਛਤ ਹੈ ॥ ਅਸ਼ਟਪਦੀਆਂ ਮ: ੧ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੪ ਦਾਨਾ ਗਿਆਤਾ ਬੀਨਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਊਪਰ ਅ ਰਥ ਕਰ ਆਏ ਹੈ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ੩ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਪਰਵਾ

ਨਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤਿ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਲਿਖੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ॥
ਅਰ ਸੇਵਕ ਕੇ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਕੀ ਸਿਧੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖਤ
ਕਰ ਦੇਵੈ ਤਿਸਕਾਨਾਮ ਅਰ ਸੰਛੇਪ ਤੇ ਅਰਥ ਹੁਕਮਨਾਮਾ
ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ॥ ੬ ਪੌੜੀ ਕੇ ਅਗੈਰ ਸਲੋਕਮਃ੩ ਤੁਕ੨
ਬਦਨਾਉ ਨਿੰਦਤ ਪੌੜੀ ੧੦ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਮਃ੩
ਸੇਖਾ ਹੈ ਸੇਖ ਸੰਬੋਧਨ ਗੋਇੰਦਵਾਲੀਏ ਸੇਖਾਪ੍ਰਤਿ ਤੁਕ ੪
ਮਿਹਮਾਣ ਪਰਾਹੁਣਾ ਪੌੜੀ ੧੫ ਤੁਕ ੩ ਹਰਰੰਗੀ ਬਰਨ
ਬਰਨਕੇ ਪੌੜੀ ੧੬ ਤੁਕ ੩ ਜੀਨਕਾਠੀ ਖੁਰਗੀਰ ਤਹਰੂਕੇ
ਊਪਰ ਕਾਠੀ ਕੇ ਤਲੇ॥ ਘੋੜੇ ਕੀਪੀਠਂ ਪਰ ਪਾਵੈਪੌੜੀ੧੯
ਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕ ੩ ਮਃ੩ ਤੁਕ ੨ ਕਰਾਮਾਤ ਸਿਧੀ ਇਹਾਂ
ਸਿਧੀ ਅਰੁ ਕਰਾਮਾਤ ਦੋਨੋ ਸਬਦ ਹੈਂ ਯਾਤੇ ਹਿੰਦੂਓਂ ਕੀ
ਸਿਧੀ ਕਰਕੈਅਰੁ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂਕੀ ਸਿਧੀ ਕਰਾਮਾਤ ਸਬਦ
ਕਰਕੈ ਕਹੀ ਚਾਨਣੀ ਪੌੜੀ ੨੧ ਕੇ ਆਗੈ ੧ ਸਲੋਕ੧ ਮਃ
੩ ਤੁਕ ੧ ਸਿਆਹੁ ਅਸ੍ਵੇਤ ਪੌੜੀ ੨੧ ਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕ ੧
ਮਃ੧ ਤੁਕ ੨ ਹਾਸਲਖੇਤੀ ਆਦਿ ਤੇਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਸੋ ਲਾਭ
ਫਲ॥ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ॥ ਸਬਦ੧
ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਬੁਤ ਕਾਸ੍ਰ ਪਖਾਨਿ ਆਦਿ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਸਬ
ਦ ੩ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੨ ਖਾਲਸੇ ਨਿਰਮਲ ਸਬਦ ੪ ਪੌੜੀ
੨ ਤੁਕ ੨ ਖਲਕ ਬਿਸ੍ਵ ਸੰਸਾਰ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਬਦ ੨ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧

ਆਦਮੀ ਆਦਮ ਕੀ ਸੰਤਾਨ ਮਾਨੁਖ ਇਕ ਦਮੀ ਏਕਸਾਸ ਪਰ ਜਿਸਕਾ ਜੀਵਣਾ ਮਰਨਾ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਸ਼ਾਇਰ ਕਵਿ ਪਰਵਦਗਾਰਾ ਹੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਨਹਾਰ ਰਾਗ ਜੋ ਦੀਰਘ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਅਰਥਕ ਸੰਬੋਧਨ ਹੇਤ ਜਾਨਣਾ ਸਬਦ ੩ ਰਹਾਉਕੀ ਤੁਕ ੧ ਹਿਕਮਤਿਬੁਧਮਤਾ ਚਤੁਰਾਈ ਸਬਦ ੬ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਬਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਖੋਟ ਦੁਸ਼੍ਟਤਾ ਤਸੂ ਗਜਕਾ ਚੌਬੀਸਵਾ ਭਾਗ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਦੁਗਾਨਾ ਟਕਾ ਸਬਦ ੭ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਪਰਵਾਨਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਕਾਦੀ ਬਜਵਸਥਾ ਗਿਜਾਤਾ ਅਰ ਬਜਵਸਤਾ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ, ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ੧ ਦਾਨਸਬੰਧ ਬੁਧਵਾਨ ਅਰੁ ਏਕ ਸੰਗਜਾ ਭੀ ਹੈ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਵਿਖੈ ਬਿਦਿਜਾਵਾਨੋਂ ਕੀ ਸਾਧ ਭਾਵ ਸੰਯੁਕਤਿ ਤੁਕ ੨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਇਸਲਾਮ ਜੋ ਦੀਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਾ ਹੋਵੈ ਜਿਸਨੇ ਸੋ ਅਰੁਦੀਨ ਪਰਮਾਰਥ ਪੰਥ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ॥ ਸਬਦ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਤੀਸਰੀ ਕੇ॥ ਸਬਦ ੬ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੩ ਮਿਕਦਾਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਇਹਾ ਨਿਆਈ ਅਰਥ ਮੈਂ ਵਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਾਰਕੀ ਦੀਰੈਘ ਤ੍ਰਪਾਦ ਪੂਰਨਾਰਥ ਹੈ॥ ਸਬਦ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪੰਜਵੀ ਕੇ ਸਬਦ ੧੫ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਬਦ ੨੨ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੩ ਬੰਦਾ ਦਾਸ ਸਬਦ ੨੩ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਮਸਕੀਨ ਗਰੀਬ ਤੁਕ ੨ ਰੋਜਗਾਰ ਬਜਹਾਰ ਬਣਜ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਮਸਕੀਨੀ ਗਰੀਬੀ ਪੌੜੀ੪ਤੁਕ੩ ਹਜੂਰ ਪ੍ਰਤਛ ਸਬਦ ੨੭ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਹਜੂਰ ਨਿਕਟਿ

॥ ਛੰਤ ਮ:੧ ਛੰਤ ੧ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੪ ਕੂਚ ਕਰਣਾ ਪਯਾਨ ਕਰਣਾ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੫ ॥ ਸਬਦ ੧੧ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਕੁਦਰਤਿ ਸਕ੍ਰਿ ਸਬਦ ੧੩ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਖਾਮ ਕਚਾ ॥ ਛੰਤੁ ਮ:੫ ਛੰਤ੧ ਪੌੜੀ ਤੁਕ ਯਾਰ ਸਹਾਇ ਬੇਲੀ ਮਿਤ੍ਰ ਛੰਤ ੨ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੩ ਖਤੇ ਅਵਗਤਜਾਇਕਬਚਨ ਖ੍ਹਾ ਜੈਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਪੌੜੀ ੯ ਤੁਕ ੫ ਸੈਤਾਨਿਆ ਸੈਤਾਨ ਜੋ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ ਕਾ ਅਧਯਖ ਹੈ ਤਿਸਕਰਕੈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੂਆ ਅਥਵਾ ਉਸ ਸਦ੍ਰਸ ਭਯਾ ਫਿਰੈ ਹੈ ਪੌੜੀ ੧੩ ਤੁਕ ੫ ਹਜੂਰੀਐ ਪ੍ਰਤੱਛ

ਰਾਗੁ ਟੋਡੀ ਮ: ੫ ਸਬਦ ੫ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਮੀਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਬਦ ੯ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਖਾਮਕਚਾ ਉਪਰ ਭੀ ਅਰਥ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ਸਬਦ ੧੯ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੨ ਤੋਸਾ ਮਾਰਗ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਭੋਜਨਾਦਿ ਤਯਾਰ ਕਰਕੈ ਸਾਥ ਲੇਈਏ ॥

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗੁ ਮ: ੧

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਬਦ੧ ਯਕ ਅਰਜ ਗੁਫਤਮ ਪੇਸ ਤੋ ਦਰਗੋਸ ਕੁਨ ਕਰਤਾਰ ॥ ਯਕ ਕਹੀਏ ਏਕ ਅਰਜ ਬੇਨਤੀ ਗੁਫਤਮ ਕਹਤਾ ਹਾਂ। ਪੇਸ਼ਤੋ ਅਗੇ ਤੇਰੇ ਦਰ ਗੋਸ ਕਹੀਏ ਬਿਖੈ ਕੰਨ ਕੇ ਕੁਨ ਕਹੀਏ ਕਰ ਅਰਥ ਕਿਆ ਸੁਣ ਕਰਤਾਰ ਹੇ ਕਰਤੇ। ਹਕ ਕਬੀਰ ਕਰੀਮ ਤੂ ਬੇਐਬ ਪਰਵਦਗਾਰ ॥ ਹਕਾ ਪਦ ਕਾ ਕਕਾਰ ਜੋ ਦੀਰਘ ਹੈ ਸੋ ਸੰਬੋਧਨ ਅਰਥ ਕਹੈ ਅਸਥਾਨਕ ਐ ਅਰਥ ਦੇਤਾ ਹੈ ਐ ਹਕ ਹੇਸਚੇ ਕਬੀਰਾ ਬਡਾ ਅਰ ਕਰੀਮ ਦਾਤਾ ਬਖਸਿੰਦ

ਉਦਾਰ ਹੈ ਤੂੰ ਅਰਬੇ ਐਬ ਕਹੀਏਅਦੋਸ ਪਰਵਦਗਾਰ ਪ੍ਰ
ਤਿਪਾਲਾਕਰਨ ਵਾਲਾਹੈ ਤੂੰ॥ ੧॥ ਦੁਨੀਆ ਮੁਕਾਮੇ ਫਾਨੀ
ਦੁਨੀਆ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਸੋ ਮੁਕਾਮਫਾਨੀ ਕਹੀਏ ਠੌਰ ਨਾ
ਸਮਾਨ ਮੈ ਤਹਕੀਕ ਦਿਲਦਾਨੀ ਤਹਕੀਕ ਨਿਸਚੈ ਦਿਲ
ਮਨ ਦਾਨੀ ਜਾਨਤਾਹੈ ਮੇਰਾ ਦਾਨੀਪਦਮੇ ਈਜੋ ਹੈ ਸੋ ਉਤ
ਮ ਪੁਰਸ ਇਕ ਬਚਨ ਪ੍ਰਯੋਗ ਹੇਤ ਹੈ ਫਾਰਸੀ ਅਰਬੀ ਮੈ
ਮੁਤਕਲਮ ਕਾਮੁਫਰਦ ਲਫਜ਼ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਰ ਈ ਮਧਮ
ਬਚਨ ਅਰ ਪੁਰਖ ਏਕਬਚਨ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ਬਹੁਤਆਵਤੀ ਹੈ
ਸੋ ਈਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮਮਸਰਮੂਇ ਅਜਰਾਈਲ ਗਰਿਫਤਾ ਦਿ
ਲ ਹੇਚ ਨ ਦਾਨੀ ਮੋਮਸਰ ਮੇਰੇਸੀਸਕੇ ਮੂਇ ਕੇਸ ਅਜ
ਰਾਈਲ ਜੋ ਜਮ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਕੜੇ ਹੈਂ ਦਿਲ ਜੋ ਮਨ ਹੈ
ਸੋ ਹੇਚ ਕਹੀਏ ਕਛੁ ਨਦਾਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਮੇਰਾ ਦੁਨੀ
ਆ ਕੋ ਫਾਨੀ ਜਾਨਤਾ ਭੀ ਭਯਾ ਭੀ ਅਪਨੇ ਕੇਸ ਜਮਕਰ
ਪਕੜੇ ਤੇ ਅਚੇਤ ਹੈ ਇਹੁ ਕਸਟ ਹੈ ਇਸ ਦਾਨੀ ਪਦ ਮੈ
ਭੀਈ ਪੂਰਬਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਾਨਣਾ ਅਵਰ ਜਨ ਪਿ
ਸਰ ਪਦਰ ਬਿਰਾਦਰਾ ਕਸਨੇਸਤ ਦਸਤੰਗੀਰ॥ ਜਨ ਹੈ
ਭਾਰਜਾ ਪਿਸਰਪੁਤ੍ਰ ਪਦਰ ਪਿਤਾ ਬਿਰਾਦਰਾ ਭਾਈ ਜੋ
ਪੂਰਬੋਕ੍ਤ ਕਸ ਮੈ ਕਸ ਕਹੀਐ ਕੋਈਨੇਸ ਨੇਸੁਨਹੀਂ ਦਸ
ਤੰਗੀਰ ਹਸਤ ਗ੍ਰਹੀ ਅਰਥ ਸਹਾਇਕ ਆਖਰ ਬਿਅਫ
ਤਮ ਕਸ ਨ ਦਾਰਦਚੂੰ ਸ੍ਵਦ ਤਕਬੀਰ ਆਖਰ ਕਹੀਏ
ਓੜਕ ਬਿਅਫਤਮ ਗਿਰਾ ਮੈ ਕਸਨ ਦਾਰਦ ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਰਖਤਾ ਅਥਵਾਕਸ ਜੋ ਬਲ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਨਹੀ ਰਖਤਾਸ੍ਵਦਚੂ

ਤਕਬੀਰ ਜੈਸੇ ਹੋਵੈ ਬਿਸਮਲ ਕੀਆ ਹੂਆ ਅਰਥ ਗਲਾ ਕਾਟਾਹੂਆ ਜੀਵ ਐਸਾ ਹੋਆ ਹੂੰ ॥ ਪੁਨ ਸਬਰੋਜ ਗਸਤਮ ਦਰਹਵਾ ਕਰਦੇਮ ਬਦੀ ਖਿਆਲ ॥ ਸਬਰਾਤਿ ਰੋਜਦਿਨ ਰਾਤਿ ਗਸ਼ਤਮ ਫ਼ਿਰਤਾ ਹੂੰਮੈ ਦਰ ਹਵਾ ਬਿਖੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾਕੇ ਕਰ ਦੇਮ ਕਰਾਮੈਨੇ ਬਦੀਖਿਜਾਲ ਬੁਰਿਆਈਓਕੀਹੀਚਿਤਵਨਾ ਅਰ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇਮ ਬਹੁ ਬਚਨ ਏਕ ਬਚਨ ਕੀ ਠੌਰ ਆ ਰਖਾ ਹੈ ਗਾਹੇਨਨੇਕੀਕਾਰਕਰਦਮ ਮਮਈਂ ਚੁਨੀਅਹਵਾਲ ਗਾਹੇ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਨੇਕੀਕਾਰ ਕਰਦਮ ਭਲਿਆਈ ਕਾ ਕਾਮ ਕਰਿਆ ਮੈਨੇ ਮਮਈ ਚੁਨੀ ਅਹਵਾਲ ਮੇਰਾ ਐਸਾ ਜੈਸਾ ਅ ਹਵਾਲ ਅਹਵਾਲਕਹੀਏ ਹਾਲ ਹੈ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿੰਚ ਬਖਤਹਮਚੁ ਬਖੀਲ ਗਾਫਲ ਬੇਨਜਰ ਬੇਬਾਕ ਬਦ ਬਖਤ ਦੁਰਭਾਗ ਹਮਚੁ ਐਸਾ ਜੈਸਾ ਬਖੀਲ ਈਰਖਾਵਾਨ ਗਾਫਲ ਅਚੇਤ ਪ੍ਰਮਾਦੀ ਬੇਨਜਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਰਹਤ ਅੰਧਾ ਅਬਵਾਜਿਸ ਉਪਰ ਗੁਰੋ ਕੀ ਪਰਮੇਸੁਰੋਕੀ ਦ੍ਰਿਸ ਨਹੀ ਬੇਬਾ ਕ ਭੈਰਹਤ ਅਰਥ ਢੀਠਸਰਬਧ ॥ ਨਾਨਕ ਬਗੋਯਦ ਜਨ ਤੁਰਾ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾ ਪਾਖਾਕ। ਸਾਹਿਬਨਾਨਕ ਬਗੋਯ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜਨ ਤੁਰਾ ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਇਹਾ ਭੀਤੋ ਕੀ ਜਾਗਾ ਤੁਰਾ ਚਤ ਰਥੀਆਰਖ ਰੈ ਕਿਉ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਕਹਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾਂ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾ ਪਾਖਾਕ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੀ ਚਰਨੋ ਕੀ ਧੂੜ ਇਹ ਬਾਬੇ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਬਿਸੇਖਨ ਹੈ ਇਹ ਅਪਨੀ ਬਾਰਤਾ ਮੈ ਅਰਜ ਕਰੀ ਆਪ ਸੁਣਕਰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਏ ਇਹ ਅਧਯਾਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ਸਬਦ ੨ ਰਹਾਉ

ਕੀਤੁਕ ੧ ਸਮਾਇ ਰਾਗ ਸੁਨਣੇ ਕੇ ਸਮੇ ਜੋ ਫਕੀਰੋਂ ਕੋ ਮਸਤੀ ਕਾ ਅਵੇਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਨ੍ਰਿਤਾਦਿਕ ਕਰਨੇ ਲਾਗ ਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਖੈ ਸੋਸਮਾਇ ਕਹਾਵੈ ਸਬਦਪਸ਼ਲੋਕ ੧ਪੌੜੀ ਕੀ ਭੋਗ ਕੀ ਤੁਕ ਖ਼ੂਨ ਲੋਹੂ ਅਰ ਪ੍ਰਾਣ ਧਾਰੀਓਂ ਕਾ ਸਸਤ੍ਰ ਕਰਕੈ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ੭ ਮਸੋਲਾ ਮਸਲਾ ਬਜ਼ਵਸਥਾ। ਸਬਦ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪੰਜਵੀ ਕੇ। ਸਬਦ ੧ ਖਾਕ ਨੂਰ ਕਰਦੰ ਆਲਮ ਦੁਨੀਆਇ ਖਾਕ ਮਾਟੀ ਨੂਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਏ ਦੋਨੋ ਸਬਦ ਸੰਪੂਰਨ ਚਰਾਚਰ ਜੜ ਚੇਤਨ ਕੇ ਉਪਲਛ ਕਹੈ। ਅਥਵਾ ਖਾਕਜੋ ਮਾਟੀ ਹੈ ਸੋ ਨੂਰਕਹੀਏ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਕਰਦੰਕਰੀਹੈ ਸੋਈ ਆਲਮ ਦੁਨੀਆਇ ਸੰਸਾਰ ਦ੍ਵੈਤ ਤੁਛ ਹੈ ਆਲਮ ਸੰਸਾਰ ਬਾਚਕ ਹੈ ਪਰੰਤ ਤੁਛਤਾ ਅਰਨੀਛਤਾ ਗਰਧਤ ਸੋ ਆਲਮ ਬਿਸੇਖਜ ਅਰ ਦੁਨੀਆ ਬਿਸੇਖਣਕਿਉ ਕਿ ਆਲਮ ਸਾਧਾਰਣ ਪਰਲੋਕ ਸੁਰਗਾਦਿਕ ਅੰਤਰ ਭੂਤ ਬਾਚਿਕ ਹੈ ਅਰੁ ਦੁਨੀਆ ਕੇਵਲ ਇਸੀ ਲੋਕ ਕੋ ਕਹਤੇਹੈਂ ਆਗੇ ਇਸਕਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਵਸ ਅਸਮਾਨ ਜਿਮੀ ਦਰਖਤ ਆਬ ਪੈਦਾਇਸ ਖੁਦਾਇ ਅਸਮਾਨ ਅਕਾਸ ਜਿਮੀ ਧਰਤੀ ਦ੍ਰਖਤ ਬ੍ਰਿਛ ਆਬ ਜਲਅਕਾਸ ਧਰਤੀ ਕਹਣੇ ਮੈਤੋ ਪਾਚੋਤਤਗ੍ਰਾਯ ਹੈ ਅਰੁ ਬ੍ਰਿਛਅਰੁ ਜਲ ਕਹਨੇ ਮੈ ਸੰਪੂਰਣ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਾਰਜ ਚਾਰਖਾਨ ਗ੍ਰਾਯਹੈ ਇਹ ਪੈਦਾਇਸ ਕਹੀ ਏ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਭਈ ਖੁਦਾਇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸ੍ਵਤੰਤ੍ਰ ਕੀਹੈ ਸੋ ਬੰਦੇ ਚਸਮ ਦੀਦੰ ਫਨਾਇ। ਬੰਦੇ ਕਹੀਏ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਸਮ ਦੀਦੰ ਆਖੋਂ ਕਰਕੈ ਜੋ ਦੇਖਨੇ ਮੈ ਆਵੈ ਹੈ ਸ੍ਰਵਣੋ

ਕਰ ਸੁਣਨੇ ਮੈ ਆਵੈ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਭੀਉਪਲਛਕ ਹੈਫਨਾਇ ਨਾਸ ਮਾਨ ਹੈ ਫਿਰ ਕੈਸੀ ਹੈ ਇਹ ਪੈਦਾਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਮੁਰ ਦਾਰ ਖੁਰਦਨੀਗਾਫਲ ਹਵਾਇਦੁਨੀਆਂ ਤੁਛ ਮੁਰਦਾਰ ਖੁਰ ਦਨੀ ਅਖਾਜ ਅਪਵਿਤ੍ਰਭੱਛ ਗਾਫਲ ਹਵਾਇ ਭੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾ ਬਿਸੇਖਨਅਥਵਾ ਬੰਦੇਕਾ ਬਿਸੇਖਣਹੈ ਹੇਅਚੇਤ ਤ੍ਰਿਸਣਾ ਕਰਕੈਭਏ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇਹਦੁਨੀਆਂ ਮੁਰਦਾਰ ਖੁਰਦਨੀ ਤੇਰੇਕੋ ਗ੍ਰਹਣੀਕਰਣੀ ਜੋਗਨਹੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ ॥ ਕਿੰਚਗੈਬਾਨਹੈਵਾ ਨ ਹਰਾਮ ਕੁਸਤਨੀ ਮੁਰਦਾਰ ਬਖੋਰਾਇ । ਗੈਬਾਨ ਜੋ ਪ੍ਰੋਖ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਹੈ ਜੈਸੇ ਦੇਵਦੇਆਦਿਕ ਕਿਉ ਪ੍ਰੋਖ ਕੋ ਗ੍ਰਾਹਜ ਕਹ ਤੇ ਹੈ ਯਾਤੇ ਗੈਬਾਨਤੇ ਹੈਵਾਨ ਜਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਾਣਧਾਰੀ ਪ੍ਰਤਛਜ ਮਨਮੁਖਾਦਿਕ ਹਰਾਮ ਕੁਸਤਨੀਹਰਾਮ ਜੋ ਨਿਖੇਧ ਪਰਇਸ ਤ੍ਰਯ ਗਮਨਾਦਿ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੈ ਕੁਸਤਨੀਕਹੀਏ ਮਾਰੇਜਾਣੇ ਕੋ ਜੋਗਯਭਯਹੋਵੈ ਜੋ ਸੋ ਅਰ ਮੁਰਦਾਰ ਬਖੋਰਾਇ ਮੁਰਦਾ ਰ ਜੋ ਅਭਛਜ ਹੈ ਸੋ ਭਛਣ ਕਰੈ ਜੋ ਸੋ ਕਹੀਏ ਮੁਰਦਾਰ ਬਖੋਰਾਇ ਹਰਾਮ ਕੁਸਤਨੀ ਕਰਕੈ ਪਰ ਤ੍ਰਿਯਗਾਮੀ ਗ੍ਰਾਯ ਹੈ ਅਰ ਮੁਰਦਾਰ ਬਖੋਰਾਇ ਕਰਕੈ ਔਰ ਜੋ ਅਰਥ ਧਨਾ ਦਿਕ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਾਰੀਹੈ ਸੋਗ੍ਰਣਹੈ ਅਥਵਾ ਪੂਰਬਬਾਕਜ ਬਿਸੇ ਖਜ ਹੈ ਅਰ ਦੁਤੀਯ ਬਿਸੇਖਣ ਉਸੀ ਕਾਹੈ ਯਾਹੀਤੇ ਇਨ ਕੀ । ਦਿਲ ਕਬਜ ਕਬਜਾ ਕਾਦਰੋ ਦੋਜਕ ਸਜਾਇ । ਦਿਲ ਕਹੀਏ ਮਨ ਕਬਜਅਪ੍ਰਸੰਨ ਸੋਕ ਸੰਯੁਕਤਕਰਨਾ ਕਬਜਾ ਕਾਦਰੋ ਕਬਜ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹੋ ਜੋ ਕਹੀਏ ਕਬਜਾ ਕਬਜ ਕਰਨਾ ਕਹੀਏ ਦੁਖੀ ਕਰਨਾ ਅਰੁ ਕਾਦਰੋ ਸਕਤਵਾਨ ਸੋ

ਭਗਵੰਤ ਉਨ ਪੂਰਬੋਕ੍ਤ ਅਖਾਜ ਭੁਛਕੋ ਕਾਦਿਲ ਕ
ਬਜ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸਕਤਵਾਨ ਜੋਹੈ ਤਿਨਕੋ ਦੋਜਕਸਜਾਇ
ਨ੍ਰਰਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਕਿੰਹ ਵਲੀ
ਨਿਆਮਤ ਬਿਰਾਦਰਾ ਦਰਬਾਰ ਮਿਲਕ ਖਾਨਾਇ ਵਲੀ
ਨਿਆਮਤ ਕਹੀਏ ਸੰਪਦਾਵਾਨ ਸੋ ਜੋ ਅਪਨੀ ਸੰਪਦਾ ਕਰ
ਕੈ ਬਿਰਾਦਰ ਜੋ ਭਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖ ਦੇਵੈ
ਸੋ ਕਹੀਏ ਵਲੀ ਨਿਆਮਤ ਬਿਰਾਦਰਾ ਪੁਨਹ ਦਰਬਾਰ ਸ
ਭ੍ਰਾ ਵਾਲਾ ਹੋਵੈ ਅਰਥ ਰਾਜਾ ਹੋਵੈ ਪੁਨਹ ਮਿਲਕ ਧਰਤੀ
ਆਦਿਕ ਜਿਸਕੀ ਮਾਲਕੀ ਮੈ ਹੋਇ ਪੁਨਹ ਖਾਨਾਇ ਮੰਦਰ
ਹੋਵੈ ਅੰਦਰ ਹੋਵੈ ਅਜਰਾਈਲਬਸਤਨੀਤ ਬਚਿਕਾਰੇ ਬਿਦਾ
ਇ ਜਦ ਜਬ ਅਜਰਾਈਲ ਬਸਤਨੀ ਬਾਂਧਾ ਤੁਝਕੋ ਹੇ ਬੰਦੇ
ਤਬ ਤਦੋ ਚਿਕਾਰੇ ਕਿਆ ਕਾਮ ਆਵੈਗੀ ਵੋਹ ਸੰਪਦਾ ਬਿਦਾ
ਇ ਵਾਸਤੇ ਦਾਇ ਯਤਨ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਜਮਤੇ ਛੁਟਾਇ ਅਰਥ
ਇਹਾ ਨਾ ਆਵੇਗੀ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ॥ ੩ ॥ ਇਸਤੇ ਹਵਾਲ ਮ
ਲੂਮ ਕਰਦੰ ਪਾਕ ਅਲਾਹ ਹਵਾਲ ਕਹੀਏ ਵਾਰਤਾ ਮਲੂ
ਮ ਕਰਦੰ ਜਾਨਣੀ ਕਰੀ ਪਾਕ ਅਲਾਹ ਪਵਿਤ੍ਰ ਵਾਹਿ
ਗੁਰੂ ਸੇ ਦਾਸੋ ਕਰਕੈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਇਹ ਅਧਜਾਹਾਰ ਕਰ
ਨਾ ਤਬ ਇਹ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ॥ ਬੁਗੋਯ ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸਿ
ਪੇਸਿ ਦਰਵੇਸਿ ਬੰਦਾਹੁ ॥ ਬੁਗੋਯ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੇਨਤੀ
ਆਗੈ ਦਰਵੇਸ ਬੰਦਾ ਕਹੀਏ ਸਾਧੋ ਕੇਂ ਦਾਸੋ ਕੇ ਇ
ਹ ਕਲਿਯਾਣ ਕਾ ਉਪਾਵ ਹੈ ਜੀਵਕੇ । ਸਬਦ ੩ ਪੌੜੀ ਰਹਾ
ਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਿਰਪਾਲ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਪੈ

ਦਾਇਸ਼ ਉਤਪਤਿ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਮੇਦਨੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਪ੍ਰਿਥੀ ਵਾਚਿਕ ਹੈ ਇਹਾਂ ਫਾਰਸੀ ਸਬਦ ਕਰਕੈ ਅਰਥ ਕਰਾ ਹੈ ਪੌ ੜੀ ੪ ਤੁਕ ੨ ਰਹਮ ਦਿਆਲਗੀ ਸਬਦ ੪ ਤੁਕ ੧ ਰਹਾਉ ਕੀ ਕੁਦਰਤੀ ਹੇ ਕਰਤੇ ਕੁਦਰਤ ਵਾਲੇ ਮੁਸਤਾਕ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਪਰ ਮੁਸਤਾਕ ਆਸਕਤ ਹੈ ਤੁਕ੨ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਖਲਕ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਪਾਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਖੁਦ ਆਪ ਖਲਕ ਜਹਾਨ ਜੋ ਜਗਤ ਤਿਸਕੀ ਖਲਕ ਕਿਆ ਚਰਾ ਚਿਰ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਖਸਮ ਸਬਦ ਫਾਰਜੀ ਨਹੀਂ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਵਾ ਚਕ ਫਾਰਸੀਮੈਂ ਖਸਮ ਸਤ੍ਰਕਾ ਬਾਚਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥ ਇਹ ਭਏ ਚਰਾਚਰ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਤੂੰ ਆਪਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਅਲਹ ਮਿਹ ਰਵਾਨ ਖੁਦਾਇ ਅਲਹ ਸਭ ਰੂਪੋ ਕਰਕੇ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗਜ ਅਰ ਅਰਾਧਣੇ ਜੋਗਜ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਸੀ ਰੂਪ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੈ ਸੰਪੂਰਣ ਓਹੀ ਪੁਜੈ ਸੋ ਕਹੀਐ ਅਲਾਹ ਸੋ ਕੈਸਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਖੁਦਾਇ ਸ੍ਵਯੰਪ੍ਰਕਾਸ ਅਥਵਾ ਇਹ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਭਨਾਮ ਹੈਂ ਖੁਦ ਖਸਮ ਜਹਾਨ ਖਲਕ ਆਦਿਕ ਜੋ ਅ ਰਾਧੇ ਸੋ ਦੋਜਕ ਕਿਉਂ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ਇਹੁ ਅਰਥ ਪੌੜੀ੩ ਤੁ ਕ੧ਅਜਰਾਈਲ ਜਮ ਯਾਰ ਮਿਤ੍ਰ ਬੰਦੇ ਉਦਾਸ ਕਾ ਹੋਤਾ ੨ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਤੇਰਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਤੁਕ ੨ ਗੁਨਹ ਅਵਗਣ ਆਫੂ ਮਾਫ ਬਖਸੇ ਗਏ ਪੌੜੀ ੪ ਦੂਨੀ ਦੁਨੀਆ ਇਹ ਦ੍ਵੈਤ ਤੁਛ ਫਿਲਹਾਲ ਖਿਣ ਭੰਗਰ ਸਬਦ ੫ ਪੌੜੀ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ੧ ਮੀਰ ਮਹਾਨ ਭਾਵ ਦਾਨਾ ਬੁਧਵਾਨ ਦਿਲ ਸੋਚ ਮਨਮਹਿ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਮੀਰਾਦਾਨਾ ਕੇ ਕਾਹੇ ਕੀ ਤੁਕ੨ ਮੁਹਬਤੇ ਪੀਤਸਚੇ

ਪਾਤਿਸਾਹ ਬੰਦੀ ਮੋਚ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨ ਤਨ ਮੈ ਬਸੈ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਦੀਦਨੇ ਦੀਦਾਰ ਦੇਖਣਾ ਦਰਸਨ ਕਾ ਤੁਕ ੨ ਪ੍ਰਾਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਖੁਦ ਖਸਮ ਆਪ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਰੰਤੂ ਖਸਮ ਫਾਰਸੀ ਨਹੀਂ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਦਸਤਗੀਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿਲਾਵਰ ਹੇ ਸਮਰਥ ਤੁਕ ੨ ਕਰਤਾਰ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਣ ਹੇ ਕੁਦਰਤ ਕੇ ਕਰਣਹਾਰ ਕਰਤਾਰ ਖਾਲਿਕ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਸਬਦ ਨੌ ਮੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੇ ਸਬਦ ੨ ਪੌੜੀ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਗਾਫਲਅਚੇਤ ਚੌਥੀਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੀ ਬਾਈਸਪਦੀਪੌੜੀ੨੧ ਤੁਕ੧ ਮੀਰਾ ਮਾਲਿਕ ਤਿਲੰਗ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਸਬਦ ਕਬੀਰ ਜੀਕਾ ॥ ੧ ॥ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਕਤੇਬ ਮੁਸਲਮਾ ਨੋਂ ਕੇ ਮਤਿਪ੍ਰਤਿਪਾਦਿਕ ਨਿਬੰਧਿ। ਇਫਤਰਾ ਬਹਾਯ ਬਿ ਵਜਹਾਰ ਜੋ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਕੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਅਥਵਾ ਇਫਤਰਾ ਖੋਲਨੇ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥ ਇਹੁ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕੇ ਖੋਲਨੇ ਤੇ ਕਹੀਏ ਪੜਨੇ ਤੇ ਦਿਲਕਾ ਫਿਕਰ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਤੁਕ ੨ ਦਮ ਸਾਸ ਕਰਾਰੀ ਠਹਰਾਵਣ ਹਾਜਰ ਹਜੂਰ ਨਿਕਟ ਪ੍ਰਤਛ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਬੰਦੇ ਹੇਜੀਵ ਦਿਲ ਮਨ ਹਰ ਰੋਜ ਨਿਤਯ ਦਿਵਸ ਪ੍ਰਤਿ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਬਿਯਾਕੁਲ ਤਾਈ ਬਿਛੇਪਤਾ ਤੁਕ੨ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਿਹਰ ਜਾਦੂ ਇੰਦ੍ਰਜਾਲ ਦਸਤਗੀਰੀਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣੇਜੋਗਯਸਹਾਇ ਤਾ ਕਾ ਬਾਚਕ ਭੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਥਮ ਅਰਥ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਣਤੇ ਹੈ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਦਰੋਗ ਝੂਠ ਬੇਖਬਰ ਅਗਯਾਨੀ ਸਤਯਖਾਲਕ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਖਲਕ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਮਿਆਨੇ ਬੀ

ਚ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਅਸਮਾਨ ਮਜਾਨੇ ਅਕਾਸ ਮੈ ਦਰੀਆ
ਦਰੀਆਉ ਗੁਸਲ ਇਸਨਾਨ ਕਰਦਨਬੂਦ ਕਰਨਾਬਾ ਤੁਕ
੨ ਫਕਰੁ ਸਾਧਭਾਵ ਦਾਯਮ ਨਿਤਜ ਚਸ਼ਮੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮਉਜੂਦ
ਪ੍ਰਤਛ ਪੌੜੀ ੪ ਅਲਾਹ ਵਾਹਗੁਰੂ ਪਾਕਿ ਪਾਕ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਤੇ
ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਕਤ ਸੰਦੇਹ ਤੁਕ ੨ ਕਰਮ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰੀਮ
ਦਾਤਾ ਉਦਾਰ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਸਬਦ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਕੇ ॥ ਸਬਦ
੧ ਪੌੜੀ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਖੁੰਦਕਾਰਾ ਖੁੰਦਕਾਰ ਮਹਾਰਾਜ
ਪਾਤਿਸਾਹ ਅਰ ਕਾਰਕੀ ਦੀਰਘਤਾ ਸੰਬੋਧਨਹੇਤ ਹੇ ਖੁੰਦਕਾ
ਰ ਤੁਕ ੨ ਮਸਕੀਨ ਸਕੁਰਹੁ ਬਲਰਹਤ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧
ਕਰੀਮਾਂ ਰਹੀਮਾਂਅਨਸਾਰ ਹੋਣੇ ਤੇ ਮਕਾਰੇ ਕੀ ਦੀਰਘਤਾ
ਸੰਬੋਧ੍ਰ ਹੇਤ ਨਹੀਂ ਦੋਨੋ ਪ੍ਰਯੋਗ ਬਹੁ ਬਚਨੀ ਹੈ ਅਰਥ ਐ
ਸੇ ਕਰਣੇ ਕਰੀਮੋ ਰਹੀਮੋ ਕੇ ਅਲਾਹ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਗਨੀ ਧਨ
ਵਾਨ ਅਰ ਸੰਪਤਵਾਨ ਹੈ ਅਰੁ ਕਰੀਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਰਹੀਮ
ਦਯਾਲ ਹਾਜਰਾਹਜੂਰ ਨਿਕਟ ਪ੍ਰਤੱਛਯ ਦਰਪੇਸ ਅਗ੍ਰਭਾ
ਗਮਨੀ ਮੇਰੇ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਦਰੀਆਉ ਸਮੁੰਦਰ ਦਿਹੰਦ
ਦੇਨੇਵਾਲਾ ਦਾਤਾ ਬਿਸੀਆਰ ਬਹੁਤ ਤੁਕ ੨ ਦਿਗਰ ਅਵਰ
ਦੂਸਰਾ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਦਾਨਾ ਗਜਾਤਾ ਬੀਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਤੁ
ਕ ੨ ਬਖਸਿੰਦ ਬਖਸਣੇਵਾਲਾ ਸਬਦ੨ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ੧
ਹਲੇਯਾਰਾ ਹਲੇ ਸਬਦ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਅਰ ਅਨੰਦਕੇਸਮੇ ਉਚਾ
ਰੀਏ ਹੈ ਅਰ ਯਾਰ ਮਿਤ੍ਰ ਹਲੇਯਾਰ ਹਲੇਯਾਰ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੇ
ਮਿਤ੍ਰ ਇਹਾ ਹਰਖ ਮੈ ਭੀ ਪਸਾ ਹੈ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ
ਅਰ ਅਨੰਦ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਕੁਜਾਆਮਦ ਕ

ਹਾਂ ਤੇ ਆਏ ਕੁਜਾਰਫਤੀ ਕਹਾਂਗਿਆਥਾ ਤੂੰ ਕੁਜਾਮੇਰਵੀ ਕਹਾਂ ਅਬ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੂੰ॥ ੨॥ ਤੁਕ ੨ ਰਾਸਬੁਗੋਈ ਸਚੁਕਹੁ ਛੁ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਖੂਬ ਸੁੰਦ੍ਰ ਮਗੋਲ ਮੁਗਲ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕਾ ਭੇਦ ਪੌੜੀ ੩ ਦਿੱਦੀਹਜਾਰ ਆਲਮ ਕੇਤੇ ਸੰਹੰਸ੍ਰ ਸੰਸਾਰ ਤੁਕ ੨ ਹਮਚਿਨੀ ਐਸੇਜੈਸਾ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੪ ਮੀਰਮੁਕੰਦ ਮੀਰ ਪਾਤਿਸਾਹ॥

੧ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗ ਸੂਹੀ ਮਃ੧ ਸਬਦ ੧ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਦਮ ਸਾਸਿ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਬੈਕਰਨਾ ਬਜਾਰ ਮੈ ਖੜੇ ਹੋਕਰ ਬਸਤ ਬੇਚ ਡਾਲਨੀ ਘਾਟਬਾਢ ਜੇਤੇਕੋਬਿਕੇ ਸਬਦ ੬ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਬੈਖਰੀਦ ਮੋਲਦੇਕਰ ਖਰੀਦਕੀਆ ਭਇਆ ਸਬ ਦ ੯ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਗੁਨਹਗਾਰ ਅਵਗੁਣ ਧਾਰ ਸਬਦ ੧੧ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਬੈਖਰੀਦ ਊਪਰ ਅਰਥ ਕਰ ਆਏ ਹੈ ਸਬਦ ੨੯ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਦੀਨ ਪਰਮਾਰਥ ਦੁਨੀ ਅਰਥ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਦੀਨਕਾ ਤੋਸਾ ਪਰਮਾਰਥ ਕੇ ਸਾ ਧਨ ਸਬਦ ੫੪ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਅਮਰ ਹੁਕਮ ਅਪ੍ਰਤਿ ਹਤਿ॥ ਸੂਹੀ ਅਸ਼ਟਪਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੀਆਂ। ਅਸ਼ਟਪਦੀ ੨ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੧ ਤਲਬੀਐ ਸਦਾਈਐਹੈ ਪੌੜੀ ੭ ਤੁਕ ੧ ਗਾਫਲ ਸਵਾਧਾਨ ਰਹਤ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ੪ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੨ ਬੀਨਾਈਐ ਪਰਖਵਾਈਐ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੨ ਅਉਤਾਕ ਫਾਰਸੀ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤ ਫਾਰਸੀ ਜੈਸਾ ਮਲੂਮ

ਹੋਤਾ ਹੈ ਯਾਤੇ ਲਿਖਿਯਾ ਹੈ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ਅਸ਼ਟ ਪਦੀ ॥ ੧ ॥ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਦੁਨੀਆ ਕੇਰੀ ਦੋਸਤੀ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੧ ਦੋਸਤੀ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਪੌੜੀ ੮ ਤੁਕ ੨ ਤਮਾਇ ਲੋਭ ਪੌੜੀ ੧੦ ਤੁਕ ੧ ਰਿਜਕ ਜੀਵਕਾ ਮੇਦਨੀ ਬਿਸ੍ਰ ਪੌੜੀ ੨੮ ਤੁਕ ੧ ਤੋਸਾ ਤੋਸਾ ਜੋ ਮਾਰਗ ਦੇ ਨਿਰਬਾਹ ਹੇਤ ਭੋਜਨਾਦਿਕ ਸੰਗ ਲੇਵੈ ॥ ਸੂਹੀਕੇ ਛੰਤਮਃ੧ ਛੰਤ ੩ ਪੌੜੀ੨ ਤੁਕ ੫ ਅਦਲ ਨਿਆਉ ॥ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਕਾ ਛੰਤ ੪ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੩ ਮਿਹਰੰਮਤਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਗਉਹਰ ਰਤਨ ਮੋਤੀ ਇਹਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਬਿਬਛਤ ਹੈ ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ ਛਠੀ ਪੌੜੀ ਆਗੈ ਸਲੋਕ੪ਮਃ ੨ ਤੁਕ ੧ ਮੈ ਅਰ ੨ ਬਿਖੈ ਭੀ ਤਰਫ ਪਾਸ ਦਿਸਾਓਰ ਪੌੜੀ ੮ ਤੁਕ ੪ ਗੁਬਾਰੀ ਅਗਿਆਨੀ ਪੌੜੀ ੯ ਕੇ ਅਗ੍ਰਮ ਸਲੋਕ ਮਃ੧ ਤੁਕ ੫ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਮਿਹਨਤ ਤੁਕ ੬ ਪੂਰ ਪੂਰਣ ਸਲੋਕ੨ਮਃ੧ ਤੁਕ੨ ਜਰੁ ਫਾਰਸੀਧਨ ਅਰ ਜੇ ਜਰਾਅਰਥ ਕਰੀਏ ਤੋਂ ਫਾਰਸੀ ਨਹੀਂ ਪੌੜੀ ੧੧ ਤੁਕ ੧ ਅਮਰ ਹੁਕਮ ਫੁਰਮਾਨ ਮੁਖਤੇ ਕਹਣਾ ਪੌੜੀ ੧੧ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਮਃ ੫ ਤੁਕ ੧ ਬਦਰਾ ਹਜਾਰ ਹਜਾਰ ਰੁਪਈਏ ਕੀ ਦਸ ਥੈਲੀਆਂ ਏਕ ਚਰਮ ਕੇ ਸੰਦੂਕ ਮੈ ਰਾਖੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬਦਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਪੌੜੀ ੧੨ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੨ ਮਃ ੧ ਤੁਕ ੩ ਅਕਲ ਬੁਧ ਪੌੜੀ੧੩ ਕੇ ਅਗੈਪਹਲਾ ਸਲੋਕਮਃ੧ ਤੁਕ੨ ਵੇਦੀਨ ਮਤ ਤੇ ਭਰਿਸ੍ਰ ਦੋਸਤੀ ਸਿਫਤੀ ਸੈਤਾਨ ਕੇ ਅਰਥ ਊਪਰ ਕਰ ਆਏ ਹੈ ॥ ਸਲੋਕ੨ਮਃ੧ ਤੁਕ ੧ ਬਾਂਗਾ ਬੁਰਗੂ

ਫਾਰਸੀ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤੂ ਫਾਰਸੀ ਜੈਸਾ ਯਾਤੇ ਲਿਖਾ ਹੈ ਬਾਂਗ
ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ॥ ਪੌੜੀ ੨੦ ਤੁਕ ੫ ਬੇਪਰਵਾਹ
ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਤਮਾਇ ਲੋਭ ਤਮਾਈ ਪਾਠ ਹੈ ਇਹਾਂ ॥ ਸੂਹੀ
ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਸਾਹਿਬ ਕੀ॥ ਸਬਦ ੩ ਪੌੜੀ੧ ਤੁਕ
੧ ਅਮਲ ਕਾਮਦਾਰਕੋ ਕਾਮ ਪਰ ਭੇਜਤੇ ਸਮੇ ਅਵਧਿ ਕਲ
ਪ ਕੇ ਕਹਦੇਵੈ ਕਿ ਇਤਨੇ ਸਮੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਉਹਾਂ ਕਾਮ ਕਰਨਾ
ਹੋਗਾ ਉਸ ਸਮੇ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਾ ਨਾਮ ਅਮੁਲ। ਤੁਕ ੪ ਦੀਬਾਨ
ਦਰਬਾਰ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ੧ ਦੀਬਾਨ ਕਾਮਦਾਰ ਜੋ ਸੰਪੂਰਣ
ਕਾਮਦਾਰੋਂ ਤੇ ਲੇਖਾ ਲੈਣਾ ਅਰੁ ਉਨਕੋ ਕਾਮ ਪਰ ਭੇਜਨਾ
ਕਾਮਤੇ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਜਿਸਕੇ ਬਸ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕੀਆ ਹੋਵੈ ਸੋ
ਅਰ ਦੋਨੋ ਸਬਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿਸਯਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਅਰਥਕ ਤ੍ਰਿ
ਤੀਆ ਹੇਤ ਹੈ ਤੁਕ ੨ ਫੁਰਮਾਨ ਇਹਾਂ ਫੁਰਮਾਨ ਹੁਕਮ
ਅਥਵਾ ਹੁਕਮ ਨਾਮੇ ਬਾਚਕ ਹੈ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਬਾਕੀ ਸੇਸ
ਧਨ ਜੋ ਕ੍ਰਿਖਕਾਰੋਂ ਤੇਲੰ ਰਹਤੀ ਹੋਵੈ ਤੁਕ ੪ ਸਰਾਇ
ਮਾਰਗ ਮੈ ਜੋ ਪੰਥੀਓਂ ਕੇ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਹੇਤ ਬਣੀ ਹੋਤੀਹੈ ਗੁਜਾ
ਰਉ ਇਹ ਪਦਕਾ ਅਨੁਭਵਨਿਵਾਜਕੇ ਸਾਥਹੈਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾ
ਰਨੀ ਕਹੀਏ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਨੀਸਬਦ ੫ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧
ਮੁੰਸਫ ਜੋ ਬਿਚੌਲਗੀ ਕਰਕੈ ਜਥਾਰਥ ਭਾਗ ਰਈਯਤਅਰ
ਰਾਜੇ ਕਾ ਠਹਰਾ ਦੇਵੈ ਸੋ ਰਈਯਤ ਪਰਜਾ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੨
ਦਫਤਰ ਲੇਖਾ। ਸਬਦ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ੧ ਪੌੜੀ੨ ਤੁਕ੩
ਪੁਰਸਲਾਤ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਕੇ ਮਤ ਮੈ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੇ ਮਾਰਗਮੈ
ਏਕ ਪੁਲ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਕੇਸਤੇ ਬਰੀਕ ਅਰ ਤਰ

ਵਾਰ ਕੀ ਧਾਰਤੇ ਤੀਛਣ ਹੈ ਉਸ ਪਰ ਤੇ ਸਭ ਕੋ ਲੰਘਣਾਹੋ ਤਾ ਹੈ ਪੁਨੀ ਸੁਖ ਸਾਥ ਲੰਘ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਅੰਗਕਟ ਕਟਕੇ ਗਿਰ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਉਸ ਪੁਲ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਰਾਤੁਲਮੁਸਤਕੀਮ ਹੈ ਸਿਰਾਤ ਨਾਮ ਪੁਲ ਕਾ ਮੁਸਤਕੀਮ ਦ੍ਰਿੜ ਸੋ ਉਸਕੋ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਪੁਰਸਲਾਤ ਕਰਕੈ ਲਿਖਾ ਹੈ। ਦੋ ਤੀਨ ਠੌਰ ਐਸੇ ਜਾਨਣਾ ਸਬਦ ੨ ਪੌ ੜੀ ੩ ਤੁਕ ੪ ਫਨਖਾਨੇ ਨਾਸਮਾਨ ਸਦਨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਃ ੧ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਸੁਲਤਾਨ ਸੁਲ ਤਾਨ ਮਹਾਬਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹ। ਮੀਆਂ ਜੈਸੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੈ ਲਾਲਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੈਸਾ ਮਰਾਤਬਾ ਅਰੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਹਾੜ ਮੈ ਮੁਖਜ ਕੀ ਮੀਆਂ ਸੰਗਯਾਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਸਬਦ ੨ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਕਲੰਦਰ ਅਵਧੂਤ ਅਤ ਬ੍ਰਨਾਸੂਮੀ ਅਰ ਮਰਕਟ ਪ੍ਰੇਰਕ ਕੋ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਹਾਂ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਅਰੁ ਉਸਕੀ ਸੰਗਜਾ ਭੀ ਇਹ ਤੁਛ ਲੋਕੋਂ ਬਿਖੈ ਹੀ ਹੈ। ਸਬਦ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾ ਹੀ ਕੇ ਸਬਦ ੨ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਸਰਾਫ ਪਾਰਖੂ॥ ਸਬਦ ਪੰ ਜਵੀਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀਕੇ ਸਬਦ ੧੬ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ੨ ਬੇਹਾਲ ਬਿਆਕੁਲ ਸਬਦ ੧੭ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਸਰੰਜਾਮ ਜੋ ਜੋ ਇ ਛਾ ਸੋ ਤਿਸਕਾ ਅਰੰਭ ਕਰਨਾ ਅਰੁ ਉਸਕਾ ਸੰਪਾਦਨ ਕਰ ਦੇਣਾ ਬਣਾ ਦੇਣਾ ਭੀ ਸੋ ਜੋ ਜੋ ਈਹਾਂ ਬਾਛਤ ਥਾ ਸੋ ਸਭ ਬਣਾ ਦੀਏ ਬਿਬਛਤ ਹੈ॥ ਸਬਦ ੨੯ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨

ਖ਼ਿਜਾਲ ਪ੍ਰਤੀਤ ਮਾਤ੍ਰ ਜਾਣਨਾ। ਸਬਦ ੩੩ ਪੌੜੀ੧ ਤੁਕ੨ ਦਾਗ ਧਬਾ। ਸਬਦ ੩੫ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ੧ ਚਾਰਾ ਉਪਾਇ ਬਸ ਸਬਦ ੬੨ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਕਰਜ ਰਿਣ ਸਬਦ ੮੧ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਅਜਾਇ ਬਜਰਬ ਸਬਦ ੧੦੪ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਨਾਪਾਕ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਸਬਦ ੧੧੩ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਬਦ ੧੧੫ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਜਹਾਨ ਜਗਤ ਸਬਦ ੧੨੧ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਹਾਲ ਅਵਸਥਾ ਅਵਸਥਾ ਬਾਰਤਾ ਸਬਦ ਅਸ੍ਰਪਦੀ੨ ਮਃ ੧ਪੌੜੀ ਤੁਕ ੩ ਖਾਕੂ ਖਾਕੁ ਧੂਰ ਬਿਖੈ ਧੂਰ ਫੈਲ ਕਰਮ ਅਰ ਜੋ ਫੈ ਲਨੇ ਕੇ ਅਰਥ ਕਰੀਏ ਤੌ ਫਾਰਸੀ ਨਹੀਂ ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਾ ਛੰਤੁ ੫ ਮਃ ੫ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੪ ਸੀਨਾ ਛਾਤੀ ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ ਮਃ ੪ ਸਲੋਕੁ ੧ ਤੁਕ ੫ ਚਰਾਗ ਦੀਪਕ ਪੌੜੀ੬ ਤੁਕ ੩ ਬਖੀਲੀ ਈਰਖਾ ਪੌੜੀ ੯ ਤੁਕ ੪ ਖਤ ਲਿਖਤ ਪੌੜੀ ੧੦ ਤੁਕ ੩ ਜਹਾਨ ਸੰਸਾਰ ਪੌੜੀ ੧੩ ਤੁਕ ੨ ਗੁਨਹ ਅਵਗਣ ॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਭਗਤਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਕਾ ਸਬਦ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਖਲਕ ਬਿਸ੍ਰ ਸਬਦ ੫ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ੨ ਅੰਦਾਜ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਬਦ ੭ ਪੌੜੀ ੧ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਦਰ ਮਾਦੇ ਅਧੀਨ ਥੁੜੇ ਹੁਏ ਸਬਦ ੯ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਫੰਨੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਕੀਚਤਰਾਈਓਂ ਸੰਜੁਗਤ ਅਰਫਲੋ ਸਮੇਤ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਸਬਦ ਪਹਿ ਲੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀਕੇ॥ ਸਬਦ੨ਰਹਾਉਕੀ ਤੁਕ ੧ ਤਲਬਬਾਛਾ

ਸਬਦ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀਕੇ॥ਸਬਦ ੭ਪੌੜੀ੧ ਤੁਕ੨ਅਗਾ ਜਾ ਆਸਮੰਤਾਤਗਾਜੇਸੋਕਹਾਵੇਅਗਾਜਾਪ੍ਰੰਤੂਫਾਰਸੀਮੈਂ ਅਗਾ ਜ ਪ੍ਰਗਟਹੋਣੇਕੋਕਹਤੇਹੈ ਇਹਖੂਬਬਨਤਾਹੈ ਜਿਹਬਾਧੁਨਿ ਆ ਗਾਜਾ ਜਿਹਬਾ ਤੇ ਧੁਨ ਕਾ ਅਗਾਜਾ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਗਟਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਹ ਅਰਥ ਸਬਦ ੯ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ੧ ਖੁਦਾਇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਫਾਰਸੀ ਨਾਮਹੈ ਖੁਦ ਕਹੀਏ ਆਪਹੀ ਆਵੈ ਸੋਕਹੀਏ ਖੁਦਾ ਇ॥ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸ੍ਵਯੰਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥ ਤੁਕ ੨ ਅਲਾਹ ਕੇ ਕੋਈ ਕਰਮ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਸਫਾਤੀ ਨਾਮ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕੋਈ ਸ੍ਰੂਪ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਜਾਤੀ ਨਾਮ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਹ ਨਾਮ ਜਾਤੀਹੈ॥ਅਰ ਅਰਥੀ ਨਾਮ ਹੈ ਅਰਥ ਇਨਕੇ ਸਰੈਵਾਲੇ ਤੋ ਐਸੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗਯ ਜਿਸਕੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੈ॥ ਇਹੀ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗਯ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਹੀਏ ਅਲਾਹ ਅਰ ਸੋਫੀ ਜੋ ਅਦ੍ਵੈਤ ਬਾਰੀ ਹੈ ਵੋਹ ਐਸੇ ਅਰਥ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਮਤ ਵਾਲਾ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਤਮਾ ਆਦਿਕ ਕੋਭੀ ਪੂਜੈ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਰੂਪੋਮੈ ਏਕ ਉਸੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੋਤੀਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਹੈਸੋ ਅਲਾਹ ਹੈ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਕਰੀਮ ਕਰਮ ਜੋ ਦਾਤਿ ਅਰ ਕਿਰਪਾਹੈ ਸੋ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਤੁਕ ਰਹੀਮ ਰਹਮ ਜੋਦਯਾਹੈ ਤਿ ਸਕਾ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ੧ਹਜ ਮਕੇ ਕਾਬੇਕੀ ਜਯਾ ਰਤਜੋ ਦਰਸਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜਾਵਣਾ ਸਬਦ੧੮ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਸਰੰਜਾਮ ਇਹਾ ਸੰਪਾਦਨਹੋ ਜਾਣੇ ਅਰ ਬ ਕਹੈ ਅਰਥ ਇਹ ਜੋ ਜਤਨ ਕਰੇ ਥੇ ਸੋ ਸਬ ਬਣ ਗਏ॥ ਸਬਦ ੨੪ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਭ ਹਉਮੈ ਫੈ

ਲ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਉਮੈ ਕੇ ਫੈਲ ਕਹੀਏ ਕਰਤੂਤ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਫੈਲਕੋ ਫੈਲਨੇ ਪਸਰਨੇ ਕੇ ਅਰਥ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਉਨਕਾ ਕਹਿਆ ਮਾਨੀਏ ਤੌ ਫਾਰਸੀ ਨਹੀਂ ॥ ਸਬਦ ੩੩ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੨ ਹਉਮੈ ਬਿਆਪੈ ਦੁਬਿਧਾ ਫੈਲ ॥ ਇਸਕੀ ਬੰਖਜਾ ੨੪ ਸਬਦ ਮੈ ਫੈਲ ਪਦ ਨਿਰਣੈ ਕਰ ਆਏ ਹੈ ਉਸਕੀ ਨਿਆਈ ਜਾਨਣੀ ਸਬਦ ੩੮ ਪੌੜੀ ੧ ਖਿਜਾਲ ਧਿਜਾਨ ਸਪਸ਼੍ਰ ਅਲਪਕਾਲ ਸਬਦ ੪੫ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਕਰੀਮ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰ ਕਰਮਦਾਤਿ ਉਦਾਰਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਤੁਕ ੨ ਰਹੀਮ ਰਹਿਮ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਅਰ ਰਹਿਮ ਦਯਾ ਕਰਣੀ ਤੁਕ ੩ ਅਲਾਹ ਪੂਜਣੇ ਯੋਗਜ ਤੁਕ ੪ ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਸ੍ਵਤੰਤ੍ਰ ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਨੰਤ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਖਾਲਕ ਬਿਸ੍ਵਕਰਤਾ ਪੌੜੀ ੩ ਮਿਹਰ ਬਾਨ ਹਿਤਕਾਰੀ ਦਯਾਵਾਨ ਮਉਲਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪੀਰ ਗੁਰੂ ਪੈ ਕਾਬਰ ਮਤਾ ਕੋ ਸਿਰੋਮਣਿ ਨਵੀਨ ਮ੍ਰਿਜਾਦੋ ਸਹਿਤਜਿਸਨੇ ਪੰਥ ਰਚਾ ਹੋਵੈ ਸੇਖ ਬ੍ਰਿਧ ਅਰੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਵਡਜਾਈ ਜੋਗ ਤੁਕ ੩ ਹਕਾਹਕ ਸਚੁਨਿਆਉ ਜਥਾਰਥ ਸਬਦ ੫੨ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੪ ਗਾਫਲ ਪ੍ਰਮਾਦੀ । ਅਸਟਪਦੀਆ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਕੀਆ। ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ਜੀਵਨ ਤਲਬ ਜੀਵਨੇ ਕੀ ਚਾਹਨਾ ਪੌੜੀ ੫ ਸਰਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਬਾਹਯ ਬਜਹਾਰੋ ਕੀਰੀ ਤਿ ਕਰਮ ਕਾਡ ਬਾਦ ਬਿਬਾਦ ਕੇ ਨਿਬੇੜੇ ਕੀ ਤਰਾ ਕਾਜੀ ਬਿਵਸਥਾ ਗਜਾਤ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ ਕਿਤਾਬੋਂ ਕੇ ਗ੍ਰੰਥ ਕੁਰਾਣ ਕਾਸੀ ਕਿਤਾਬ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਵਾਕਜ ਮਹਮਦ

ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਾਨਤੇਹੈ ਅਥਵਾ ਕਤੇਬਾਂ ਕੁਰਾਣ ਇਹਾਂ ਤੇ ਕੇਵਲ ਕੁਰਾਣ ਬਿਬਛਤ ਹੈ ਅਰਥ ਕਿਤਾਬ ਜੋ ਕੁਰਾਨ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਤੁਕ ੩ ਰਹਮਾਣ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਸਭ ਪਰ ਰਹਿਮ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਜੀਵਕਾਦਿ ਦੇਣੇਹਾਰ। ਅਸ੍ਰਪਦੀ ੯ ਪੌੜੀ੧੦ ਅਦਲ ਨਿਆਉ ਕਰਨਾ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ:੩ ਅਸ੍ਰਪਦੀ ੫ ਪੌੜੀ ੭ ਤਮਾਈ ਲੋਭ ਅਸ੍ਰਪਦੀ ੩ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੀ। ਪੌੜੀ ੭ ਤੁਕ ੭ ਮਸੂਰਤ ਸਲਾਹ ਕਰਣੀ ਤੁਕ ੨ ਜਰੂਰਤਿ ਅਵਸ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਅਸ੍ਰਪਦੀ ੬ ਪੌੜੀ ੧੧ ਤੁਕ ੧ ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਅਨੰਦ ਮੈ ਪੌੜੀ ੨੯ ਤੁਕ ੪ ਅਮਰ ਹੁਕਮ ਸਬਦ ਬਿਖੈ ਪੌੜੀ ੬ ਤੁਕ ੪ ਬਖੀਲੀ ਈਰਖਾ ਓਅੰਕਾਰ ਮੈ ਪੌੜੀ ੩੫ ਤੁਕ ੪ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਊਪਰ ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਗਜਾਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਕਹ ਆਏ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੨ ਮੇਦਨੀ ਬਿਸ੍ਰ ਪੌੜੀ ੪੫ ਤੁਕ ੧ ਵਜਹੁ ਦਰਮਾਹਾ ਰੋਜੀਨਾ ਪੌੜੀ ੫੧ ਤੁਕ ੨ ਹੈਰਾਨ ਬਿਸਮਾਦ। ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ ਮੈ ਪੌੜੀ ੨੨ ਤੁਕ ੨ ਤਮਾਈ ਲੋਭ । ਰਾਮਕਲੀ ਵਾਰ ਮ: ੩ ਪੌੜੀ੭ ਕੇ ਆਗੈ ਤੀਜਾ ਸਲੋਕ ਤੁਕ ੬ ਤਲਬ ਸਖਤੀ ਸਾਥ ਪਕੜ ਬੁਲਾਵਣਾ ਪੌੜੀ ੧੦ ਤੁਕ ਅੰਤਕੀ ਸਿਫਤ ਸਨਾਈਸਿਫਤ ਸੋਗੁਣ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰਣੀ ਦਸਵੀ ਪੌੜੀ ਕੇ ਆਗੈ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ਤੁਕ ੯ ਹਕ ਜੋ ਧਨਾਦਿਕ ਜਿਸਕੋ ਨਿਸਚਿਤ ਹੋਵੈ ਸੋ ਉਸਕਾ ਹਕ ਕਹਾਵੈ ਤੁਕ ੧੦ਤੁਰਕ ਮੰਤ੍ਰ ਕਲਮਾ ਬਾਰਵੀ ਪੌੜੀ ਕੇ ਆਗੈ ਦੂਜਾ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ਤੁਕ ੩ ਤਲਬ ਪਕੜ ਮੰਗਵਾਨਾ ਬਾਕੀ ਜੋ ਧਨਾਦਿਕ ਸਿਸੋ ਪਾਸਿ

ਲੇਣਾ ਰਹਾ ਹੋਵੈ ਅਜਰਾਈਲ ਫਰੇਸਤਾ ਜਮ ਦੇਵਤਾ ਤਈ ਉਦਾਲੇ ਕਰਨਾ ਪੌੜੀ ੧੩ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ਤੁਕ ੨ ਹਮੇਲੀ ਧੀਰਜ ਮੁਲਾਇਮੀ ਵਖਤ ਸਮਾ ਤੁਕ ੩ ਦਰੋਗ ਝੂਠ ਉਪਰ ਕਹਿ ਆਏ ਹੈਂ ਪੌੜੀ ੧੪ ਤੁਕ ੧ ਗੁਬਾਰ ਧੁੰਧ ਸਤਾਰਵੀਂ ਪੌੜੀ ਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕ ਮ: ੨ ਰੋਜੀ ਜੀਵਕਾ ੧੯ ਪੌੜੀ ਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕ ੨ ਮ: ੨ ਤੁਕ ੨ ਮ: ੫ ਸੇਖ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਪੂਰਬੋਕ੍ਤ ਕਾਤੀ ਕਾ ਕੁਠਾ ਹੋਵੈ ਇਹਾ ਸੇਖ ਸੰਬੋਧਨ ਤੁਕ ੭ ਹਲਾਲ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਮੰਤ੍ਰ ਯੁਕ੍ਤ ਕੁਠਾ ਹੂਆ ਪਸ ਹਕਿ ਸਚ ਕਿਸਜਾਰੀ ਬਿਖੇ ਅਰਥਕ ਤੁਕ ੮ ਦਰ ਦੀ ਦਾਰ ਦਰ ਬਿਖੈ ਦੀਦਾਰ ਦਰਸਨ ਕਰਕੈ ਸਮਾਇ ਜਾਇ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਦੂਸਰੀ । ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੧ ਹਾਕ ਹਕ ਕੀ ਠੌਰ ਜੋ ਸਚ ਕਾ ਵਾਚਕ ਹੈ ਇਸ ਅਰਥਮੈ ਸਚਪਦ ਪ੍ਰਥਮ ਹੋਣੇ ਕਰ ਪੁਨਰੁਕ੍ਤ ਆਵੈਗਾ ਸੋ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਦੋਨੋ ਪਦਦੋਨੋ ਮਤੋਂ ਕੀ ਭਾਖਾ ਮੈ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਬਾਚਕ ਕਹੇ ਹੈ ਤੁਕ ੨ ਖਾਕ ਧੂਰ ਤੁਕ੩ ਪਾਕਪਵਿਤ੍ਰ ਪੌੜੀ੮ਤੁਕਅੰਤਕੀ ਬੰਦਗੀ ਭਕ੍ਤਿ ਪੌੜੀ ੧੪ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਮ: ੫ ਤੁਕ ੧ ਬੰਦਸ ਤਰਾ ਪੌੜੀ ੧੬ ਤੁਕ੮ ਕਰੀਮ ਦਾਤਾ ਪੌੜੀ੧੭ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ ੪ ਜਾਹਰ ਪ੍ਰਗਟ ੧੮ ਪੌੜੀ ਤੁਕ ੧ ਮਰਤਬਾ ਅਧ ਕਾਰ ਪੌੜੀ ੨੦ ਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ਤੁਕ ੨ ਪੀਰ ਗੁਰ

ਵਾਰ ਟਿਕੇ ਕੀ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਕਾਦਰ ਸਕਤਵਾਨ ਤੁਕ੬ ਸਲਾਮਤ ਜਗਤ ਮੈ ਸਰੀਰ ਸਹਤ ਹੋਤੇ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੪ ਫੁਰਮਾਯਾ ਬਚਨ ਕਰਾ ਭਯਾ। ਤੁਕ੬ ਖੈਰ ਭਲਿਆਈ ਜਸ

ਤੁਕ ੭ ਅਰਸ ਬੈਕੁੰਠ ਕੁਰਸ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਤੁਕ ੧੦ ਕਉਲ ਬਰਨ ਪੌੜੀ੩ ਤੁਕ੩ ਦਰਹਾਲੀ ਸੀਘ੍ਰ ਤੁਕ ੬ ਸੰਪ੍ਰਦਾਯ ਕੇ ਸੰਬੂਹ ਲੋਕਾਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਜੈਸੇ ਹਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਉਮਤ ਮੈ ਪਰੰਤ ਜਿਸ ਕੀ ਉਮਤ ਕਹਾਵੈ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਪੈਗੰਬਰ ਰਸੂਲ ਕਰਕੈ ਮਾਨੀਏ ਹੈ ਮਸਕਲਾ ਸਿਕਲ ਕਰਨਾ ਜੰਗ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਮਾਂਜਨਾ ਤੁਕ ੭ ਦਰ ਦਰਵੇਸ ਮੁਖੀਸੰਤ ਤੁਕ ੮ ਨੇਕ ਜਨ ਉਤਮਨਾਰੀ ਤੁਕ ੧੧ ਕਬੂਲ ਪ੍ਰਵਾਨ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੭ ਉਮਤ ਊਪਰ ਅਰਥ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੧ ਗਰੂਰ ਅਭਿਮਾਨ ਤੁਕ ੪ ਕੁਦਰਤੀ ਨੂਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੌੜੀ ੬ ਤੁਕ ੧੮ ਹੈਰਾਨ ਬਿਸਮਾਦ ਅਸਚਰਜ ਪੌੜੀ ੭ ਤੁਕ ੨ ਕਰਾਮਾਤ ਸਿਧੀ ਵਡਿਆਈ ਤੁਕ ੮ ਪੇਸ਼ ਕਾਰਆ ਰਚਨਾ ਪੌੜੀ ੮ ਤੁਕ ੪ ਉਮਤ ਉਪਰ ਅਰਥ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਤੁਕ ੭ ਕਰਾਮਾਤਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ਸਕ੍ਰਿ ॥ ਰਾਮ ਕਲੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਸਬਦ ਕਬੀਰ ਜੀਕਾ ੩ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਰਾਦੇ ਰਦ ਕਰੇ ਸਬਦ ੧੨ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਦੁਨੀਆ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਲੋਕ ਹੁਸੀਆਰ ਅਪਰਮਾਦੀ ਸਾਵਧਾਨ ਬੇਦਾਰ ਜਾਗਤੇ ਤੁਕ ੨ ਹੁਸੀਆਰ ਚੌਕਸ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਨਟ ਮਹਲਾ ੪

ਪੜਤਾਲ ਪੌੜੀ੨ ਤੁਕ ੨ ਗਲਤਾਨ ਹਾਲ ਗਲਤਾਨ ਸਬਦ ਫਾਰਸੀ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤ ਹਾਲ ਸਬਦ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਫਾਰਸੀ ਜੈਸਾ ਹੋਗਿਆ ਹੈਯਾਤੇਲਿਖਿਆ ਹੈਅਰਥ ਘੂਰਮਾਵਸਥਾ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗ ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਃ੫ ਸ਼ਬਦ ੫ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ਅਤਿਨਿਕਟਿ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਃ੧

੧ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਖੇਮੇ ਤੰਬੂ ਬਡੇ ਸਰਾਇਚੇ ਤੰਬੂਓਂ ਕੇ ਗਿਰਦ ਫਰਕ ਸੇ ਬਡੀ ਕਨਾਤ ਘੇਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਕਰ ਕਹਾਵੈ ਹੈ ॥ ਸਬਦ ੫ ਪੌੜੀ੩ ਤੁਕ ੧ ਦਾਨਾ ਗਜਾਤਾ ਤੁਕ ੨ ਖਿਜਮਤ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਬੰਦਾ ਦਾਸ ॥ ਸਬਦ ੬ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਮੀਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ॥ ਸਬਦ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੇ॥ ਸਬਦ ੫ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਚਾਹ ਤੁਕ ੨ ਤਮਾ ਇ ਲੋਭ ॥ ਸਬਦ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀਕੇ ॥ ਸਬਦ੧ਪੌੜੀ੧ ਅਮਲ ਹੁਕਮ ਸਬਦ ੩ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਹਜੂਰ ਹਾਜਿਰ ਨਿਕਟਿ ਪ੍ਰਤਜਛ ਨਾਜਰ ਸਰਬ ਬਿਸ੍ਵਕੀ ਚੇਸਟਾਕਾ ਦੇਖਣ ਹਾਰਾ ਸਬਦ ੮ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਹਰਾਮਖੋਰੀ ਨਿਖੇਧ ਖਾਵਣਾ ॥ ਪਰ ਇਹਾ ਲੂਣ ਹਰਾਮੀ ਬਿਬਛਤ ਹੈ ॥ ਸਬਦ ੧੪ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਨਿਗਹਾਰ ਕੈਦੀਓਂ ਕੇ ਰਖਵਾਰੇ ਫਾਰਸੀ ਨਹੀਂ ॥ ਮਾਰੂ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਃ੧ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਫੁਫੀ ਭੂਆ ਅਸਟਪਦੀ ਅੰਜੁਲੀ ੨ ਪੌੜੀ ੨ ਅਜਰਾਈਲ ਜਮ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੨ ਸਜਾਇ ਸਾਸਨਾ ਤਾੜਨਾ ਪੌੜੀ ੬ ਤੁਕ ੧ ਖਾਲਕ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਤੁਕ ੩ ਸਿਦਕ ਨਿਸਚਾ ਸਚਿਆਰੀ ਸਰਧਾ ਸਬੂਰੀ ਸੰਤੋਖਕਰਨਾ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧

ਮਉਲਾ· ਸੁਾਮੀ ਪੌੜੀ ੮ ਤੁਕ ੧ ਮਿਹਰ ਕਿਰਪਾ ॥ ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ॥ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਤਮਾਇ ਇਤਆਦਿਪਦ ਜਿਨਕੇ ਅਰਥ ਊਪਰ ਲਿਖ ਆਏ ਹੈ ਸੋ ਸੋਲਹੇ ਮੈ ਆਵੇਂਗੇਸੋ ਨਹੀਂ ਲਿਖੇਂਗੇ ਇਨਕੇ ਅਰਥ ਊਪਰ ਦੇਖਣੇ ਸੋਲਹਾ ੧ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੩ ਅਦਲੀ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ॥ ਸੋਲਹਾ੨ ਪੌੜੀ ੩ ਅਦਲੀ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ॥ ਸੋਲਹਾ ੨ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੨ ਸੂਰਤ ਅਕਾਰ ਕਾ ਬਾਚਿਕ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੂਰਤ ਪਦ ਅਕਾਰ ਵਾਚਕ ਪ੍ਰਥਮ ਆਇਆ ਹੈ ਯਾਤੇ ਇਸਕੇ ਸੁੰਦਰ ਤਾਈ ਅਰਥ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ॥ ਸੋਲਹਾ ੫ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੩ ਸਾਬਤ ਅਛੀ ਚੀਜ ਜਿਸਕਾ ਕੁਛ ਛੀਜਾਨਹੋਵੈ ਸੋਲਹਾ ੧੨ ਪੌੜੀ੨ ਤੁਕ ੨ ਦੁਇ ਪੰਧੀ ਪੰਧੀ ਨਾਮ ਸਿਖਾਂਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਾਦੋਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੈ ਦੁਇਰਾਹ ਚਲਾਏਹੈ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕਕਾਪੰਥ ਸੋਲਹੇਤੀਸਰੀਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀਕੇ ਸੋਲਹਾ੫ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ੧ਕਾਗਦ ਮਿਕਦਾਰਾ ਕਾਗਕੀਨਿਆਈ ਸੋਲਹਾ੧੩ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ੩ ਫਰਕ ਅਸਮਾਨਤਾ ਸੋਲਹਾ੧੪ ਪੌੜੀ ੧੪ ਤੁਕ ੩ਗੈਰਮਹਲ ਬਿਨਾਮਹਲ । ਸੋਲਹੇਪੰਜੀਵਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੇਸੋਲਹਾ ੨ ਪੌੜੀ ੧੩ ਤੁਕ ੩ ਖਾਸਾ ਨਿਜ ਸੋਲਹ੧੨ ਅਲਹ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ਬੰਦੇ ॥ ਹੇਖੁਦਾਈ ਬੰਦੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਦਾਸ ਜਿਸ ਖੁਦਾਇਕਾ ਤੂੰ ਬੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਲਹ ਅਰੁ ਅਗਮ ਇਸ ਅਰਥ ਮੈ ਅਲਹ ਸਬਦ ਹਿੰਦਵੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜੋ ਅਲਹ ਕੋ ਅਲਾਹ ਅਰਥ ਕਰੀਏ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਾਚਿਕ ਹੈ ਤੋ ਅਲਹ ਸਬਦ ਅਰਬੀ ਹੈ ਅਲਹ ਜੋ ਅਗਮ ਖੁਦਾਇ

ਹੈ ਹੇ ਤਿਸਕੇ ਬੰਦੇ ਛੋਡਿ ਖਿਆਲ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਧੰਧੇ ॥ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਬੰਦਾ ਹੈ ਤੁਝੇ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਧੰਧੇ ਕਾ ਖਿਆਲ ਭੀ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਖਯਾਲ ਚਿਤਕੀ ਬ੍ਰਿਤ ਲਗਾਵਣੀ ਸੰਕਲਪ ਕਰਨਾ ਕਿਆ ਕਰੁ ਹੋਇ ਪੈਖਾਕ ਫ਼ਕੀਰ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਇਹ ਦਰਵੇਸ ਕਬੂਲ ਦਰਾ ॥ ਪੈਖਾਕ ਖਾਕ ਹੋਕੈ ਪੈ ਅਥਵਾ ਪੈਖਾਕ ਪੈਰਖਾਕ ਚਰਨਧੂਰ ਫਕੀਰ ਕੀ ਸਾਧਕੀ ਹੋਇ ਅਥਵਾ ਚਰਨ ਧੂਰ ਹੋ ਅਰ ਫਕੀਰ ਹੋ ਅਰੁ ਮੁਸਾਫਰ ਹੋ ਮੁਸਾਫਰ ਜੋ ਪੰਥੀਹੈ ਜੈਸੇ ਵਹੁ ਕਹੀ ਚਿਤਨਹੀਂ ਲਗਾਤਾ ਅਪਨਾ ਰਹਣਾ ਨ ਜਾਣਕੈ ਤੈਸਾ ਹੋਇ ਇਹੁ ਦਰਵੇਸਐਸਾਦਰਵੇਸ਼ਕਹੀਏਨਿਹ ਕਿੰਚਨ ਸਾਧਕਬੂਲ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਵਾਣ ਦਰਾ ਦਰਬਾਰ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸਾ ਹੋਹੁ ਇਹੁ ਕਰ ॥ ੧ ॥ ਸਚੁ ਨਿਮਾਜ ਯਕੀਨ ਮੁਸਲਾ ॥ ਨਿਮਾਜ ਪ੍ਰਸਿਧ ਜੋ ਪਾਂਚ ਵਕਤ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚੁ ਕੀ ਕਰਹੁ ਯਕੀਨ ਜੋ ਨਿਸਚਾ ਅਰ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਹੈ ਮੁਸਲਾ ਜੋ ਨਿਮਾਜ ਪੜਨੇ ਕਾ ਆਸਨ ਹੈ ਸੋ ਕਰਹੁ ॥ ਮਨਸਾ ਮਾਰ ਨਿਵਾਰਹੁ ਆਸਾ ॥ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਦੇਹ ਮਸੀਤ ਮਨ ਮਉਲਾਣਾ ਕਲਮ ਖੁਦਾਈ ਪਾਕ ਖਰਾ ॥ ਮਉਲਾਣਾ ਮੁਲਾ ਮਸੀਤਕਾ ਅਧਜਖ ਕਲਮਾ ਖੁਦਾ ਸਨਬੰਧੀ ਪਰਮੇਸ੍ਰਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਣਾ ਸੋ ਮਨਰੂਪੀ ਮੁਲਾ ਤਿਸ ਕਰਕੈ ਪਾਕ ਖਰਾ ॥ ਅਤਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾਹੈ ਜੈਸੇ ਕਲਮੇ ਕੇ ਉਚਾਰਣੇ ਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਾਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਸਰਾਸਰੀਯਤਿ ਲੇ ਕਮਾਵਹੁ ॥ ਸਰੀਯਤ ਜੋ ਕਰਮਕਾਂਡ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਤਾ ਜੋ ਰੀਤ ਹੈ ਸੋ ਕਮਾਵਹੁ ਮੁਖ ਤੇਹੀ ਨਾ ਕਹੋ

ਕਮਾਵੇ ਤਰੀਕਤ ਤਰਕ ਖੋਜ ਟੋਲਾਵਹੁ ਚਾਰਮੰਜਵੇਤ ਕਹਾ ਵੈ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਾਂਡ ਏਕ ਸਰੀਯਤ ਸੋ ਕਹ ਆਏ ਦੂਸਰੀ ਤਰੀ ਕਤ ਜੋ ਅਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੀਸਰੀ ਮਾਰਫਤ ਚੌਥੀ ਹਕੀਕਤ ਤ਼ ਰੀਕਤ ਜੋ ਉਪਾਸਨਾ ਸੋ ਤਰਕ ਜੋ ਬੈਰਾਗਜ ਹੈ ਤਿਸ ਸੰਯੁ ਕਤ ਹੋਇਕੈ ਖੋਜ ਜੋ ਚਿੰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੈ ਟੋਲਾਵਹੁ ਢੂੰਡਵਾ ਵਹੁ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਬਜ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਇਹੀ ਤਰੀਕਤ ਭਈ ਮਾਰ ਫਤ ਮਾਰਹੁ ਅਬਦਾਲਾ ਮਿਲਹੁ ਹਕੀਕਤ ਜਿਤ ਫਿਰਨਮ ਰਾ ॥ ਮਾਰਫਤ ਗਜਾਨ ਕਾਂਡ ਜੋ ਮਨਕਾ ਮਾਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰ ਹੁ ਅਬਦਾਲ ਹੇ ਅਬਦਾਲ ਲਕਾਰਕੀ ਦੀਰਘਤਾ ਸੰਬੋਧਨ ਹੇਤ ਹੈ ਅਬਦਾਲੀ ਏਕ ਪਦਵੀ ਹੈ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਪੰਥ ਬਿਖੈ ਸੋ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਤੇ ਸਾਤ ਅਬਦਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਸਾਤ ਭਾਗ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਏਕ ਭਾਗ ਮੈ ਏਕ ਏਕ ਅਬਦਾਲ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਗ ਭਾਗ ਕੀ ਅਕਲੀਮ ਸੰਗਜਾ ਹੈ ਅਬਦਾਲ ਮੈ ਏਹ ਸਕਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿ ਚਾਹੇ ਸਹ ਰ ਉਲਟ ਦੇਵੇ ਜਿਸੇ ਚਾਹੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰੇ ਜਿਸੇ ਚਾਹੇ ਖਰਾਬ ਕਰੇ ॥ ਅਵਰ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਬਿਵਹਾਰ ਅਵਸਥਾਦਿਕ ਕੇ ਲੇਣੇ ਦੇਣੇ ਬਿਖੈ ਸਮਰਥ ਹੋਤਾਹੈ ਮਿਲਹੁ ਹਕੀਕੁ ਜਿਤ ਫਿਰ ਨਮਰਾ ਹਕੀਕਤ ਅਪ੍ਰੋਖ ਗਿਆਨ ਅਨਭਵ ਰੂਪ ਸੋ ਹਕੀਕੁ ਮੈ ਮਿਲਹੁ । ਇਹੀ ਹਕੀਕਤ ਜਾਣਹੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤਤ ਇਸ ਕਾਫਲ ਕਿਆ ਜੋ ਫਿਰਿਨਮਾਰਾ । ਕੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਦਿਲ ਮਾ ਹਿਕਮਾਹੀ॥ਕੁਰਾਣਜੋਸਿਰੋਮਣਿ ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਅਰ ਕਤੇਬ ਜੋ ਅਵਰਕਿਤਾਬੇਂ ਪ੍ਰਮਾਰਥਪ੍ਰਤਿਪਾਦਿਕਹੈਂ ਅਥਵਾ ਕੁਰਾਣਹੀ

ਜੋ ਕਿਤਾਬਹੈ ਸੋ ਦਿਲ ਮਹਿਕਮਾਵੇ ਭਾਵ ਇਹਪਾਠ ਮਾਤ੍ਰਹੀ ਨਾਕਰੋ ਕਮਾਵੋਭੀ ਅਰਦਸ ਅਉਰਤ ਰਖੋ ਬਦਰਾਹੀ ਦਸ ਔਰਤ ਦਸੈ ਇੰਦ੍ਰਯ ਬਦਰਾਹੀ ਖੋਟੇ ਰਾਹਮਾਰਗ ਮੈਂ ਗਮਨ ਕਰਨੇਹਾਰੇਅਥਵਾਬਦਰਾਹੀਬਦਰਾਹੁਤੇਰਖੋਇਨਕੋਬਦਰਾਹ ਅਉਰਤੋਂਕੋਇਸਤ੍ਰੀਯੋਂਕੋਜੈਸੇਖੋਟੇਰਾਹੁਤੇਬਰਜਤੇਹੈਂਤਿਸਕੀ ਨਿਆਈ ਪੰਚ ਮਰਦ ਸਿਦਕ ਲੇ ਬਾਂਧਹੁ ॥ ਖੈਰ ਸਬੂਰੀ ਕਬੂਲ ਪਰਾ ॥ ਪੰਚ ਮਰਦ ਪਾਂਚ ਪੁਰਖ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਸੋ ਸਿਦਕ ਲੇ ਬਾਂਧਹੁ। ਸਿਦਕ ਨਿਸਚਾਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਪਰ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੋ ਬਾਂਧ ਲੇਵਹੁ। ਇਨਕੋ ਬਾਂਧੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ਖੈਰ ਸਬੂਰੀ ਕਬੂਲ ਪਰਾ । ਖੈਰ ਜੋ ਪੁੰਨ ਅਰ ਭਲਿ ਆਈ ਹੈ ਸਬੂਰੀ ਜੋ ਤਿਤਜਛਾ ਹੈ ਸੋ ਕਬੂਲ ਪਰਾ ਪਰਵਾਨ ਪੜੈਗੀ ॥ ੪ ॥ ਮਕਾ ਮਿਹਰਰੋਜਾ ਪੈਖਾਕਾ ॥ ਮਿਹਰ ਜੋ ਸਭ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰਨੀ ਅਰ ਸਰਬ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਪਾਲਨੀ ਹੈ ਸੋ ਮਕਾ ਕਰਹੁ ਹਜ ਕਰਨੇ ਕੋ ਜੋ ਮਕੇ ਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਉਹਾਂ ਜਾਣਾ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੋ ਅਵਸ ਹੈ ਉਸਕੇ ਸਦਰਸ ਉਸੇ ਜਾਣਹੁ ਰੋਜਾ ਪੈਖਾਕਾ ਪੈਖਾਕਰ ਸਭਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਧੂਰ ਹੋਣਾ ਇਹੁ ਰੋਜਾ ਕਰਹੁ। ਜੋ ਰਮਜਾਨ ਬਿਖੈ ਮਹੀਨਾ ਭਰ ਦਿਨ ਮਾਤ੍ਰਕਾ ਉਪਵਾਸਹੈ ਇਹੁਰੋਜਾ ਕਰਹੁ। ਭਿਸਤ ਪੀਰਲਫਜ ਕਮਾਇ ਅੰਦਾਜਾ। ਭਿਸਤ ਜੋ ਬਹਿਸਤ ਸੁਰਗ ਹੈ ਅਰੁ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੋ ਬਾਛਤ ਹੈ ਸੋ ਪੀਰ ਲਫਜ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨ ਕਮਾਇ ਕਮਾ ਵਣੇ ਅੰਦਾਜਾ ਉਸੀ ਅੰਦਾਜੇ ਉਸੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਉ ਪਦੇਸੇ ਹੈ ਜਾਣਹੁ ਅਰੁ ਹੂਰ ਨੂਰ ਮੁਸਕ ਖੁਦਾਇਆ ਬੰਦਗੀ

ਅਲਹ ਅਲਾਹੁ ਜਰਾ ਹੂਰ ਨੂਰੇ ਅਪਸਰਾ ਜੋ ਬਹਿਸਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਾਨਤ ਹੈ ਅਰ ਨੂਰ ਜੋ ਬਿਦਜ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰੀ ਜਜੋਤਕੀ ਸੁਰਗ ਮੈਂ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਸਕ ਖੁਦਾਇਆਮੁਸਕ ਖੁਦਾ ਸਨਬੰਧੀ ਸੋ ਕਿਆ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਅਨੁਗ੍ਰ ਕੋ ਮੁਸ਼ਕ ਕਰਕੈ ਕਹਿਆ ਜੋ ਸੁਗੰਧ ਬਾਰਿਕ ਹੈ ਸੋਈ ਹੂਰ ਅਰ ਨੂਰ ਜਾਣੈ ਅਰ ਬੰਦਗੀ ਅਲਹ ਬੰਦਗੀ ਜੋ ਅਲਾਹ ਕੀ ਹੈ ਭਕ੍ਤ ਭਜਨ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕਾ ਸੋਈ ਅਲਾਹੁਜਰਾ ਉਤਮ ਕੋਠੜੀ ਕਰਨੀ ਮਾਲਾ ਉਤਮ ਹੁਜਰਾ ਕੋਠੜੀ ਬੰਦ ਕਰਨੇ ਕਉ ਕੋਠੜੀ ਜੈਸਾ ਅਸਥਾਨ ਬਣਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੇ ਹੁਜਰਾ ਕ ਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸੋਈ ਕਾਜੀ । ਬਜਵਸਤਾ ਗਜਾਤਾ ਅਵਰ ਅਛਰ ਸਪਸਟ ਹੈ। ਜੋ ਦਿਲ ਸੋਧੈ ਸੋਈ ਹਾਜੀ । ਹਜ ਕਹੀਏ ਮਕੇ ਜਾਇ ਕੇਰ ਕਾਬਾ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕਾ ਘਰ ਮਾਨਾ ਹੋਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਜਿਆਰਤ ਕਰਨੀ ਕਰੀ ਏ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਜੋ ਕਰਨੇ ਸੋ ਜੋ ਹਜ ਕਰ ਆਵੈ ਸੋ ਕਹੀਏ ਹਾਜੀ ਇਹਾਂ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦਿਲ ਕਹੀਏ ਮਨ ਕੋ ਸੋਧੈ ਨ੍ਰਿਮਲ ਕਰੈ ਸੋਈ ਹਾਜੀ ਹੈ ਅਰ ਸੋ ਮੁਲਾਮਲਊਨਨਿਵਾਰੈਸੋ ਦਰਵੇਸਜਿਸਸਿਫਤਧਰਾ । ਮੁਲਾ ਪਾਧਾ ਮਲਊਨ ਲਾਨਤ ਕੀਏ ਭਏ ਧ੍ਰਕਾਰੇਹੋਏਐਸੇ ਕਉਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਇਨਕੋ ਜੋ ਨਿਵਾਰੇ ਦੂਰ ਕਰੈ ਸੋਈ ਮੁਲਾਂ ਹੈ ਅਰ ਦਰਵੇਸ ਕਹੀਏ ਸਾਧ ਬਿਰਕਤ ਸੋ ਹੈ ਜਿਸ ਜਿਸਨੈ ਸਿਫਤ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣੇ ਧਰਾਧਾਰੇ ਹੈ ਅਥਵਾ ਜਿਸ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸਿਫਤ ਧਰਾ ਕਹੀਏ ਦਾਤ

ਕਰੀ ਹੈ॥ ੬॥ ਸਭੇ ਵਕਤ ਸਭੇ ਕਰ ਵੇਲਾ ਸਭੈ ਵਖਤ ਪਾਂਚ ਨਿਮਾਜੋਂ ਕੇ ਪਾਂਚ ਵਖਤ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰ ਸਭੇ ਕਰ ਵੇਲਾ ॥ ਸੁਭ ਵੇਲੇ ਕਰੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਕਰੋ ਇਹੁ ਪਾਂਚੋ ਵਖਤ ਨਿਮਾਜ਼ ਕੇ ਜਾਣੋ ਸੋਈ ਆਗੈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਖਾਲਕ ਯਾਦਿ ਦਿਲੈ ਮਹਿ ਮਉਲਾ ਖਾਲਕ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਯਾਦਿ ਸਿਮਰਨ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਕੋ ਸਿਮਰਹੁ ॥ ਪਰ ਕੈਸਾ ਦਿਲਹਿ ਮਉਲਾ ਮਉਲਾ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਸੋ ਦਿਲੈ ਮਹਿ ਕਹੀ ਐ ਮਨਹੀ ਮੈਂ ਸਰਬ ਸਮਰਹੈ ਕਦੀ ਬਿਸਿਮਰਨ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤਸਬੀ ਯਾਦਿ ਕਰਹੁ ਦਸ ਮਰਦਨ ਸੁੰਨਤਸੀਲ ਬੰਧਾਨਬਰਾ ॥ ਤਸਬੀਮਾਲਾ ਪਰੰਤ ਤਸਬੀ ਨਾਮ ਹੈ ਸੁਬਹਾਨ ਅਲਾਹ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪਨੇ ਕਾ ਅਰੁ ਤਸਬੀਯਾਦਿ ਕਹੀਐ ਤਸਬੀ ਰੂਪੀ ਯਾਦਿ ਅਥਵਾ ਪੂਰਬੋਕ੍ਤ ਜੋ ਯਾਦਿ ਹੈ ਸੋਈ ਤਸਬੀ ਕਰਹੁ ਮਾਲਾ ਫੇਰਨੀ ਕਰਹੁ ਅਰਦਸ ਮਰਦਨ ਦਸੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਯਕਾ ਅਥਵਾ ਪਾਂਚੋ ਬਿਖਜੇਕੀ ਪਾਂਚੋ ਚਾਹਨਾਅਰ ਪਾਂਚ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਇਨਕਾ ਜੋ ਮਰਦਨ ਹੈ ਮਲ ਡਾਲਨਾ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਸੋਈ ਸੁੰਨਤ ਜਾਣੋ॥ ਸੁੰਨਤ ਪਰਗਟ ਤੌ ਉਪਸਥ ਕੇ ਅਗ੍ਰਮਾਸ ਖੰਡਨ ਕੋ ਲੋਕ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤ ਸੁੰਨਤ ਵਹੁ ਕਰਮ ਹੈ ਜੋ ਮਹੰਮਦ ਨੇ ਆਪ ਕਰੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸੁਕ੍ਰਵਾਰ ਕੋ ਨਹਾਇ ਲੈਣਾ ਸਾਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਕੇਸ ਰਾਖਣੇ ਇਤ ਆਦਿਕ ਸੋ ਦਸਮਰਦਨ ਜੋ ਉਪਰ ਕਹ ਆਏ ਸੋ ਕਰੋ ਅਰਸੀਲ ਜੋ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਉਤ ਮਤਾਈ ਹੈ ਵਾ ਕਾਮਕਾ ਤਿਆਗੁ ਹੈ ਸੋਬੰਧਾਨਬਰਾ॥ ਬੰਧਨ ਜੋ ਅਵਰ ਮਰਯਾਦਿ ਹੈ ਕੈਸੀ ਬਰਾ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਸੋਸੀਲ ਕਰੈ ਅਥ

ਵਾ ਤਸਬੀਯਾਦਿ ਦਸਮਰਦਨ ਕਰਹੁ ਅਰ ਸੁੰਨਤ ਸੀਲ ਬੰਧਾਨਬਰਾ ਸੀਲਕਾ ਬੰਧਾਨ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ ਸੋ ਕਰਹੁ ॥ ੭ ॥ ਦਿਲ ਮਹਿ ਜਾਨਉ ਸਭ ਫਿਲ ਹਾਲਾ ॥ ਫਿਲ ਹਾਲ ਆਦਿ ਅੰਤਮੈ ਹੋਵੈਨਾ ਅਰ ਮਧ ਮੈ ਹੋਵੈ ਸੋ ਉਸਵਸਤ ਕੋ ਕੇਵਲ ਬ੍ਰਤਮਾਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਮਾਤ੍ਰ ਜਾਨਣਾ ਸੋ ਕਹੀਏ ਫਿਲਹਾਲਾ ਐਸਾ ਜੋ ਜਗਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੰਪੂਰਣ ਕੋ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਤੀਤਮਾਤ੍ਰ ਮਿਥਿਆ ਜਾਣੋ ॥ ਜਗਤ ਮੈ ਕੁਛਕ ਨਾਮ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਖਿਲਖਾਨਾ ਬਿਰਾਦਰ ਹਮੂੰਜੰਜਾਲਾ ॥ ਖਿਲਖਾਨਾ ਕਾਰਖਾਨੇ ਸਾਰੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤਬੇਲੇ ਆਦਿ ਸੇਵਕਾਦਿ ਬਿਰਾਦਰ ਭਾਈ ਹਮੂੰ ਜੰਜਾਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਜੰਜਾਲ ਬੰਧਨੋਂ ਕੇਕਾਰਣ ਕਿਉਂਕਿ ਮੀਰ ਮਲਕ ਉਮਰੇ ਫਨਾਇਆ ਏਕ ਮੁਕਾਮ ਖੁਦਾਇਦਰਾ ॥ ਮੀਰ ਸਿਰਦਾਰ ਮਲਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਉਮਰੇ ਉਮਰਾਇ ਫਨਾਇਆ ਕਾ ਇਹੁ ਨਾਸਮਾਨਹੈ ਏਕ ਮੁਕਾਮ ਖੁਦਾਇਦਰਾ ਖੁਦਾਇ ਦਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾਦਰਦਰਬਾਰ ਸੋ ਏਕ ਇਸਕਉ ਮੁਕਾਮ ਕਹੀਏ ਅਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ਅਵਲ ਸਿਫਤ ਦੂਜੀ ਸਾਬੂਰੀ ਤੀਜੀ ਹਲੇਮੀ ਚਉਥੈਖੈਰੀ ਅਵਲ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਿਫਤ ਕਹੀਏ ਉਸਤਤ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਕਰਣੀ ਦੂਸਰੀ ਸ ਬੂਰੀ ਤਿਤਖਯਾ ਕਰਣੀ ਤੀਜੈ ਤੀਸਰੀ ਹਲੇਮੀ ਨਰਮਾਈ ਮ੍ਰਦਤਾ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਧੀਰਜਤਾ ਚਉਥੈ ਚਉਥੀ ਖੈਰੀ ਭਲਿਆਈ । ਪੰਜਵੈ ਪੰਜੇ ਇਕਤ ਮੁਕਾਮੈ ਇਹ ਪੰਚਵਖਤ ਤੇਰੇ ਅਪਰਪਰਾ । ਪੰਜਵੈ ਪੰਜਵੀ ਪੰਜੇ ਪਾਂਚੋ ਗਯਾਨੇਂਦ੍ਰਯ ਇਕਤ ਮੁਕਾਮੈ ਕਹੀਏਏਕ ਠੌਰਮੈ ਲਿਆਵਣੇਮਨਕੋ ਇਕਾ

ਗਰ ਕੀਆ ਤੌ ਇਨਕੋ ਬਸ ਕਰਕੇ ਬਾਹਯ ਮੁਖਨ ਹੋਣੇਦੀ ਯਾ ਮਨਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਇਨਾ ਕੋ ਪਰਮਾਰਥ ਸਨਮੁਖ ਕਰਾਏ ਪ੍ਰਾਂਚਵੀ ਕਹੀਏ ਪੰਚਮੀ ਨਿਮਾਜ ਇਹੁ ਹੈ ਚਾਰ ਪੂਰਬਜੋ ਕੁ ਸਿਫਤ ਆਦਿਕ ਏ ਪਾਂਚ ਵਖਤ ਇਹੁ ਪਾਂਚੋ ਨਿਮਾਜੋਕੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਤਸਨਾਲਾਦਿਕ ਨਹੀਂ ਕੈਸੇ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕਹੀਏ ਹੇਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਨਿਮਾਜ ਪੜਨੇ ਵਾਸਤੇ ਅਪਰ ਪਰਾ ਅਲੋਕਕਹੈ॥ ੯ ਸਗਲੀ ਜਾਨ ਕਰਉ ਮਉਦੀਫਾ॥ ਮਉਦੀਫਾਨਾਮ ਵਜੀਫੇ ਕਾ ਜੋ ਪਾਠਕਾ ਨਿਤਜਨੇਮ ਹੈ ਅਥਵਾ ਮਉਦੀਫਾ ਨਾਮਦਫਾ ਕਰਨੇਕਾ ਦਫਾ ਕਰਨਾਕਹੀਏ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਸੋ ਸਗਲੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕਉ ਜਾਨਕੈ ਇਨਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਉ ਸਗਲੀ ਦੁਨੀਆ ਜਾਨਿਕੈ ਨਾ ਸਮਾਨ ਜਾਨਿਕੈ ਬਦ ਅਮਲ ਛੋਡ ਕਰਹੁ ਰਥ ਕੂਜਾ ਬਦ ਅਮਲ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਛੋਡ ਕਰਹੁਹਥ ਕੂਜਾ ਪਾਤ੍ਰ ਸੋਈ ਹਾਥਮੈ ਕਰਹੁ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕੋ ਤਿਆਗਨਾ ਕੂਜਾ ਪਾਤ੍ਰ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਕਾ ਖੁਦਾਇ ਏਕ ਬੁਝ ਦੇਵਉ ਬਾਂਗਾ॥ ਸਪਸ੍ਰ ਹੈ ਬੁਰਗੂ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਖਰਾ॥ ਪੂਰਬੋਕ੍ਤ ਬਾਂਗ ਕਾ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਜੋ ਬੁਰਗੂ ਹੈ ਸੋ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਫਲਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਾਨ ਭਾਗਜ ਸੂਰਖਰਾ ਉਤਮਹੈ॥ ੧੦॥ ਹਕ ਹਲਾਲ ਬਖੋ ਰਹੁ ਖਾਣਾ ਹਕ ਜੋਅਪਨੀ ਧਨਾਦਿਕ ਅੰਸ ਹੈ ਅਰ ਹਲਾਲ ਜੋ ਬੰਧੇਜ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋਬਖੋਰ ਭੋਜਨਹੈ ਖਾਣਾ ਸੋਈ ਖਾਣਾਕਰ ਹੁ ਦਿਲ ਦਰਆਉ ਧੋਵਹੁ ਮੈਲਾਨਾ॥ ਦਿਲ ਰੂਪੀ ਦਰੀਆ ਉ ਜੋ ਦਰੀਆਉ ਹੈ ਸਰ ਹੈਤਿਸਤੇ ਮੈਲ ਧੋਵਹੁਕਹੀਏ ਤਿਸ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੇ ਅਥਵਾ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਪ ਮੇਟੋ।

ਪੀਰ ਪਛਾਣੇ ਭਿਸਤੀ ਸੋਈ ਅਜਰਾਈਲ ਨਦੋਜਠਰਾ ਪੀਰ ਗੁਰੂ ਤਿਨਾ ਕੋ ਜੋ ਪਛਾਨੇ ਜਥਾਰਥ ਜਾਣੇ ਭਿਸਤੀ ਸੁਰਗ ਬਾਸੀ ਸੋਈ ਗੁਰ ਗਿਆਤਾ ਹੈ ਅਜਰਾਈਲ ਜਮ ਦੋਜਦੋਜਖ ਨਰਕ ਤਿਸੈ ਜਮ ਨਰਕ ਬਿਖੈ ਠਰਾ ਠਹਰਾਤਾ ਨਾ ਕਹੀਏ ਬਾਸ ਨਹੀ ਕਰਵਾਤਾ ਅਥਵਾ ਤਿਸੈ ਅਜਰਾਈਲ ਜਮਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀ ਦੋਜਖਰਾ ਦੋਜਖ ਠੰਢਾ ਹੈ॥ ੧੧ ਕਾਇਆਕਿਰ ਦਾਰ ਅਉਰਤ ਯਕੀਨਾ। ਕਾਇਆ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਸੋ ਕਿਰ ਦਾਰ ਕਹੀਏ ਕਰਮ ਜੰਨਯ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਕਰਮ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰਥ ਅਨਾਤਮਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਯਕੀਨ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਅਉਰਤ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਰੈ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਮਤ ਮੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਿਨਾ ਰਹਣਾ ਜੋਗ ਨਹੀ। ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਮਾਣਹਕੀਨਾ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਾਣਹਕੀਨਾ ਹਕ ਜੋ ਸਚੁ ਹੈ ਤਿਸ ਸਨਬੰਧੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਹੀਏ ਹਕੀਨਾ ਪੁਨਾ ਤਿਸਕਾ ਜੋ ਮਣ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਹਾਵੈ ਮਾਣ ਹਕੀਨਾ ਸੋ ਕਰੈ॥ ਨਾਪਾਕ ਪਾਕ ਕਰ ਦਰ ਹਦੀਸਾ ਸਾਬਤ ਸੂਰ ਦਸਤਾਰ ਸਿਰਾ॥ ਨਾਪਾਕ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤੌ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਾਕ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਇਹਾ ਭੀ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ ਹੁਕਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਾਪੋਂ ਤੇ ਮਨ ਜੋ ਨਪਾਕ ਹੋ ਰਿਹਆ ਹੈ ਸੋ ਪਾਕ ਕਰ ਸੁਧ ਕਰ ਇਹੀ ਨਾਪਾਕ ਕੋ ਪਾਕ ਕਰਨਾ ਹੈ ਦੂਰ ਹਦੀਸਾ ਮਹੰਮਦਕੇ ਪੋਤੇ

ਮਨ ਜੋ ਨਪਾਕ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਪਾਕ ਕਰ ਸੁਧ ਕਰ ਇਹੀ ਨਾਪਾਕ ਕੋ ਪਾਕ ਕਰਨਾ ਹੈ ਦੂਰ ਹਦੀਸਾ ਮਹੰਮਦ ਕੇ ਵਾਕੋਂ ਕੀ ਸੰਗਯਾ ਹਦੀਸ ਹੈ ਸੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਉਨਕੇ ਅਨਸਾਰ ਵਰ

ਤਨੇ ਵਾਸਤੇ ਉਸਕੋ ਬਿਚਾਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਦੂਰ ਕਹੀਏ ਮਨਕੌਂ ਸਦਾ ਹੀ ਪਰਮੇਸ੍ਰਰ ਕੇ ਹਦੂਰ ਰਖਣਾ ਪ੍ਰਮਾਦੀਨਾ ਹੋਣੇ ਦੇਣਾ ਇਹੀ ਹਦੀਸ ਕਰ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਦਸਤਾਰ ਸਿਰਾ ਦਸਤਾਰ ਪਗੜੀ ਸੋਭੀ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੋ ਅਵਸ ਬਾਂਧਨੀ ਚਾਹੀਏ ਇਹਾ ਸੂਰਤ ਕੋ ਸਾਬਤ ਰਖਣਾ ਕਰੈ ਸੋ ਕਿਆ ਗੁਰ ਸਨਮੁਖ ਰਹਣਾ ॥ ੧੨ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੋਮ ਦਿਲ ਹੋਵੈ ਮੋਮ ਕੀ ਨਿਆਈ ਮਨਕੋਦ੍ਰਵੀਭੂਤ ਅਰ ਕੋਮਲ ਰਾਖੈ ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲ ਦਿਲਤੇ ਧੋਵੈ ॥ ਅੰਤਹਕਰਣ ਤੇ ਕਪਟਾਦਿਕ ਮੈਲ ਦੂਰ ਕਰੈ ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਰੰਗਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ ਜਿਉ ਕੁਸਮ ਪਾਟ ਘਿਉ ਪਾਕ ਹਰਾ ॥ ਜੈਸੇ ਕੁਸਮਾਦਿਕ ਅਸੰਗ ਰਹਤੇ ਹੈ ਪਰਕੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਉਨਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਤੈਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੇ ਪਾਸ ਦੁਨੀਆਂ ਜੋ ਦ੍ਵੈਤ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕਾ ਰੰਗ ਨ ਆਵੈ ॥ ੧੩ ॥ ਜਾਕਉ ਮਿਹਰ ਮਿਹਰ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥ ਜਿਸ ਕਿਸ ਕਉ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੋ ਮਿਹਰ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਕਹੀਏ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਮਿਹਰ ਕੀ ਮਿਹਰ ਹੈ ਕਹੀਏ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਸੋਈ ਮਰਦ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਮਰਦ ਕਹੀਏ ਪੁਰਖ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾਕਹੀਏ ਮਰਦਾਨੇ ਜੋ ਸੂਰਬੀਰ ਉਤਮ ਪੁਮਾਨ ਹੈ ਤਿਨਮੈ ਮਰਦ ਮੁਖ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕਹਾਜੀ ਸੋ ਬੰਧਾਜਿਸ ਨਜਰਨਰਾ ॥ ਸੇਖ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਿਧ ਮਸਾਇਕ ਮਹੰਤ ਹਾਜੀ ਜਿਸਨੇ ਮਕੇ ਕਾ ਹਜ ਕਰ ਲੀਆ ਹੋਵੈ ਇਹ ਸੋਈ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਨਰਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਥਵਾ ਸਤਿ ਪੁਰਖਹੈ ਤਿਸ

ਕੀ ਨਜਰ ਕਹੀਏ ਸੁਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਹੈ ॥ ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਕਰਣ
ਕਰੀਮਾ ਕੁਦਰਤ ਜੋ ਸਕਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋਂ ਸਾਦਿਰ ਸਮਰਥ ਕ
ਰਣੇ ਹਾਰਾ ਕਰੀਮ ਦਾਤਾਰ ਹੈ ਅਰਕਰੀਮਕਾ ਮਕਾਰ ਦੀਰ
ਘ ਹੈ ਸੋਪਾਦ ਪੂਰਣਾਰਥ ਹੈ ਪੁਨਹ ਕੈਸੇ ਹੈ ਸਿਫਤਿਮੁਹਬਤ
ਅਥਾਹ ਰਹੀਮਾ ਸਿਫਤਿ ਉਸਤਤਿ ਅਰੁ ਮੁਹਬਤ ਪ੍ਰੀਤ
ਜਿਸ ਰਹੀਮ ਕਹੀਏ ਦਯਾਲ ਕੀ ਅਥਾਹ ਹੈ ਇਹਾ ਭੀ ਰਹੀ
ਮਾ ਕਾ ਮਕਾਰ ਪੂਰਬਵਤ ਹੈ ਜਦ ਐਸਾ ਹੈ ਤਦ ਹੁਕਮੁ ਸਚੁ
ਖੁਦਾਇਆ। ਬੁਝ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਖਲਾਸ ਤਰਾ। ਸਚੁ ਖੁਦਾ
ਇਆ ਸਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਸੋ ਹਕ ਹੁਕਮ ਹੈ ਸੋ ਬੁਝਿ ਬੁਝਿ ਕ
ਰਕੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਬੰਧਬੰਧਨੋ ਤੇ ਖਲਾਸ ਮੁਕ
ਤ ਹੈ ਕਰਤਰਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਪਾਰ ਹੋ ਗਯਾ
ਕੌਨ ਜਿਸਨੇ ਖੁਦਾ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੌ ਜਥਾਰਥ ਅਰੁ ਅਟੱਲ ਸ
ਮਝਿਯਾ ਇਹੁ ਬਜਾਖਜਾਹੈ ॥੧੫॥ ੧੨॥ ਸੋਲਹਾ ੧੩
ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੩ ਸਾਲਕ ਜਗਜਾਸੀ ਏਕ ਬਚਨ ਸਾਲਕ
ਪੌੜੀ ੧੦ ਤੁਕ ੩ ਤਾਲਕਾ ਸਨਬੰਧੀ ਪੌੜੀ ੧੧ ਤੁਕ ੩
ਖਾਲਕਾ ਹੇ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ਰਕਾਰ ਕੀ ਦੀਰਘਤਾ ਸੰਬੋਧਨ
ਹੇਤ॥ ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਃ੩ ॥ ਪੌੜੀ ੧੦ ਤੁਕ ੧ ਤਰਫਾ ਦਿਸਾ
ਧਿਰਾ ਪੌੜੀ ੧੧ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ਮਃ੧ ਤੁਕ ੧ ਸਾਖਤੀ
ਰਚਨਾ ਬਣਨਾ ਕਬੂਲ ਪ੍ਰਵਾਣ ਅੰਗੀਕਾਰ ਤੁਕ ੨ ਦੁਨੀ
ਦ੍ਵੈਤ ਪਰਪੰਚ ਤੁਕ ੩ ਦਿਲ ਦਰਵਾਨੀ ਮਨਕੀ ਰਖਵਾਲੀ
ਦਰਵੇਸੀ ਸਾਧ ਭਾਵਦਿਲ ਮਨ ਰਾਸਿ ਸਚਾ ਤੁਕ੪ ਇਸ਼ਕ
ਪ੍ਰੇਮ ਅਤਸੈ ਅਰ ਚਾਹਨਾ ਏਕ ਤਰਫੀ ਮੁਹਬਤ ਪ੍ਰੀਤ ਸਮਾ

ਨਜ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਸਪਰ ਪੌੜੀ ੧੬ ਕੇ ਅਗੈ ੨ ਸਲੋਕ ਮਃ੩ ਤੁਕ ੪ ਸਿਫਤ ਸੁਭਾਵ ਜਨਜਗੁਣੋਂ ਕੀ ਸਲਾਘਾ ਸਭੀ ਸਿਫਤ ਉਸਤਤਿ ਸਚੀ ਭੀ ਅਰੁ ਉਪਚਾਰਕ ਭੀ ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮਃ ੫ ॥ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੩ ਦਾਨਾ ਗਿਆਤਾ ਬੀਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਪੌੜੀ ੫ ਕੇ ਅਗੇ ਕਾ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ ੧ ਗਾਫਲ ਪ੍ਰਮਾਦੀ ਤੁਕ ੨ ਉਸਤਾਦ ਗੁਰੂ ਸਲੋਕ ੨ ਤੁਕ ੧ ਮਉਜੂਦ ਪ੍ਰਤਜਖ ਤੁਕ ੨ ਦਰੂਦ ਕਿਸੀ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕੁਛ ਭੋਜਨ ਮਿਸਟਾਨਾਦਿ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਬਸਤ ਊਪਰ ਏਕ ਤੁਕ ਹੈ ਸੋ ਪੜ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਅਨੰਦ ਪੜ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਇਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਬੰਧ ਹੋਣੇ ਕਾ ਗੁਰਾਂ ਬਿਨਾ ਸਾਧਨੋਕੇ ਹੋਤੇ ਭੀ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਹੈ ਪੌੜੀ ੭ ਤੁਕ ੨ ਬੰਦਾ ਦਾਸ ਤੁਕ ੭ ਬਖਸੰਦ ਅਵਗਣ ਮੇਟਨਹਾਰ ਅਰ ਦਾਤਾਰ ਭੀ ਪੌੜੀ ੭ ਕੇ ਅਗੈ ਕਾ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ੧ ਮੁਸਤਾਕ ਆਸਕਤ ਤੁਕ ੨ ਹਾਲ ਅਵਸਥਾ ਦਸਾ ਸਲੋਕ ੩ ਤੁਕ ੨ ਅਮਾਣ ਨਿਰਭੈ ਪੌੜੀ ੮ ਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕ੩ ਤੁਕ ੨ ਅਲੂਦਿਆ ਲਿਬੜਿਆ ਹੂਆ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਖਿਜਾਲ ਧਿਜਾਨ ਬਾਸਨਾ ਇਛਾ ਪੌੜੀ੧੦ ਕੈ ਆਗੈ ਸਲੋਕ੨ ਤੁਕ੨ ਖਾਕ ਧੂਰ ਦੀਦਾਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪੌੜੀ ੧੧ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ ੧ ਮੀਰਾ ਸੁਾਮੀ ਰਾਜਾਮੀਰੰਨ ਮੀਰਾ ਕਾ ਬਹੁ ਬਚਨ ਪੌੜੀ ੧੭ ਤੁਕ ੨ ਬਾਦਿਸਾਹ ਰਾਜਿਨਰਾਜ ਉਮਰਾਉ ਉਮਦੇ ਸਿਰਦਾਰ ਖਾਨ ਰਾਜੇ ਮੰਡਲੇਸੁਰ ਤੁਕ੪ ਕਾਜੀ ਦੀਨਜੋ ਧਰਮ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਗਿਜਾਤਾ ਪੂਰਬੋਕਤ ਬਿਬਾਦ ਨਿਬੇੜਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰੁ ਬਜਹਾਦਿਕ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਸੇਖ ਗੁਰੂ ਮੁਖੀਆਂ

ਬ੍ਰਿਧ ਮਸਾਇਕ ਮਹੰਤ ਤੁਕ ੫ ਪੀਰ ਉਪਦੇਸ਼ਟਾ ਪੈਕਾਂਬਰ ਪੰਥ ਪ੍ਰਬ੍ਰਤਕ ਅਉਲੀਏ ਸਾਧ ਤੁਕ ੬ ਰੋਜਾਦਿਨਭਰ ਉਪ ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਬਾਂਗ ਨਿਮਾਜਾਦਿਕਾਂ ਤੇ ਪਹਲੇ ਏਕ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਊਚੇ ਸਬਦ ਸਾਥ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਸੁਣਾ ਦੇਣਾ ਜੋ ਸੰਬੂ ਹ ਇਕਤ੍ਰ ਆ ਹੋਵੈ ਨਿਮਾਜ ਸੰਧਯਾ ਕਤੇਬ ਪੁਸਤਕ ਤੁਕ ੭ ਮੇਦਨੀ ਲੁਕਾਈ ਤੁਕ ੮ ਖੁਦਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਖੁਦਾਇ ਬੰਦਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕਾ ਦਾਸ ਪੌੜੀ ੨੨ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ ੧ ਕਬੂਲ ਅੰਗੀਕਾਰ ਸਲੋਕ ੨ ਤੁਕ ੨ ਤੁਕ ੨ ਮੁਹਬਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੌੜੀ ੨੩ ਤੁਕ ੧ ਕੀਮਤ ਮੁਲ ਸਾਹ ਮਹਾਰਾਜ ਤੁਕ ੭ ਮਉਲਾ ਸ੍ਵਾਮੀ । ਸਬਦ ਕਬੀਰ ਜੀਕੇ। ਸਬਦ ੯ ਕੇ ਪੀਛੇ ਭੋਗ ਕਾ ਸਲੋਕ ਤੁਕ ੧ ਦੀਨ ਧਰਮ ਸਬਦ ਭੋਗ ਕਾ ਤੁਕ ੧ ਦੀਨ ਧਰਮ ਪ੍ਰਲੋਕ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਦੋਜਕ ਨਰਕ। ਸਬਦ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਕਾ॥ ੧ ਪਉੜੀ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਗਰੀਬਨਵਾਜ ਦੀਨ ਦਇਆਲ। ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਃ ੫ ॥ ਸਬਦ ੫ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਮਸੂਰਤ ਸਲਾਹ ਕਰਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਮਿਲਕੈ ਪਕਾਵਣਾ ਅਰ ਮਤਾ ਪਦ ਜੋ ਪਹਲੇ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਣੇ ਕਾ ਬਾਚਿਕ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਿੰਦੀ ਹੋਣੇ ਤੇ ਇਹਾਂ ਪੁਨਰੁਕ੍ਤ ਨਹੀਂ ॥ ਭੈਰਉ ਮਃ ੫ ਸਬਦ ੩ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਮਹਰਮ ਦਾਨਾ ਮਹਮਾਸ ਰਮਜਾਨ ਰੋਜੋਂ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਕਾ ਨਾਮ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਅਲਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਹਜ ਕਾਬੈ ਹਜ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੇ ਏਕਵਾਰੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮੈਂ ਅਵਸ ਮਕੇ ਜਾਕੇ ਕਾਬਾ ਜੋ ਉਹਾਂ ਪੂਜਯ

ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਸੋ ਊਹਾਂ ਉਸਕੋ ਪੂਜਨਾ ਇਹੁ ਪਾਂਚ ਜੋ ਨਮਾਜ ਆਦਿਕ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਕੇ ਮੁਖ ਅੰਗਹੈ॥ ਤਿਨਮੈਤੇਹੈ॥ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਨਮਾਜ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਅਰ ਕਈਵਾਰੀ ਉਪਰ ਅਰਥ ਕਹਦੀਏ ਹੈਂ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੨ ਪੀਰ ਉਪਦੇਸ੍ਟਾ ਖੁਦ ਖਸਮ ਅਪਨਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਬਦ ੪ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਸਿਕਾਰ ਮ੍ਰਿਗੀ ਆ ਸਬਦ ੧੦ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਰਹਾਉ ਕੀ ਖੂਬ ਉਤਮ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਨਗਜ ਉਤਮ ਬੰਦੇ ਦਾਸ ਤੁਕ ੨ ਦੁਨੀਆ ਦ੍ਵੈਤ ਪ੍ਰਪੰਚ ਪੌੜੀ ੨ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਯਾ ਸਕ੍ਰਿ ਕਦਮ ਚਰਨ ਸਲਾਹ ਉਪਮਾ ਯੋਗ ਤੁਕ੨ ਗਨੀਵ ਵੇਪਰਵਾਹੀ ਅਰ ਧਨਾਢਿਤਾ ਸਿਫਤ ਸਲਾਘਾ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਪਨਹ ਸਰਣ ਓਟ ਤੁਕ ੨ ਗਰੀਬਨਵਾਜ ਦੀਨਦਯਾਲ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਖੁਦ ਖਸਮ ਆਪਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤੁਕ ੨ ਅਲਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਿਲ ਹਿਰਦਾ ਸਬਦ ੨੪ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਬੇਮੁਹਤਾਜ ਸ੍ਵਤੰਤ੍ਰ ਸਬਦ ੩੯ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ਦੀਨਦੁਨੀਆ ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕ ਸਬਦ ੫੩ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਪੰਚਮ ਜਮੀ ਪਾਂਚ ਬਾਪ ਕਾ ਬੇਟਾ ॥ ਭੈਰਉ ਕੀਆਂ ਅਸ੍ਟ ਪਦੀਆ ਮਃ ੧ ਅਸ੍ਟਪਦੀ ੧ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਸੂਲਾਕਿ ਛਿਦ੍ਰ ਭੈਰਉ ਸਬਦ ਕਬੀਰ ਜੀਕਾ॥ ੪ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਮੱਕਾ,ਜਿਸ ਸ਼ਹਰਮੈਂ ਕਾਬਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮਕਾਬਾ ਸੋ ਅਸ ਥਾਨ ਜਿਸਕੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਖੁਦਾਕਾ ਘਰਮਾਨੈ ਅਰੁ ਉਸਕੋ ਪੂਜਨੇ ਕਾ ਨਾਮ ਹਜ ਕਹਾਵੈ ਅਰ ਮਸੀਤ ਮੈ ਪਸਚਮ ਮੁਖ ਉਸੈ ਮਾਨੈ ਅਰ ਉਸੀ ਤਰਫ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵੇ

ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ਮੁਲਾ ਮਸੀਤਕਾ ਅਧਜਖ ਅਰ ਪਾਧਾਬਾਂਗ
ਨਿਮਾਜ ਕੇ ਆਦਿ ਮੈ ਸਭਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਊਚੇ
ਸਬਦ ਸਾਥ ਏਕ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਜਿਸੈ ਪੁਕਾਰ ਕੈ ਸਭਕੋ ਸੁਣਾਵੈ ਹੈ
ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਮਿਸਿਮਿਲਿ ਪਸੂ ਬਧ ਕਰਨਾ ਕਦੂਰੀ
ਖਾਣਾ ਪਕਾਕੇ ਆਪਣੇ ਇਸਟ ਮੰਤ੍ਰ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਅਰ
ਪਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੁਕ ੨ ਸਬੂਰੀ ਸੰਤੋਖ ਖੁਦਾਇ ਸ੍ਵਯੰ ਸਿਧ
ਸਬਦ ੧ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਤਿਖਾ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੨ ਮੁਲਾਂ
ਇਸ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ਸੇਖ ਬ੍ਰਿਧ ਗੁਰੂਸਬਦ
੭ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਇਖਲਾਸ ਅਬਿਭਚਾਰੀ ਨਿਸਕਪ੍ਰੇਮ
ਮੀਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਬਦ ੧੧ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਮੁਲਾ ਪਾਧਾ ਤੁਕ
੪ ਸਲਾਮ ਬੰਦਨਾ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ੧ ਹਜੂਰ ਪ੍ਰਤਛਜ ਪੌੜੀ
੨ ਤੁਕ ੧ ਕਾਜੀ ਬਿਵਸਤਾ ਗਜਾਤਾ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਸੁਲ
ਤਾਨ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੁਕ ੩ ਲਸਕਰ ਸੈਨਾ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧
ਸਲਾਰ ਸਰਦਾਰ ਅਰ ਏਕ ਪਦਵੀ ਹੈ ਅਵਸਥਾਨਵਾਨ
ਸੰਤ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਪੈਕਾਬਰ ਸੰਪ੍ਰਦਾਯ ਪ੍ਰਬ੍ਰਤਕ ਤੁਕ ੩ ਸੰਖ
ਮਹਾਨ ਭ਼ਾਵ ਤੁਕ ੪ ਖੇਲ ਖਾਸੀ ਨਿਜ ਸੇਵਕਾਦਿ ਨਿਕਟੀ
ਓਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਗੁਜਰਾਵੈ ਬੇਨਤੀ
ਪਹੁਚਾਵੈ ਤੁਕ ੨ ਮਜਲਸ ਸਭਾ ਮਹਲ ਜਹਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀਯਾਂ
ਰਹੈਂ ਅਰ ਬਿਨਾ ਬੁਲਾਇ ਊਹਾਂ ਕੋਈ ਜਾਇ ਨ ਸਕੈ ਪੌ
ੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਖੇਲਖਾਨਾ ਸੇਵਕਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਸੰਬੂਹ ਅਰ ਲੰ
ਗਰਾਦਿਕ ਕਾਰਖਾਨੇ ਤੁਕ ੩ ਬਾਬਾ ਆਦਮੀਓਂ ਕੀ ਉਤ
ਪਤ ਜਿਸਤੇ ਭਈ ਮਾਨੇ ਨਜਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਤੁਕ ੪ ਭਿਸਤ

ਸ੍ਵਰਗ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਦਿਲਖਲਹਾਲੁ ਮਨਕੀ ਅਨ
ਇਸਥਤੀ ਜਰਦਰੂ ਪੀਲਾ ਮੂੰਹ ਲਜਾਵਾਨ ਤੁਕ ੨ ਕਤੇਬ
ਪੁਸ੍ਤਕ ਸੈਤਾਨੀ ਦੁਰਮਤਿ ਰੀਤਿ ਤੁਕ ੩ ਦੁਨੀਆ ਦ੍ਵੈਤ
ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੨ ਬਜਗਾਰੀ ਤਕਸੀਰਵਾਰੀ ਤੁਕ ੩ ਪਨਹ
ਸਰਣਿ ਤੁਕ ੪ ਰਹਮਾਨਾ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਰਹਮਾਨ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ
ਕਾਨਾਮਅਤਨਕਾਹਕੀਵੀਰਘਤਾਅੰਬੋਧਨੀ॥ਨਾਮਦੇਵਜੀਕਾ
ਸਬਦ੪ਪੌੜੀ੨ਤੁਕ੧ ਬਿਸਮਿਲਿਗਲਾਕਾਟੀਹੂਈਪੌੜੀ ੬
ਕਾਜੀਮੁਲਾਉਪਰਅਰਥਕਰਆਇਹੈਂ॥ ਸਲਾਮਬੰਧਨਾਭੇਗ
ਕਾਸਬਦਰਹਾਉਕੀਤੁਕ੧ ਕਲੰਦਰ ਅਵਧੂਤਅਰਮਰਜਾਦ
ਬੇਰਹਤਤੁਕ੨ ਅਬਦਾਲੀਅਬਦਾਲਸਿਧਸੇਰਸਾਰੀਸ੍ਰਿਸਟਿ
ਬਿਖੈਸਪਤਮਾਨੈਹੈਅਬਦਾਲੀ ਅਬਦਾਲਸੰਬੰਧੀਪੌੜੀ ੧ਤੁਕ
੧ਕੁਲਹਟੋਪੀਕਉਸੈਪਨਜਤੁਕ ੨ ਚਰਮਪੋਸਚਰਮਕਰਛਾ
ਯਾਭਯਾਪੌੜੀ੨ਤੁਕ ੧ ਪੈਹਨਪੈਰਾਹਹਨ ਜਾਮਾਇਜਾਰਸੁਥ
ਣ ਤੁਕ੨ ਸਹਨਕਕੁਨਾਲੀਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ੧ਮਹਜਦਿਮਸੀਤ
ਮਉਲਾਨਾਂ ਮੁਲਾਮਸੀਤਕਾ ਅਧਜਖ ਨਿਮਾਜਪ੍ਰਸਿਧਤੁਕ ੨
ਬੀਬੀਇਹਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਾਰਜਾ ਕਾਇਨ ਖੇਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ
ਰਾਗਬਸੰਤਮਹਲਾ ੧ ॥ਸਬਦ੧ਪੌੜੀ੧ਤੁਕ੧ ਮਾਹਮਹੀਨਾ
ਮੁਮਾਰਖੀਬਧਾਈਸਬਦ੭ਪੌੜੀ੧ਤੁਕ੧ਕੁਦਰਤ ਮਾਯਾਸਬ
ਦ੧੦ਪੌੜੀ੩ ਤੁਕ੧ਬੀਨਾਦ੍ਰਿਸਟਵਾਨ॥ ਸਬਦਤੀਸਰੀਪਾ
ਤਿਸ਼ਾਹੀਕੇ॥ ਸਬਦ੩ਪੌੜੀ੨ ਤੁਕ੪ਤਮਾਇ ਲੋਭ॥ ਸਬਦ
ਪੰਜਵੀਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ੮ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ੪ ਪੋਤਦਾਰੀ ਮੁਲਕਕੀ
ਆਮਦਨੀ ਕ਼ਾਧਨ ਜਿਸਕਉਸਉਪੀਇਹੈ ਏਕਤ੍ਰ ਕਰਣੇ ਕੋ

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ੩ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ੧ ਪੌੜੀ ੭ ਤੁਕ ੩ ਮਿਹਮਾ ਣ ਪਰਾਹੁਣਾ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ੮ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਮਿਹਰਵਾ ਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਨਾਸਾਬੂਰ ਅਸੰਤੋਖੀ ਪੌੜੀ ੬ ਤੁਕ ੧ ਕੂਜਾ ਮਾਟੀਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸਿਧ ਬਧਨਾ ਬਾਂਗ ਨਿਮਾਜ ਕੇ ਸਦੇ ਕੀ ਅਵਾਜ ਨਿਵਾਜ ਸੰਧਜਾ ਮੁਸਲਾ ਜਿਸ ਉਪਰ ਨਿਵਾਜ ਪੜੀਐ ਸੋ ਆਸਨ॥ ਤੁਕ ੨ ਮੀਆਂ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕਾ ਪਰਸਪਰ ਸਬਦ ਸੰਬੋਧਨ ਹੇਤ ਅਰੁ ਸ੍ਵਾਮੀ ਬਾਚਿਕ ਭੀ ਪੌੜ੭ ਤੁਕ ੧ ਮੀਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਕੁਦਰਤਿ ਸਮਰਥ ਤੁਕ ੨ ਸਲਾਮ ਬੰਧਨਾ ਸਿਫਤ ਉਸਤਤ॥

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ।

ਸਬਦ੧੯ ਪੌੜੀ੧ ਤੁਕ ੨ਖਲਾਸ ਮੁਕਤ ਸਬਦ੫੧ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਖਲਾਸੀ ਮੁਕਤ॥ ਸਬਦ ੫੮ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਮੀਰ ਬਡਾ ਪਾਤਿਸਾਹ। ਮਲਕ ਮੰਡਲੇਸੂਰ ਖਾਨ ਦੇਸ ਪਤੀ ਸਰਦਾਰ। ਸਬਦ ੯੦ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਦਾਨਾ ਗਜਾਤਾ। ਸਾ ਰੰਗ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਃ ੫ ॥ਅਸਟਪਬੀ ੧ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਸਲਾਮਤ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪੌੜੀ੨ ਤੁਕ ੨ ਬੇਸੁਮਾਰ ਸੰਖਜਾ ਤੇ ਰਹਤਿ ਪੌੜੀ ੮ ਤੁਕ ੧ ਕੁਦਰਤਿ ਸਮਰਥ॥ ਸਾਰੰਗਕੀ ਵਾਰ॥ ਪੌੜੀ ੨ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ ੬ ਸਾਬਤ ਪੂਰਾ ਪੂ ਰੀ ਪੌੜੀ ੪ ਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ ੩ ਮੀਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਮਲਕਮੰਡਲੇਸੂਰ ਸਲਾਰਸਰਦਾਰ ਸਲੋਕ ੨ ਮਃ੨ ਤੁਕ ੧ ਸਿਫਤ ਗੁਣ ਗਾਵਣੇ ਉਪਮਾ ਕਰਨੀ ਪੋਤੇਦਾਰ ਖਜਾਨਚੀ ਪੌੜੀ ੮ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੨ ਮਃ੧ ਤੁਕ ੪ ਅਮਰ ਹੁਕਮ

ਦ੍ਰਿੜਤੁਕ੬ ਜਹਾਨ ਲੋਕ ਜਗਤ ਤੁਕ੭ ਬਲਾਮਕਲਮਾਪੌੜੀ
੧੩ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ੧ ਮੁਰਦਾਰ ਮਹਾਂ ਅਪਵਿਤ੍ਰ
ਵਸਤੂ ਸਲੋਕ ੨ ਤੁਕ ੧ ਸਈਆਦ ਬੱਧਕਸਲੋਕ ੧੬ ਕੇ
ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ ੩ਸਾਖਤੀ ਤਿਆਰੀਤੁਕ ੪ ਲਸ਼ਕਰ
ਸੈਨਾਦਿ੩੪ ਪੌੜੀ ਕੈ ਅਗੈ ਸਲੋਕ੧ ਤੁਕ ੧ ਅਮਰ ਹੁਕਮ
ਹੁਜਤ ਬਿਬਾਦਸਲੋਕ ੨ਮਃ੩ ਤੁਕ੧ ਸੂਰਤਿਅਕਾਰ ॥ ਰਾਗ
ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਸ਼ਬਦ ੧੧ ਪੈੜੀ ੪ ਤੁਕ ੩ ਹਾਜਰ ਹਜੂਰ
ਨਿਰਾਵਰਣਨਿਕਟਿ। ਸਬਦਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀਕੇ। ਸਬਦ
੧ ਪੌੜੀ੧ ਤੁਕ ੧ ਅਧੀਨਗੀਚਾਹਨਾ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ਪਹਿਲੀ
ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀਕੀ ਅਸ੍ਰਪਦੀ੪ਪੌੜੀ੨ ਤੁਕ੨ ਤਕੀਆ ਆਸਰਾ
ਸਰਾਣਾ ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ ਮਃ੩ ਸਲੋਕ ੧ ਤੁਕ ੫ ਤਰਫ
ਓਰ ਦਿਸਾ ਪਾਸਾ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੧ ਤਰਫ ਊਪਰ ਅਰਥ ਕ
ਰੇ ਹੈ ਪੌੜੀ ੧੨ ਤੁਕ ੪ ਖਾਨ ਭੂਮ ਪਤੀ ਸੂਦਾਰ ਮਲੂਕ
ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ੧੯ ਪੌੜੀ ਕੇ ਅਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਮਃ੧ ਤੁਕ ੧
ਕੁਲਹਾ ਟੋਪੀਆਂ ਪਰੰਤੂ ਇਹਾ ਸਿਰੋਪਾ ਅਰਥ ਕਹੈ ਤੁਕ ੩
ਦੁਆਸੀ ਅਸੀਸੇ ਤੁਕ ੫ ਫਸਲ ਰੁਤਿ ਤੁਕ ੬ ਮਹਦੂਦਿ
ਪਟਾ ਭੂਮਕਾ ਪੌੜੀ ੨੩ ਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕਮਃ੧ ਤੁਕ ੩ ਵ
ਜੀਰ ਅਮਾਤਜ ਤੁਕ ੪ ਜਹੀਰ ਲਾਚਾਰ ਸਮਰਥ ਪੌੜੀ
੨੪ ਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕ ੨ ਮਃ੧ ਤੁਕ ੧੯ ਸੁਲਤਾਨ ਪਾਤਿ
ਸ਼ਾਹ ਬਲਵਾਨ ਪੌੜੀ ੨੬ ਕੇ ਆਗੈ ਸਲੋਕ ੧ ਮਃ੧ ਤੁਕ
੪ ਸੁਲਤਾਨ ਊਪਰ ਅਰਥ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ਸਲੋਕ ੨ਤੁਕ ੧
ਚਿਲਿਮਿਲਿ ਬਿਸੀਆਰ ਦੁਨੀਆ ਫਾਨੀ ਚਿਲਿਮਿਲਿ

ਚੰਚਲਤਾਈ ਅਰ ਚਮਤਕਾਰ ਬਿਸੀਆਰ ਕਹੀਏ ਬਹੁਤ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਕਹੀਏ ਇਸ ਦ੍ਵੈਤ ਤੁਛ ਪ੍ਰਪੰਚ ਫਾਨੀ ਕਹੀਏ ਨਾਸਮਾਨ ਕਾ ਕਾਲੂ ਬਿਅਕਲ ਮਨ ਗੋਰ ਮਾਨੀ ਕਾਲੂ ਕਹੀਏ ਕਹਿਆ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਚਮਤਕਾਰਾ ਕਿਨਾਂ ਨੇ ਬੇਅਕਲ ਅਕਲ ਜੋਬੁਧ ਹੈ ਤਿਸਤੇਜੋ ਰਹਤ ਹੈ ਅਰਥ ਇਹੁ ਅਗਜਾਨੀਯੋਨੇ ਕਾਹੇਤੇ ਮਨਗੋਰਮਾਨੀ ਮੇਰੀਜਾਗਾ ਤੇ ਗੋਰ ਸਮਸਾਨ ਕਬਰਹੈ ਕੈਸੀ ਨ ਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਮੈ ਮਾਣਤਾਨ ਭਾਵ ਇਹੁ ਪਰਮਾਧੀਨਤਾਕੀਠੌਰ ਅਰ ਮਨਕਮੀਨ ਕਮਤ ਰੀਨ ਦਰੀਆਉ ਤੂੰਖੁਦਾਇਆ ਮੈਕਮੀਨ ਨੀਚ ਅਰਕਮਤ ਰੀਨਤੁਛਤੇ ਤੁਛਹੋਂ ਅਰੁ ਤੂੰਦਰੀਆਊਹੈ ਖੁਦਾਇਆ ਹੇਭਗ ਵੰਤ ਆਪਦਰੀਆਉ ਕਹੀਏ ਅਪਾਰ ਅਰ ਆਪ ਨਿਰਮਲ ਸਰਨ ਆਯੋਕੋਂ ਨਿਰਮਲ ਕਰਨਹਾਰੇ ਹੋ ਖੁਦਾਇਆ ਕਾ ਅੰਤਕਾ ਦੀਰਘਅਕਾਰ ਸੰਬੋਧਨ ਹੇਤ ਏਕ ਚੀਜ ਮੁਝੈ ਦੇਹ ਅਵਰ ਜਹਰ ਚੀਜ ਨ ਭਾਇਆ ਏਕਚੀਜ ਏਕ ਬਸਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਾਤਿ ਕਰੋਅਵਰ ਉਸ ਚੀਜਤੇ ਦੂਸਰੀਜਹਰ ਬਿਖ ਬਸਤ ਨਹੀਂ ਭਲੀ ਲਾਗਤੀ ਮੇਰੇਕੌ ਦਾਤਿ ਕਰੋ ਅਵਰ ਉਸਚੀਜ ਹੈ ਜੋ ਦੇਵੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂਪੁਰੈਬਖਾਮ ਕੂਜੈ ਹਿਕਮਤਿ ਖੁਦਾਇ ਆ ॥ ਪੁਰਭਰਾ ਹੂਆ ਆਬ ਜਲਖਾਮ ਕਚੇ ਕੂਜੈ ਪਾਤ੍ਰ ਬਿਖੈ ਅਥਵਾ ਖਾਮ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਾ ਭਯਾ ਗੁਪਤ ਜਲਪਾਤ੍ਰ ਬਿਖੈ ਹਿਕਮਤਿ ਚਤਰਾਈ ਕੈਸੀ ਮਾਇਆ ਖੁਦਾਇਆ ॥ ਖੁਦਾ ਸਨਬੰਧੀ ਦੈਵੀ ਕੂਜਾ ਇਹ ਦੇਹ ਜਲ ਇਸ ਬਿਖੈ ਪੂ ਰਨ ਪਰੰਤ ਊਪਰਤੇ ਖਾਮ ਕਰਾ ਭਯਾ ਪਰ ਛਿਨ ਹੰਕਾਰ ਕ

ਰਕੈ ਆਵਰਿਆ ਹੂਆ ਪਰਮੇਸਰ ਭਤੂ ਅਥਵਾ ਕੂਜਾ ਜਗਤ ਅਵਰ ਸਭ ਉਸੀਰੀਤਿ ਕਿੰਚ ਮਨਤੁਆਨਾ ਤੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਆ ਇਆ ਮਨ ਕਹੀਏ ਮੈ ਤੁਆ ਤੁਆਨਾ ਚਾਹਵਾਨਹਾਂ ਉਸ ਜਲਕਾ ਅਰ ਤੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਆਇਆ ਅਪਨੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕ ਰਕੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਇਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਊਪਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ॥ ਕਿੰਚ ਸਗ ਨਾਨਕਦੀਬਾਨ ਮਸਤਾਨਨਿਤ ਚੜੇ ਸਵਾਇਆ । ਸਗ ਕੂਕਰ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਦੀਬਾਨ ਕਹੀਏ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਕਾ ਸਗ ਅਥਵਾ ਦੀਵਾਨ ਬਿਬਛਤ ਮਨਉਸਜਲਕੀਚਾਹਨਾ ਕਰਕੈਅਰ ਮਸਤਾਨਾ ਉਸਜਲਕੀ ਚਾਹਨਾਕਰਕੈਮਤਵਾਲਾ ਹੋਆਹੋਆਨਿਤਚੜੈ ਸਵਾਇਆਉਸ ਜਲਕੀ ਚਾਹ ਬਿਖੈ ਦਿਵਾਨਗੀ ਮਸਤਾਨਗੀ ਮੈ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਅਧਿਕ ਚੜਤਾ ਹੈ ਕਾਹੇ ਕੋ ਸੋਜਲ ਮਾਂਗਤੇ ਸੋ ਇਸਤੇ ਮਾਂਗੋ ਹੇਆਤਸ਼ ਦੁਨੀਆਂ ਖੁਨਕ ਨਾਮ ਖੁਦਾਇਆ ਆਤਸ਼ ਅਗਨ ਦੁਨੀਆ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਬੋਕਤ ਕਮਰਾਥਾ ਸੋ ਉਪਸੰਹਾਰ ਕਹਿਆ ਅਰ ਖੁਨਕ ਕਹੀਏ ਪਰਮ ਸੀਤਲ ਨਾਮੁ ਖੁਦਾਇ ਆ ਨਾਮਭਗਵੰਤਕਾਹੈ ਜੋਪੂਰਾਬਾਮਾਦਿਕਕਰਕੈਊਪ੍ਰਕਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੀਤਲ ਜਲ ਕਰਕੈ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਜੋ ਅਗਨ ਤ੍ਰਿਅਤਾਪੇ ਪਥਖਤ ਹੈ ਬੁਝਤੀ ॥ ਅਨਥਾ ਨਹੀਂ ਯਾਤੇ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਭਗ ਵੰਤ ਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁਤਾਂ ਤਾਤਪ੍ਰਜ ਹੈ॥ ਮਲਾਰ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਕਾ ॥ ਸਬਦ ੨ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਈਦ ਖੁਸੀ ਕੇ ਦਿਨ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਰਮਜ਼ਾਨ ਕੇ ਰੋਜੇ ਪੂਰੇ ਭਏ ਕਰਤੇ ਹੈ

ਇਸ ਹੇਤ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਰਿਣ ਜੋ ਰੋਜੇ ਰਖਣੇ ਤੇ ਸੋ ਅ
ਦਾ ਹੁਏ ਇਸਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਕਰੀਦ ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੱਕੇ ਕਾ ਹੱਜ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਅਗ੍ਰਦਿਨ ਮੈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਭੀ ਈਦ
ਤੇ ਵੋਹੀ ਊਪਰ ਕਾ ਤਾਤਪਰਜ ਅਰ ਬਕਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਪਸ਼
ਕਾ ਬਧ ਉਸਦਿਨ ਪੁੰਨ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸੇਖ ਤੁਰਕੋਂ ਕੇ ਬ੍ਰਿਧ
ਸਹੀਦ ਜੋ ਜੁਧ ਮੈਂ ਸਨਮੁਖ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਗਏ ਹੈਂ ਪੀਰਾ
ਗੁਰੂਰਕਾਰਕੀਦੀਰਘਤਾ ਬਹੁਬਰਨੀ ਅਥਵਾ ਪਾਦਪੂਰਨਤਾ
ਰਾਗੁ ਕਲਜਾਨਮਹਲਾ ੪ ਸਬਦ ੨ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੨ ਬਖੀ
ਲੀ ਕੰਦਰ ਜਤਾ ਇਹਾ ਨੀਚਤਾ ਅਭਪ੍ਰਾਯ ਹੈ ਦ੍ਵੈਖਤਾ ਨੀਚ
ਤਾ ਮੈ ਆਜਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ਰਾਗੁਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ਸਬਦ੧
ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨ ਮਕਸੂਦ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੨ ਲਸ
ਕਰ ਸੈਨਾਦਿਕ ਸੁਲਤਾਨ ਬਲਵਾਨ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਬਦ ੩
ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੨ ਤਲਬ ਜੋਰ ਸਾਥ ਬੁਲਾਵਣਾ ਸਬਦ ੭
ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੨ ਸਿਫਤ ਉਸਤਤ ਸਰਮ ਲਜਾ ਸਬਦ ੮
ਪਉੜੀ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ੧ ਰਜਾਇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਮਰਜੀ ਤਬਦ
ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਸਬਦ ੬ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੨
ਰਿਜਕ ਜੀਵਕਾ ਅਸ੍ਰਪਦੀਆ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀ ੪ ਪੌੜੀ
੨ ਤੁਕ ੨ ਨਿਖਾਸ ਸ਼ਹਰ ਬਿਖੈ ਜਿਸ ਠੌਰ ਜਿਸਕੋ ਬੇਚਣਾ
ਹੋਵੈ ਸੋ ਜਾਇ ਵੇਚੇ ਸੋ ਅਸਥਾਨ ਅਸ੍ਰਪਦੀ ੭ ਪੌੜੀ ੫
ਤੁਕ ੧ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਗਜਾਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ॥ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂਕੀ
ਸਬਦ ਕਬੀਰ ਜੀਕਾ ॥ ੨ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਮਿਹਰਾਮਤ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਮੁਕਾਮ ਘਰੁ ਤੁਕ ੨ ਮਨ ਮੁਕਾਮਾ

ਅਸਥਾਨ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਕਾਜੀ ਬਿਵਸਥਾ ਗਿਆਤਾ ਮਹਰਮਜਾਨ ਰੋਜੋਂ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ੧ ਹਜ ਕਾਬੇ ਮੱਕੇ ਜਾਕੇ ਹਜ ਕਰਨਾ ਪੌੜੀ ੫ ਤੁਕ ੧ ਅਉਰਤ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਰਦ ਪੁਰਖ ਸਬਦ ੩ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਅਵਲ ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਲਹ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਨੂਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਯਾਸਕਤਿ ਬੰਦੇ ਦਾਸ ਜਗਤ ਜੀਵ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੨ ਖਾਲਕ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ਖਲਕ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਬਦ ੪ ਪੌੜੀ ੧ ਤੁਕ ੧ ਕਤੇਬ ਗ੍ਰੰਥ ਮਾਤ੍ਰ ਇਹਾ ਕੁਰਾਣ ਅਰਥਕ ਚਾਰੋਂ ਕਿਤਾਬੋਂ ਜੋ ਯਮਨ ਬੇਦ ਵਤ ਅਕਾਸੀ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕ ੧ ਖੁਦਾਈ ਖੁਦਾ ਸਨਬੰਧੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਸਨਬੰਧੀ ਪੌੜੀ ੨ ਤੁਕ ੧ ਬਿਸਮਿਲਿ ਗਲਾ ਕਾਟ ਡਾਲਨਾ ਤੁਕ ੨ ਹਲਾਲ ਭਖਯ ਪਦਵੀ ਕੌ ਬਿ ਧੇਯ ਕੀਆ ਪਹੁਰਾਯਾ ਪੌੜੀ ੩ ਤੁਕ ੧ ਉਜੂ ਸੌਚ ਕਰਨੀ ਪਵਿਤ੍ਰਹੋਨਾ ਤੁਕ੨ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਹੁ ਨਮਾਜ ਪੜਨੀ ਹਜ ਕਾਬੈ ਮਕੈ ਜਾਕਰ ਹਜ ਕਰਨਾ ਪੌੜੀ ੪ ਤੁਕ ੧ ਨਾਪਾਕ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੁਕ੨ ਭਿਸਤ ਸੁਰਗ ਦੋਜਕ ਨਰਕ ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀਕੇ ॥ ਸਲੋਕ ੧੩ ਤੁਕ ੧ ਦੀਨ ਪ੍ਰਲੋਕ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਦੁਨੀ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਤੁਕ ੨ ਗਾਫਲ ਅਚੇਤ ਸਲੋਕ ੩੫ ਤੁਕ ੧ ਹਜਾਰ ਸਹੰਸਰ ਸਲੋਕ ੧੪੦ ਤੁਕ ੨ ਪਰਵਰਦਗਾਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਸਲੋਕ ੧੮੪ ਮੁਲਾ ਮਸੀਤ ਕਾ ਅਧਯਖ ਮੁਨਾਰਾ ਮਸੀਤਮੈ ਬਾਂਗ ਦੇਣੇ ਕਾ ਊਚਾ ਥਾਉ ॥ ਸਲੋਕ ੨੮੫ ਤੁਕ ੨ ਸੇਖ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਬਿਖੈ ਏਕ ਜਾਤ ਸਬੂਰੀ ਸੰਤੋਖ ਹਜਕਾਬੈ ਮਕੈਕਾਹਜ ਤੁਕ੨ ਦਿਲਮਨ

ਸਾਬਤ ਨਿਸਚੈਵਾਨ ਸਲੋਕ ੧੮੪ ਤੁਕ ੧ ਬੰਦਗੀ ਭਕ੍ਤਿ ਸਲੋਕ ੧੮੭ ਤੁਕ ੧ ਜੁਲਮ ਅਨਿਯਾਯ। ਹਲਾਲ ਅੰਗੀ। ਕਾਰ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਤੁਕ ੨ ਦਫਤਰ ਹਾਕਮ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਕਾ ਲੇਖਾ॥ ਸਲੋਕ ੧੮੮ ਖੂਬ ਭਲਾ ਸਲੋਕ ੧੯ ੨ ਹਜ ਕਾਬੈ ਅਰਥ ਊਪਰ ਕਰੇ ਹੈ ਅਨੇਕ ਵਾਰ॥ ਸਲੋਕ ੧੯੮ ਤੁਕ ੧ ਖਤਾ ਅਉਗੁਣ ਪੀਰ ਗੁਰੂ ਇਹਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਅਭਪ੍ਰਾਯ ਹੈ ਸਲੋਕ ੧੯੯ ਹਲਾਲ ਦਫਤਰ ਆਦਿਕੇਊਪਰਅਰਥਕਰ ਆਏ॥ ਸਲੋਕ ੨੦੦ ਜੁਲਮ ਅਨਿਯਾਉ ਜਥਾਬ ਉਤਰ। ਸਲੋਕ ੨੦੮ਤੁਕ੨ਖਤਰਿਣਕੀ ਲਿਖਤਸਲੋਕ੨੩੯ ਤੁਕ ੧ ਗੋਇ ਖੇਨੂੰ ਤੁਕ ੨ ਹਾਲ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਦ ਸਲੋਕ ੨੪੨ ਤੁਕ ੧ ਦੋਜਕ ਨਰਕ ॥ ਸਲੋਕ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਕੇ ॥ ਸਲੋਕ ੧ਤੁਕ ੨ ਮਲਕ ਜਮ ਤੁਕ੭ ਪੁਰਸਲਾਤ ਏਕਪੁਲ ਹੈ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੈ ਊਪਰਤੇ ਲੰਘਾਵਤੇ ਹੈ ਸਲੋਕ੨ ਤੁਕ੨ ਦਰਵੇਸੀ ਸਾਧਗੀ ਸਲੋਕ ੬ ਤੁਕ ੧ ਲੁਤੀਫ ਅਕਲ ਬੁਧ ਨਿਰਮਲ ਅਰ ਬਾਰੀਕ ਅਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਵਾਲਾ ਤੁਕ ੨ ਗਿਰੀ ਵਾਨ ਜਾਮੇ ਕੇ ਪਰਦੇ ਕੀ ਠੋਡੀ ਕੇ ਨੀਚੇ ਆਵਣੇ ਕੀ ਠੌਰ ਜਿਸਮੈ ਗਰਦਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਲੋਕ ੮ ਤੁਕ ੧ ਮਰਗ ਮੌਤ ਸਲੋਕ ੧੫ ਤੁਕ ੨ ਸੈਤਾਨ ਪਾਪੋਂ ਮੈ ਪ੍ਰੇਰਕ ਖੋਟਾ ਦੇਵਤਾ ਬਿਸੇਖ ਸਲੋਕ ੨੬ ਤੁਕ ੨ ਰੂਹ ਜੀਵ ਸਲੋਕ ੨੭ ਤੁਕ ੧ ਨਿਵਾਤ ਮਿਸਰੀ ਸਲੋਕ ੪੦ ਤੁਕ ੧ ਸਜਾਇ ਤਾੜਨਾ ਸਾਸਨਾ ਸਲੋਕ ੪੩ ਤੁਕ ੧ ਕੈਸਰ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਬਿਸੇਖ ਕਾ ਨਾਮ ਸਲੋਕ ੪੫ ਯਤੀਮ ਜਿਸਬਾਲਕ ਕੇ ਮਾਂ ਬਾਪ ਮਰਗ

ਏ ਹੋਵੈਂ ਸਲੋਕ੪੭ ਤੁਕ ੨ ਮਸਾਇਕ ਮਹੰਤ ਸੇਖ ਮੁਖੀਆ ਸਲੋਕ ੪੮ ਤੁਕ ੧ ਮਲਕਜਮ ਸਲੋਕ ੪੯ ਤੁਕ੨ ਅਮਲ ਕਰਮ ਸ ਜਾਇ ਤਾੜਨਾ ਸਲੋਕ੫੦ਤੁਕ੧ ਮੁਸੱਲਾ ਨਿਮਾਜ ਪੜਨੇ ਕਾ ਆਸਨ ਸੂਫ ਏਕ ਬਸਤ੍ਰ ਹੈ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਪਹਿਰਨੇ ਕਾ ਜਿਸਕਾ ਚੋਲਾ ਬਣਾ ਪਹਰਤੇ ਹੈ ਸਲੋਕ ੫੮ ਤੁਕ ੧ ਮਰਗ ਮ੍ਰਿਤ ਸਲੋਕ ੫੯ ਤੁਕ ੨ ਸਰਮਿੰਦਾ ਲਜਾਵਾਨ ਸਲੋਕ ੬੧ ਤੁਕ ੨ ਦਰਵੇਸ ਸਾਧ ਸਲੋਕ ੬੮ ਤੁਕ ੨ ਦ ਰਵੇਸ ਸਾਧਸਲੋਕ ੬੮ਤੁਕ੨ਅਜਰਾਈਲ ਫਰੇਸਤਾਜਮਦੇ ਵਤਾ ਸਲੋਕ ੭੦ ਤੁਕ੨ਪੰਜੇਵਖਤ ਪੰਜਵਖਤਨਿਮਾਜੋਂਕੇ ਸਲੋਕ੭੧ਤੁਕ੧ਉਜੂਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਨਾਸੁਬਹਨਿਵਾਜਸਵੇਰੇਕੀ ਨਿਮਾਜਗੁਜਾਰਅਦਾ ਕਰਪੜ ॥ਸਲੋਕ੭੪ ਤੁਕ੧ ਮੈਦਾਨ ਬਰਾਬਰਭੂਮ ਤੁਕ ੨ ਦੋਜਕਨਰਕ ਸਲੋਕ ੭੫ ਮ:੫ ਤੁਕ ੧ ਖਾਲਕ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰਿ ਸਲੋਕ ੭੮ ਗੁਸਾ ਕ੍ਰੋਧ ਸ ਲੋਕ੭੯ਤੁਕ ੨ਸੁਬਹ ਪ੍ਰਾਤ ਸਵੇਰੇਸਲੋਕ੮੨ਤੁਕ ੨ਪੀਰ ਗੁਰੂਨਿਵਾਜਿਆ ਜਿਸੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ ਸਲੋਕ੯੭ ਤੁਕ ੨ ਰੂਹਾ ਜੀਵ ਲਿੰਗਮਜ ਤੁਕ ੩ ਸੇਖਾ ਹੇਸੇਖ ਬੰਦਗੀ ਬੰਦਨਾ ਸਲੋਕ ੯੮ ਅਮਲ ਕਰਮ ਓਗਾਹ ਸਾਖੀ ਸਲੋਕ ੧੦੦ ਤੁਕ ੩ ਮਲਕਲਮਉਤ ਜਮ ਤੁਕ ੬ ਦਰਗਹ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਲੋਕ੧੧੧ਤੁਕ੨ ਮਿਸਲਪੰਕਤ ਮਰਜਾਦਾ ਸਲੋਕ੧੧੫ ਤੁਕ ੧ ਸਬਰ ਸੰਤੋਖ ਤਿਤਿਖਾ ਤੁਕ ੨ ਖਾਲਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਤਾ ਚੂੰਕ ਸਲੋਕ ੧੬੬ ਤੁਕ ੧ ਸਾਬਰੀ ਸਬਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ॥ ਤੁਕ ੨ ਨਜੀਕ ਨਿਕਟੀ ॥ ਸਵਯੇ ਭਟੋ ਕੇ ॥

ਮਹਲੇ ਦੂਜੇਕੇ ਸ੍ਵਈਯਾ੪ ਤੁਕ ੧ਹਦਰਥ ਦਰਬਾਰਸ੍ਵਈਯਾ ੭ਤੁਕ੧ ਹਦਰਥ ਗੁਰੂ। ਸ੍ਵਈਏਮਹਲਚੌਥੇਕੇ।ਸਵੈਯਾ ੧੦ ਤੁਕ ੧ ਸਰਾਇਚਾ ਤੰਬੂ ਕੇ ਚਾਰੋ ਤਰਫਕੀ ਕਨਾਤ ਸ੍ਵਈਆ ੧੨ ਤੁਕ੧ ਖੇਮਾ ਬਡਾਤੰਬੂਤੁਕ੨ਨੇਜਾਬਰਛਾ ਸ੍ਵਈਆ ੩੫ ਤੁਕ੪ ਕਲਮਲੇਖਣੀਇਹਾਜੀਵਕੇ ਮਾਥੇਉਪਰਕਰਮਫਲ ਲਿਖਣੇ ਕੀ ਸਕ੍ਤਿਸ੍ਵਈਯਾ ੩੭ ਤੁਕ ੨ ਬੇਵਜੀਰ ਅਮਾਤ੍ ਮੰਤ੍ਰੀਕੋਈ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਇਹੁਸਲਾਹ ਕਿਸੀ ਸੇ ਨਹੀਂ ਪੂਛਤੇ ਕਾਮੋ ਬਿਖੇ ਸਵਈਆ ੪੦ ਤੁਕ ੧ ਸਦਕਾ ਉਤਾਰਾ ਵਾਰਨੇ ਕੀਆ ਹੋਆ ਤੁਕ ੨ ਸਲਾਮਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਤੁਕ ੪ ਰਿਜਕ ਖਾਨ ਪਾਨ ਸਵੀਆ ੫੫ਤੁਕ ੨ ਗਉਹਰ ਰਤਨ॥ ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂਤੇ ਵਧੀਕਮਃ੧ਸਲੋਕ੫ ਤੁਕ੧ ਸਾਲਕ ਜਗਿਆਸੀ ਤੁਕ ੨ ਦੁਨੀਆਇਸਲੋਕ ਕੇਸੁਖਦੀਨ ਪਰਲੋਕ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਸਲੋਕ੬ਤੁਕ੨ਸਮਾਇ ਜੋਰਾਗਸੁਨਣੇ ਅਵਸਥਾਵਿਖੈਨਿਰ ਤਕਰਨੇ ਲਾਗੈਜਿਸੇਹਾਲਕਹਤੇਹੈ ਸਲੋਕ੧੫ਤੁਕ੨ਅਸਲ ਬਾਸਤਵ ਖਰ ਗਰਧਬ ਅਰਥ ਸਲੋਕ ੨੭ ਜਹਰ ਬਿਖ ਕਹਰ ਮਹਾਂ ਕਸ਼ਟ ਸਲੋਕ ੩੧ ਤੁਕ ੩ ਸਰਫਾ ਖ਼ਰਚ ਥੋੜਾ ਕਰਨਾ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ੩ ਤੁਕ੪ ਸਗਕੂਕਰ ਸਲੋਕ ੧੨ ਤੁਕ ੨ਸਾਲਣੇ ਲਾਵਣ ਸਲੂਣੇ ਸਲੋਕ ੨੯ ਤੁਕ ੧ ਖਤੇ ਅਵਗੁਣ ਤੁਕ ੨ ਗੁਨਹਗਾਰ ਅਵਗੁਣਆਰ ਸਲੋਕ ੬੬ ਤੁਕ ੨ਦੋਸਤੀ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਸਲੋਕ ਮਃ੪ ਸਲੋਕ ੧੦ ਤੁਕ੧ ਆਸ਼ਕੀ ਅਤੀਪ੍ਰੀਤ॥ ਸਲੋਕ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਤੋ ਪਸ਼ਚਾਤ॥ਤੁਕ ੨ ਤਰਸ ਦਯਾ ਮਿਹਰਾਮਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ॥ ਸਮਾਪਤੰ॥